

Thanh Mai

Contents

Thanh Mai	1
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	3
3. Chương 3: Chương 3	4
4. Chương 4: Chương 4	8
5. Chương 5: Chương 5	10
6. Chương 6: Chương 6	12
7. Chương 7: Chương 7	16
8. Chương 8: Chương 8	19
9. Chương 9: Chương 9	22
10. Chương 10: Chương 10	26
11. Chương 11: Chương 11	29
12. Chương 12: Chương 12	31
13. Chương 13: Chương 13	34
14. Chương 14: Chương 14	36
15. Chương 15: Chương 15	40
16. Chương 16: Chương 16	44
17. Chương 17: Chương 17	47
18. Chương 18: Chương 18	52
19. Chương 19: Chương 19	55
20. Chương 20: Chương 20	58

Thanh Mai

Giới thiệu

Năm 3380, bởi vì khoa học kĩ thuật quá phát triển, giúp con người được giải thoát khỏi lao động cực

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai>

1. Chương 1: Chương 1

Từ nhỏ, tôi đã biết mình không giống với những người khác.

Khác với những đứa trẻ được chính phủ nuôi nấng, không hề biết cha mẹ mình là ai, tôi có mẹ, tuy nhiên, ánh mắt của bà không giống với ánh mắt của những người khác.

Bọn họ đều rất thông minh xinh đẹp mà tôi thì thật bình thường. Bọn họ có thật nhiều tiện lợi, chỉ cần cầm Chip tương ứng là có thể di chuyển, mà thể chất của tôi bài xích rất nhiều loại Chip. Nghe nói bởi vì trong cơ thể tôi, Gien E phát triển rất mạnh. Gien E ở phôi thai trong cuộc kiểm tra đều bị ức chế.

Ngoài ra, tôi còn nghe nói, Gien E quyết định tình cảm con người, mà “tình cảm” là thứ khiến con người đưa ra những phán đoán sai lầm trong nhiều hội nghị thường kì, nghiêm trọng hơn, nó còn cản trở tiến trình phát triển của xã hội loài người. Cho nên trong xã hội “tình cảm” là một cụm từ cấm kị.

2000 năm trước, mỗi người đều có một gien E phát triển bất đồng, niên đại càng đi trước, độ phát triển của gien E càng cao, đương nhiên ngoại trừ thời đại khủng long. Điều này khiến chính phủ cảm thấy khủng hoảng.

Trải qua quá trình đo lường, Gien E đã là một nhân tố khó hiểu. Năm tôi sáu tuổi, các nhà khoa học đã tìm ra đáp án: Gien E có thể bị kích thích tố sinh dục khác phái ức chế, những gien E còn sống được lúc đó cũng sẽ xúc tiến phát triển lẫn nhau.

Không giống với phôi thai, muốn ức chế gien E trong cơ thể con người rất khó. Khi chưa tìm được biện pháp hữu hiệu, xử lý giống như các trường hợp bệnh truyền nhiễm, những cặp cha mẹ sở hữu con lai thời không đều bị liệt vào nhóm người tự cách ly. Những người nhân viên phụ trách đều phải mặc đồ phòng hộ.

Vì phòng ngừa cách ly đối với những người này nên tạo nên một tâm lý kì lạ, chính phủ ối cá nhân một hoàn cảnh giả phù hợp, sống trong ảo cảnh (môi trường giả) giống với xã hội thực, trừ những người trong ảo cảnh không bị Gien E ảnh hưởng.

Tôi ở ảo cảnh học tập và lớn lên, vật chất do chính phủ cung ứng không hề thiếu thốn. Nhưng khó hiểu là, tôi cảm thấy trong lòng luôn có một khoảng tối, nó như đang chờ đợi cái gì đó, giống như ánh mắt của mẹ dành cho tôi năm tôi còn chưa đủ sáu tuổi, ánh mắt đó là thứ không gì có thể thay thế cũng như so sánh được.

Một năm sau đó, các nhà khoa học rốt cuộc đã nghiên cứu ra phương pháp, chỉ cần uống một loại thuốc là có thể kiềm chế nhân thể gien E (kiềm chế sự phát triển). Nhưng loại thuốc này cũng có tác dụng phụ, nó làm cho ý nghĩ con người trở lại thời trẻ. Loại thuốc này tên gọi vong tình thủy.

Tuy nhiên vì tôn trọng nhân quyền, chính phủ cho chúng tôi hai lựa chọn, hoặc là uống vong tình thủy, bắt đầu lại cuộc sống hoặc là trở về quá khứ, mãi mãi không quay về.

Tôi chọn uống thuốc, hy vọng trước khi uống xong thuốc có thể nhìn thấy mẹ mình. Tôi chỉ muốn nhìn lại một lần ánh mắt mà mười năm vừa qua tôi không sao thấy nổi. Về sau, tôi sẽ mất trí nhớ.

Tôi cùng mẹ mặt đối mặt, trước mắt chúng tôi là hai chén vong tình thủy. Bà lặng lẽ nhìn tôi, biểu cảm kì dị, mà tôi thì không thể lý giải nó.

Bỗng, một loại chất lỏng trong suốt từ mắt bà chảy ra, tôi biết đó là nước mắt, mỗi khi tôi thấy đau thì tôi cũng chảy ra. Nhưng giờ phút này tôi không thấy đau, chỉ nhìn bà rơi lệ, và tôi cũng bắt đầu khóc, trong lòng tôi, cái khoảng tối kia cũng ngày càng lớn.

Mẹ giúp tôi lau nước mắt như bà vẫn thường làm khi tôi còn nhỏ hơn sáu tuổi. Mười năm qua, da tôi chưa từng đụng tới thứ gì ấm áp như vậy. Tôi ngơ ngác nhìn mẹ, nhưng vì qua nước mắt nên mặt mũi bà không rõ nét lắm.

Bà đứng lên ôm lấy tôi, khẽ thở dài một hơi: “Có lẽ vĩnh viễn không biết tình là chi, cũng là một điều tiếc nuối. Nhưng khi biết rằng con sẽ không bị thương tổn thì mẹ cũng có thể yên tâm quên đi những việc trong quá khứ.”

Bà thả tôi ra, bưng lên chén vong tình thủy, uống một ngụm.

Tôi phát hiện trên mặt mẹ đã không còn biểu tình gì, ánh mắt bà ngẫu nhiên đảo qua người tôi, không có dừng lại.

Tầm mắt tôi dần trở nên mơ hồ, nhân viên phụ trách bên cạnh cũng thúc giục tôi mau uống vong tình thủy.

Tôi giờ chén lên nhưng rót cuộc lại đặt xuống, tôi không thể.

Tôi không muốn quên đi ánh mắt của mẹ, hành động mẹ giúp tôi lau nước mắt, khi đầu ngón tay ấm áp đó chạm vào mặt tôi hay cái ôm của mẹ khiến lòng tôi dâng lên sự thoải mái.

Tôi cuối cùng cũng lựa chọn cái khác – thế giới hoang dã và lạc hậu. Lời nói cuối cùng của mẹ khiến tôi cảm thấy, thế giới đó có thể giúp tôi lấp đầy khoảng trống trong lòng.

2. Chương 2: Chương 2

Lựa chọn giống tôi còn mười tám người nữa, đều là trẻ con. Cha mẹ chúng đều lựa chọn uống “vong tình thủy”, bởi vì “tình cảm” nên họ đã chịu quá nhiều tổn thương, nếu không, lúc trước họ chắc chắn sẽ không trở về. Chỉ tiếc ngay lúc đó tôi còn chưa hiểu được, mang theo sức mạnh “nghe con mới để không sợ cợt” đi về thế giới kia.

Chúng tôi cũng không phải bị trục xuất ngay lập tức, chính phủ cho chúng tôi một chút thời gian để chuẩn bị tốt. Trung ương Computer dựa vào nơi chúng tôi muốn đi mà tạo ra ảo cảnh, giúp chúng tôi thích ứng với hoàn cảnh, cũng dạy cho chúng tôi một ít kỹ năng sinh tồn.

Tôi chọn học thêu, nhận được lời khuyên là:

1. Nhập gia tùy tục. Hãy thuận theo người lớn, không phải xấu hổ nếu như bản thân không đủ mạnh, những kẻ kì quái tâm thường sẽ không thể bằng.
2. Phải biết nhẫn nhục. Chế độ xã hội phong kiến không được như bây giờ, nếu bản thân cứ kiên trì không sợ cường quyền, thì trên thực tế, chỉ có thể chấp nhận kết quả đầu rơi máu chảy.
3. Bình thường là phúc, xinh đẹp hại thân. Nhìn lại lịch sử, đầy những tuyệt sắc giai nhân, thông minh hơn người, nhưng không có mấy ai sống được tới già.
4. Cân nhắc trước rồi hẵng làm, suy nghĩ nhiều luôn đúng vậy.
5. Chỉ cần lo cho thân mình, bảo vệ tốt chính mình để không liên lụy tới người khác. Không phải ai cũng có thể làm thánh cứu thế.

...

Tôi từ nhỏ đã có một thân thể phải cải tạo liên tục, mặc dù không thành công trong ức chế gen E nhưng đối với các loại độc dược cùng khuẩn bệnh thì miễn dịch.

Mà chính phủ cũng không hoàn toàn vứt bỏ chúng tôi, họ cho phép chúng tôi mang một vòng tay bằng gỗ đen.

Vòng tay gỗ này thực chất là một mini Computer, có thể thông qua đó thay đổi sóng điện não, trực tiếp đem tin tức phóng đến não người. Ảo cảnh chính là thông qua nó mà thành.

Có điều, nếu rời khỏi Trung ương Computer, năng lượng tồn tại trong nó không đủ để chống đỡ ảo cảnh. Hiện tại, nó được thiết kế để bảo vệ riêng cho tôi. Tôi gọi nó là A Mộc.

A Mộc có thể cảm nhận được sóng điện não của tôi, nhận được mệnh lệnh do tôi phát ra để đúng thời điểm mà nói cho tôi biết những thông tin hữu dụng, lúc tôi gặp nguy hiểm còn có thể khống chế động vật nguy hiểm hoặc trí óc con người.

Nhưng chỉ có thể khống chế tạm thời, hơn nữa nếu tôi vì thỏa mãn chuyện cá nhân mà hại đến người ngoài, A Mộc sẽ cự tuyệt mệnh lệnh của tôi. Cho nên tôi không thể muốn làm gì thì làm.

Giống như xuyên qua mọi trở ngại, tôi xuất hiện ở phủ Giang Ninh bên một cái cây nhỏ. Năm đó là năm Cảnh Hữu thứ hai, hoàng đế là Tổng Nhân Tông.

Phong thủy Tống triều cũng giống với ảo cảnh, chỉ là ảo cảnh có một chút sai lầm. Bình thường như tôi vậy mà ở nơi này lại trở thành xinh đẹp bắt mắt.

Tôi cố gắng không gây chú ý, người qua đường lại liên tục đi tới chỗ tôi ngấm nghĩa khiến tôi thấy thiếu tự nhiên.

Đến thôn mới biết được cha tôi vài năm trước đã mắc bệnh qua đời. Trước khi đến, Computer đã giúp tôi phân tích các khả năng nên tôi cũng không quá kinh hoàng.

Tôi xoay người chuẩn bị rời đi thì một vị phu nhân kéo tôi lại, theo người trong thôn tôi biết được nàng là Đường thẩm của tôi (dì, vợ của chú). Nàng cực lực mời tôi đến nhà nàng, nói trước kia mẹ tôi cùng nàng rất thân thiết.

A Mộc kiểm tra thông qua sóng não cho tôi biết nàng đối với tôi không ác ý, tôi thấy trời cũng sắp tối liền nhận lời mời của thẩm thẩm.

Đường thúc là một tên lưu manh, cả ngày ở bên ngoài chơi bời lêu lổng, không về nhà. Trong nhà chỉ có thẩm thẩm cùng hai người muội muội.

Thẩm thẩm nói rất nhiều, cả đêm nói liên miên rất nhiều chuyện quá khứ. Tôi chỉ trầm tĩnh lắng nghe, chậm rãi biết thêm về quá khứ của mẹ.

Nghe nói mẹ của tôi quay về thật đột ngột, nhiều lời đồn đại nàng chính là tiên nữ. Nàng lúc đến cũng giống với tôi hiện tại, xinh đẹp động lòng người, trầm tĩnh đoan trang. Gặp được cha thì động lòng yêu thương, hai người sống hạnh phúc với nhau vài năm thì có tôi. Năm tôi hai tuổi thì cha cưới thêm thê tử. Mẹ tôi cảm phần nên mang theo tôi rời đi.

Khi đó tôi còn chưa biết tình yêu là gì nên cũng không rõ vì sao mẹ lại rời đi mà không lưu lại, chỉ im lặng lắng nghe, lòng không nổi sóng.

Thẩm thẩm đối với tôi tốt lắm, thái độ của nàng đối với em họ làm tôi nghĩ đến khi mẫu thân đối với tôi năm tôi 6 tuổi.

Vì thế mà thôi ở lại thôn, trở thành một cô gái thôn quê.

Mới đầu, mọi người dùng ánh mắt khác thường nhìn tôi, qua một lát thấy tôi với người bình thường không khác gì nhau nên lại thân mật. Nhất là những nam nhân kia, khi không có việc gì lại đến nhà, ánh mắt của họ liên tục đuổi theo tôi, nóng rực khiến tôi khó chịu. Nhưng A Mộc kiểm tra cho biết họ không có ác ý nên tôi căn cứ theo nguyên tắc “nhập gia tùy tục”, im lặng nhẫn nại chịu đựng.

Cuộc sống trôi qua yên bình đến khi chú tôi trở về, hắn thấy tôi thì nở một nụ cười quỷ dị. A Mộc dò xét cho tôi biết hắn đối với tôi có ác ý, muốn bán tôi vào kỹ viện lấy tiền cho hắn đánh bạc, mà hắn đang chuẩn bị bán con mình trước.

Đúng lúc này, Vương gia mang theo người nhà trở về tảo mộ, nhân tiện muốn mua vài nha hoàn. Tôi không muốn đi kỹ viện, lại sợ sau khi tôi rời đi thì em họ sẽ bị bán nên liền đi đăng ký. Dù sao đối với tôi thì làm một thôn cô cùng với nha hoàn cũng không khác nhau là mấy.

Tôi trở thành nha hoàn bên cạnh A Hỉ – con gái của Vương gia.

Chú dùng tiền tôi bán mình để đánh bạc, tạm thời sẽ không động tới em họ.

A Hỉ bằng tuổi tôi, cực kì xinh đẹp, ở trước mặt nàng, hào quang của tôi hoàn toàn bị che dấu.

Tôi rất hài lòng với điều này, bình thường là tốt, hơn nữa A Hỉ đối với tôi cũng tốt lắm.

3. Chương 3: Chương 3

Người trong phủ cũng rất thích tôi, nhờ A Mộc nên tôi dễ dàng đoán được tâm tư người khác. Ví dụ như A Hỉ vừa nghĩ muốn uống trà tôi liền đưa nàng, nha hoàn của phu nhân là Tiểu Thúy yêu thích cây trà của tôi, tôi liền tặng cho nàng... Bọn họ đều nói tôi khéo hiểu lòng người.

Càng về sau, chúng tôi quen thuộc nhau nên hiểu được chút ít động tác cùng vẻ mặt, không cần dựa vào A Mộc tôi cũng có thể đoán được hơn phân nửa, tôi không hề lợi dụng A Mộc xem xét tư tưởng người khác. Bởi vì khi dò xét, trừ khi tôi muốn biết thì cũng mang lại không ít khó chịu.

Tựa như nhị phu nhân, nàng đối với đại phu nhân lúc nào cũng thân mật kêu tỷ tỷ nhưng trong lòng thì đang mong nàng ta chết sớm đi. Mà đại phu nhân đối đãi với nhị phu nhân rất rộng rãi nhưng kỳ thật trong lòng lại cực kỳ chán ghét nàng. Còn lão gia, miệng thì nói đầy điều đạo đức, trong lòng lại suy nghĩ hoa khôi của Bách Hoa lâu mềm mại đáng yêu mất hồn thể nào. Còn mấy tên nô phó bề ngoài tỏ ra thể diện nhưng bên trong lại khác.

Ở thời đại của tôi, năng lực mỗi người đều trải qua trung ương Computer phân tích một cách tinh vi, sau đó cấp công tác tương ứng, không ai bất mãn. Hơn nữa A Mộc tồn tại nên tư tưởng mọi người đối với trung ương Computer đều rộng mở, không còn tồn tại việc hành động trái với tấm lòng. Cho nên tôi rất không quen với thói quen bất nhất (trong ngoài khác nhau) của mọi người. Chỉ có A Hỉ, nàng tuy rằng bình thường cũng không cư xử giống với suy nghĩ trong lòng song không gây cho tôi cảm giác chán ghét.

Tỷ như nàng niệm: “Tặng tôi quả đu đủ, xin đền trang sức ngọc. Không phải vì báo đáp, mãi mãi vì để thỏa đáng! Cho tôi trái đào tiên, báo đáp viên ngọc đẹp. Không phải vì báo đáp, mãi mãi vì để thỏa đáng! Đưa tôi quả mận ngọt, gửi lại đá quỳnh cửu. Không phải vì báo đáp, mãi mãi vì để thỏa đáng!” Nhưng trong lòng lại mong muốn gặp mặt một công tử thư sinh. (quỳnh cửu – đá đen giống ngọc. Đây là cô chủ miệng tụng kinh, bụng nhớ zai)

Tôi không rõ hai người này liên quan gì, nhưng là một nha hoàn nên tôi có trách nhiệm uốn nắn cách đánh giá cho nàng:

“Tiểu thư, người ta cho người chút hoa quả, người lại trả lại hấn ngọc đẹp. Như vậy thật thiệt thòi nha.”

A Hỉ liền cười: “Thanh Mai a Thanh Mai, người thật là thú vị.”

Hay tỷ như nàng đối với vườn dương liễu hoang ngâm nga:

“Nhất thụ xuân sắc thiên vạn chi

Nộn vu kim sắc nhuyễn vu ti,

Vĩnh phong tây giác hoang viên lý,

Tấn nhật vô nhân chúc a thù?”

(Bản dịch:

Một cây xuân đến vạn lá cành

Mơn mơn vàng mềm dải lụa xanh

Gió tây mãi thổi vườn hoang ấy

Suốt ngày không thấy ai yểm oanh?)

(Bản gốc:

,

.

,

?)

Còn trong lòng lại tràn đầy phiền muộn: “Tiếc thay cho phong thái của nó, đành phó thác nơi cảnh tượng đổ nát này.”

Tôi vẫn không hiểu hai thứ này có quan hệ gì, dương liễu sinh ở nơi này không tốt sao? Nơi này đất phì nhiêu mà. Nhớ lại trong phòng bếp, vú Trương mang bệnh viêm khớp mãn tính, tôi liền bẻ một cành liễu: “Cành liễu đun lấy nước cốt trị bệnh phong thấp tốt lắm, tiểu thư, nô tỳ ngắt cho vú Trương”.

A Hỉ giậm chân cười mắng: “Thanh Mai, người đúng là sát phong cảnh!”

Tiểu nha đầu Xuân Mai bên cạnh cười hì hì, nói thầm: “Tiểu thư là đang hoài xuân a”

Tôi vẫn không hiểu, trước mắt chính là mùa xuân, nàng còn muốn hoài cái gì? Nhưng mà tôi không hỏi, tôi biết Xuân Mai vẫn luôn không thích tôi. Nàng ta luôn mong tôi phạm lỗi vì từ khi tôi tới, tiểu thư không còn yêu thích nàng.

Mùa hè tới, vườn hoang được thuê, có một gia đình họ Trương đến ở. Trương gia có hai huynh muội, ca ca tên Trương Giới Thụ, muội muội tên Trương Chỉ Lan.

Từ sau khi Trương gia đến, bọn nha hoàn không có việc gì lại tới vườn hoang, các nàng đều nói Trương Giới Thụ nhìn khá lắm. Bản thân tôi không thấy thế, ở thời đại của tôi, hán trông như vậy là bình thường. Nhưng mà nghĩ lại, tôi ở đây có thể tính là mỹ nữ thì hán cũng có thể tính là anh tuấn.

Một ngày nọ, tôi cùng A Hỉ đến sau vườn hoa ngắm sen, bên kia hồ sen là vườn hoang. Tường vườn hoang ngăn đôi, Trương Giới Thụ từ bên kia đi tới, hai người bốn mắt gặp nhau liền đỏ mặt.

Từ đó về sau, A Hỉ bắt đầu yêu ngắm hoa. Trương Giới Thụ cũng thường xuyên từ bên kia xuất hiện. Hai người thường xuyên khi hán ngắm nàng khi nàng ngó nơi khác, nàng cứ xoay đầu thì hán lại nhìn về phía nàng.

Tôi không rõ bọn họ tại sao trốn tránh như vậy? Rõ ràng đều muốn nhìn đối phương, sao không cùng nhau nhìn cho bớt việc? Nhưng tôi cũng không hỏi, A Hỉ khẳng định sẽ lại nói tôi sát phong cảnh.

A Hỉ ngắm hoa sen ngâm:

“Thải liên nam đường thu,
Liên hoa quá nhân đầu;
Đê đầu lộng liên tử,
Liên tử thanh như thủy.”

(Bản dịch:

Hồ nam đi hái sen
Hoa vườn cao quá đầu
Cúi đầu nhặt ít hạt
Hạt sen lẫn nước xanh)

(Bản gốc:

,
;
,
)

Lúc này tôi không hề sử dụng A Mộc để xem xét tâm ý nàng, tôi không hiểu nên đành hỏi: “Tiểu thư, người là muốn ăn hạt sen sao?”

A Hỉ liền thở dài: “Thanh Mai a Thanh Mai, người đúng là cái gì cũng không hiểu.”

Kì thật thiên văn địa lý tôi hiểu nhiều hơn nàng ấy, tôi chỉ là ghi nhớ phải trở nên bình thường thôi. Tôi không biện bạch, yên lặng đứng một bên, xem nàng vỗ về hoa sen, tiếp tục ngâm nga.

Bất giác lại đến Thất Tịch (lễ valentine của Trung Quốc), nhìn bầu trời A Hỉ lại bắt đầu ngâm thơ:

“Điều điều khiên ngư tinh,
Kiểu kiểu hà hán nữ.

Tiêm tiêm trạc tổ thủ,
Trát trát lộng ky trũ.
Chung nhật bắt thành chương,
Khấp thể linh như vũ.
Hà hán thanh thả thiển,
Tương khứ phục kỷ hứa.
Doanh doanh nhất thủy gian,
Mạch mạch bắt đắc ngữ.”

(Bản dịch:

Vạn dặm sao Thiên Ngưu
Mĩ nữ dải Ngân Hà
Tay thon thon trắng nõn
Trên khung cửi đưa thoi
Suốt ngày hàng dệt lỗi
Nước mắt tuôn như mưa
Dòng Ngân xanh róc rách
Quay về được mấy phần
Giữa lệ rơi trong suốt
Tình nói không nên lời.)

(Bản gốc:

,
.
,
.
,
.
,
.
,
.
,
)

Lời thơ ai oán triền miên, câu cuối cùng thì lại ngâm rõ to.

Tôi biết, chòm sao Ngưu Lang thật ra là chòm sao Thiên Ưng, còn sao Chức Nữ là sao Thiên Cầm, hai vì sao đó so với mặt trời còn nóng hơn rất nhiều, cách nhau mười bốn năm ánh sáng, không cần nói một năm, bọn họ cả đời cũng chẳng thể gặp mặt nhau.

Tôi tuân thủ bốn phận của nha hoàn, đưa nàng khăn để lau đi giọt nước nơi khóe mắt.

Lời tác giả: Mọi người không nên chờ đợi quá, tôi cũng không biết viết thành phong cách gì, tôi chỉ gia tăng chút khoa học viễn tưởng vào chuyện liêu trai. “Cho nên không có trì hoãn, không có ngoài ý muốn, chuyện xưa đã sớm ở nơi nào.”

Tôi nghĩ muốn viết Thanh Mai từ lúc không biết “tình cảm” là gì đến lúc học yêu. Nam chính đương nhiên là Trương Giới Thụ, sau đó câu chuyện như vậy có thêm A Hỉ tham gia. Tôi rất khó chịu khi Bồ Tùng Linh sắp xếp hai người con gái yêu một nam nên kết cục của tôi nam nhân chỉ có thể lựa chọn một người.

.

4. Chương 4: Chương 4

Hoa sen tàn đến hoa quế nở, hoa quế tàn đến hoa tuyết tung bay, bông tuyết qua đi rồi hoa mai nở. A Hỉ cùng Trương Giới Thụ vẫn vậy, “Doanh doanh nhất thủy gian, mạch mạch bất đắc ngữ” (trong veo bên hồ nước, đưa tình chẳng nên lời), mà tôi cũng chỉ im lặng đứng bên A Hỉ.

Tôi gần đây bắt đầu thấy hối hận.

Ở thời đại kia của tôi, mọi người khi đối mặt với sự lựa chọn đều dùng Computer để phân tích các khả năng sẽ xảy ra sau đó lựa chọn phương hướng của bản thân, hơn nữa đối với lựa chọn của mình, chưa từng hối hận.

Trước kia một vị bác sĩ đã từng chẩn đoán, hối hận là một loại cảm xúc tiêu cực vô dụng, do gen E phát triển trên con người tạo nên. Mà những con lai thời không do bố mẹ mang về đều có loại cảm xúc mãnh liệt này. Về phần này, người cổ đại có hay không hối hận thì chưa có cơ sở để khẳng định (Ở thời đại của tôi, tư tưởng của mọi người đối với Computer đều rộng mở, hệ Computer trung tâm đối với mọi người cũng cởi mở, tư tưởng của chúng tôi cũng không có thoát ly thời địa kia)

Khi tôi quyết định đến Tống triều, tôi cũng từng lợi dụng Computer để phân tích, trong mọi khả năng đều có một kết luận cuối cùng: “Tương lai không thể biết trước.” Nhưng vì khát vọng của khoảng tôi trong tôi thôi thúc, tôi vẫn quyết định tới Tống Triều.

Trước khi tôi rời đi, hệ Computer trung tâm từng cho tôi biết: tôi cùng 17 người khác lựa chọn trở về cổ đại đều sẽ được “ghi danh” vào sách giáo khoa, làm luận chứng của “Gen E gây cản trở tiến bộ nhân loại”.

Từ sau khi đến Tống Triều, từng muốn qua thăm thăm mà tìm kiếm vật tôi muốn. Nhưng sau khi tôi rời đi, tôi đã dễ dàng đem bà bỏ lại đằng sau, ở đáy lòng lại có khoảng tôi ngự trị như trước.

Sau khi cùng A Hỉ ở một chỗ, nàng đối đãi với tôi tốt lắm, tâm sự đều nói cho tôi. Mỗi lần tôi nghĩ vậy là đủ rồi thì khoảng tôi ở tận đáy lòng kia lại kêu lên là không đủ, chưa đủ!

Tôi đến thế giới này đã một năm rồi, cái thứ tôi muốn tìm kia thật sự vô vọng, cũng đã xem đủ thế giới này. Người nơi này đều có nhiều dục vọng, bọn họ muốn quyền thế, muốn phú quý, muốn trường sinh... Dục vọng của bọn họ là không có điểm dừng.

Mà ham muốn, cũng có liên quan đến gen E. Từ nhỏ, tôi đã được giáo dục là không nên tham lam thứ gì trừ năng lực, có rất nhiều dục vọng xấu xa.

Tôi bắt đầu đi lại khởi động A Mộc, bởi vì tôi phát hiện có rất nhiều nam nhân nhìn tôi cùng A Hỉ với ánh mắt giống như lúc lão gia nghĩ đến hoa khô Bách Hoa Lâu.

Thật giống như tên quân gia cung kính hành lễ với A Hỉ kia, trong lòng hẳn nghĩ đến “Đáng tiếc tiểu thư xinh đẹp, tôi không có cái phúc chạm tới. Nhưng tiểu nha đầu Thanh Mai kia tướng mạo cũng không kém, thật muốn tìm một cơ hội chơi đùa.” Ý nghĩ trong lòng hẳn càng ngày càng ghê tởm xấu xa, thế nhưng tôi không thể không biết nó, tôi phải dựa vào A Mộc theo dõi hắn, tùy thời xóa bỏ ý nghĩ quỷ rối trong đầu đó.

Nhưng A Mộc tác dụng rất ngắn, hơn nữa vì tôi thường xuyên sử dụng nó nên nó hao tổn điện rất nhanh, dù tôi có đi đi lại lại hết sức dưới ánh mặt trời thì năng lượng pin mặt trời cũng không đủ xài.

Tôi mỗi ngày đều trách cứ mình, vì sao lúc trước không lựa chọn Vong tình thủy? Nếu ước chế giện E, tôi hiện tại đã trải qua một cuộc sống yên ổn. Mà nay trừ bỏ việc để lại một hình ảnh tượng trưng sự thất bại trong sách giáo khoa cùng một người mà tôi sắp quên mất – mẹ tôi, thì cái thế giới kia với tôi không có quan hệ.

Hiểu biết thế giới này càng nhiều, tôi càng thấy hối hận.

Ánh mắt của tên quản gia ngày càng nóng rực, ánh mắt của lão gia cũng bắt đầu không thích hợp, tôi chỉ có thể theo sát A Hỉ, bảo đảm an toàn cho bản thân. Tôi bắt đầu muốn rời khỏi phủ.

Tôi không khỏi cảm thấy mình thật nhỏ bé. Ở đây, trong xã hội mà quyền lực là tối thượng thì không có công bằng. Tôi chỉ là một cây cỏ – tiểu nha đầu, nếu tôi không có một lý do tốt để rời đi thì cả đời tôi chỉ có thể sống đầu đường xó chợ. Nhưng tôi chưa bao giờ được giáo dục những âm mưu cùng gian dối, tôi nên làm cái gì bây giờ?

A Mộc giúp tôi phân tích đủ loại khả năng, thoát nhìn thì trong xã hội này lựa chọn tốt nhất là làm tiểu thiếp của lão gia. Nhưng khi nghĩ đến phương thức đối đãi đáng khinh của hắn với tôi thì tôi liền không rét mà run. Tôi biết đây cũng là ghen E quấy phá, nhưng là tôi cũng không định kiềm nén nó. Hối hận dù sao cũng vô dụng, tôi quyết định nhìn thẳng vào sự tồn tại của nó, hơn nữa tôn trọng nó.

A Hỉ hoàn toàn không biết phiền não của tôi, nàng cũng có tâm sự của riêng nàng. Mùa xuân này, Trương Giới Thụ đã rất nhiều ngày không có từ bên dãy tường kia xuất hiện. Nghe nói, cha của hắn bệnh.

A Hỉ rốt cuộc không nhịn được, lặng lẽ phân phó tôi đi xem.

Tôi đến Trương gia là lúc gần trưa, Trương Giới Thụ ở ngoài viện húp cháo. Nhìn thấy tôi đến hắn có chút ngoài ý muốn cùng vui sướng. Tôi lần đầu tiên cùng hắn gần như vậy, theo thói quen dùng A Mộc dò xét hắn.

Hắn và những nam nhân kia không giống nhau, trong lòng hắn không có một tia dâm loạn. Đối với tôi cũng là cư xử tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết, mà tư tưởng hắn về A Hỉ cũng rất trong sáng, ngưỡng mộ mà cũng không tưởng làm của riêng.

Hắn đương nhiên cũng có dục vọng, nơi này mỗi người đều có dục vọng, bao gồm A Hỉ. A Hỉ ngưỡng mộ hắn bề ngoài tuấn tú đồng thời cũng hy vọng hắn có một gia thế hiển hách, chính mình lại có thể bay lên làm Phụng Hoàng. Nhưng người này lại khác, dục vọng của hắn có rất nhiều. Hắn hy vọng cha sớm ngày hồi phục, mẹ sống mạnh khỏe, mọi người có thể bình yên lớn lên... Nhiều như vậy nhưng không có một cái nào là vì hắn. Lần đầu tiên, dục vọng của con người không làm tôi thấy xấu xa mà là cảm giác ấm áp

Tôi đi vào trong phòng, hỏi thăm mẫu thân hắn, cùng mẫu thân hắn nói chuyện phiếm về gia đình, lại thăm hỏi chút tình hình phụ thân hắn.

Lúc này Trương Giới Thụ từ phòng bếp bưng cơm cùng một đĩa móng giò tiến vào. Tôi lưu lại quà do A Hỉ tặng, từ chối bữa cơm và ra về.

Tôi nghe thấy Trương Giới Thụ nói với mẹ hắn: “Mẹ à, vừa rồi con ăn chút rồi nên không đói bụng. Mẹ với mọi người ăn trước đi, con đi giúp cha dùng cơm.”

Tôi biết hắn nói dối nhưng không hiểu vì sao, lời nói dối này làm tôi cảm thấy đẹp lòng.

Tôi trở nên thích đến Trương gia, có lúc do A Hỉ phân phó, có lúc lại là chính mình muốn đi. Tôi bây giờ cùng Trương gia rất thân thuộc. Trương Giới Thụ thực sự rất hiếu thuận, ví dụ như có một ngày, hắn hầu hạ cha đi vệ sinh, lão nhân gia lỡ làm bẩn y phục hắn. Hắn một chút cũng không chán ghét, trong lòng chỉ sợ cha sau khi biết thì tự trách.

Hiểu được tấm lòng của Trương Giới Thụ, có thể xóa đi cảm giác ghê tởm của tôi với lão gia và quản gia, mà sự hối hận của tôi cũng dần dần phai nhạt.

Tôi dần dần cũng có chút dục vọng, nếu tôi cũng là người nhà của hắn thì có bao nhiêu tốt đẹp đây.

Lời tác giả: Về vấn đề thơ từ thất truyền, tôi cũng đã nói, thế giới tương lai coi “tình cảm” là cấm kỵ nên đương nhiên sẽ không có dạy dỗ thơ ca trữ tình. Dù sao cũng không có người nào đi tới tương lai để kiểm

chúng, cho nên tôi mới ngông cuồng sáng tác, các người tạm thời cứ tin bừa đi vậy! Ha-ha! Chân lý là của tôi, tôi chính là Thượng Đế, Phật Tổ, Thánh A La ... Há há!! Tôi tự định đoạt!!

5. Chương 5: Chương 5

Cuối hè, rất nhiều người lục tục tới cửa cầu hôn A Hỉ. Vương Tiến chỉ có A Hỉ là nữ nhi, lại là tài nữ, bởi vậy coi nàng như ngọc quý trên tay. Hắn không giống các bậc cha mẹ có quyền quyết định nhân duyên cho con gái giống như ở thời đại này, mà khi gặp được người mình ưng ý liền hỏi ý kiến A Hỉ trước. Vì thế tôi thường cùng A Hỉ núp ở sau màn che nhìn người đến cầu hôn.

A Hỉ đối với Trương Giới Thụ vẫn còn ảo tưởng nhưng không cự tuyệt cha mẹ vì nàng mà tìm kiếm đối tượng. Trong tư tưởng của nàng, môn đăng hộ đối đã là quan niệm ăn sâu vào tâm. Trương Giới Thụ tuy đối với nàng có lực hấp dẫn, nhưng mà nhà Trương gia quá nghèo.

Tôi không thể nói nàng ấy nghĩ như vậy là đúng hay sai, dù sao thời đại này mọi người nghĩ vậy nhưng lại hành động khác, tôi cũng đã quen.

Tôi đối với hôn sự của A Hỉ kỳ vọng rất cao, A Hỉ lập gia đình, tôi nhất định là nha hoàn hồi môn của nàng. Rời khỏi Vương gia là ý nguyện của tôi, nhưng nếu nàng không gả được ột người tốt, tôi nghĩ chính là “mới ra hang sói đã vào hang hổ”. Cho nên tôi hết sức giúp đỡ A Hỉ lựa chọn. Lợi dụng A Mộc, tôi dễ dàng hiểu hết phẩm hạnh của mấy công tử.

Người thứ nhất đến cầu thân là công tử Lý Huyền Thừa, hắn thoạt nhìn đáng vẻ bình thường nhưng thật ra mặt người dạ thú, chẳng những thông dâm với nha hoàn mà ngay cả với tiểu thiếp của phụ thân, ngay cả khi đang đi cầu hôn mà hắn cũng còn suy tính định mua thuốc mê để gian dâm với muội muội cùng cha khác mẹ của mình.

Tôi thấy lão gia có chút vừa ý, A Hỉ cũng không thể hiện gì, sợ nàng thật sự gả cho tên khốn đó, tôi liền vụng trộm nói cho A Hỉ: “Tiểu thư, người xem ánh mắt công tử này, lòng tràn đầy ý niệm hạ lưu, người trăm ngàn lần không được chọn hắn.”

A Hỉ không tin, còn trách cứ tôi: “Không được ăn nói linh tinh!”

Tôi muốn nàng tin tưởng, không bắt bẻ mà nói lộ ra: “Thật mà, nữ nhân nhà hắn đều bị hắn cưỡng bức. Ngay cả muội muội của hắn, hắn cũng không buông tha”

A Hỉ biến sắc, lớn tiếng quát tôi: “Thanh Mai, ta vốn nghĩ ngươi trầm tĩnh ít lời, không gây rắc rối, cho nên thân thiết với ngươi. Không thể tưởng tượng được ngươi hôm nay như vậy. Lần này ta tha cho ngươi. Nếu có lần sau nữa, nếu lần sau còn dùng những từ ngữ bẩn thỉu nói xấu người khác, ta sẽ báo với cha, dùng gia pháp trị tội ngươi.”

Nhưng chung thân đại sự không thể xem thường, lời của tôi cũng đối với nàng có chút ảnh hưởng, nàng cuối cùng cự tuyệt Lý công tử. Nhưng sau A Hỉ đối với tôi có chút khinh thường cùng khó chịu. Ý tốt bị hiểu lầm làm tôi thấy rất buồn.

Mấy ngày sau, chợt nghe nói Lý tiểu thư bạo bệnh mà chết, nhưng có lời đồn nàng là bị huynh trưởng ô nhục, sau đó cảm phẫn mà tự sát. Phong thanh truyền vào tai A Hỉ, nàng so sánh với lời của tôi, bất giác tin vài phần liền đem tôi hỏi kỹ.

“Thanh Mai, người như thế nào nhìn ra Lý công tử mặt người dạ thú?”

Tôi không biết nói dối, lại không có cách giải thích nên đành trả lời: “Tôi không biết, nhìn hắn liền cảm thấy vậy.”

A Hỉ cũng nghe được mẫu thân tôi là hồ tiên nên nàng tin cho là mẫu thân truyền cho tôi pháp lực, cũng không truy vấn nữa. Chỉ là có chút ảo não: “Aizz! Đáng tiếc cho Lý tiểu thư, Thanh Mai, người biết trước sao không báo cho nàng biết?”

Tôi bình tĩnh kể lại sự thật: “Tôi không gặp được nàng ấy, với lại tôi có nói nàng ấy cũng không tin.” Trên thực tế, tôi không có quan hệ gì với Lý tiểu thư nên tôi từ trước đến nay bỏ qua, tôi chỉ lo cho thân mình thôi.

A Hỉ nghĩ đến mấy ngày nay đối với tôi hiểu lầm liên ấy nấy cười: “Thanh Mai, đã nhiều ngày ủy khuất người.”

Về sau nàng tin tưởng vào ánh mắt của tôi, tôi nói gì đều nghe.

A Hỉ có mĩ danh, người cầu hôn đến không dứt, các thế gia nhi tử của thành này tôi cơ hồ đều nhìn rồi. Đáng tiếc thay, các công tử này đều là Nhị Thế tử (Nhị Thế tử: con trai Tần Thủy Hoàng nối ngôi cha làm mất cơ nghiệp nhà Tần, sau dùng để chỉ đám ăn hại) lớn lên từ phú quý, một đám không phải giá áo túi cơm thì cũng là sắc trung quý đối.

Nhìn tới nhìn lui, tôi phát hiện, trừ bỏ gia thế, không một người nào sánh được với Trương Giới Thụ, tướng mạo cùng phẩm hạnh của hắn đều tốt nhất.

Trong lòng tôi không khỏi có ý niệm: Nếu A Hỉ gả cho Trương Giới Thụ, tôi đây có thể thuận lợi thoát khỏi Vương gia. A Hỉ từ trước đến nay không coi tôi là nha hoàn, bằng vào nhân phẩm của Trương Giới Thụ, hắn khẳng định cũng sẽ đối xử với nàng rất tốt. Những người khác trong Trương gia cũng rất nhân hậu, như vậy thì về sau tôi mỗi ngày không cần đề phòng sống.

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý này không tệ, tuy theo A Mộc phân tích, xác suất thành công chỉ có 10%, tôi vẫn là bưng bưng khí thế thực thi. Tôi phát hiện từ khi tôi quyết định tôn trọng sự tồn tại của ghen E, tôi liền thường có những hành vi xúc động

Tôi đi trước nói với A Hỉ: “Tiểu thư, nếu muốn có một phu quân tốt, chính là khách trọ nhà ta Trương Giới Thụ. Những công tử giàu có này không ai so được với hắn.”

A Hỉ trong lòng đương nhiên đồng ý với điểm này, nhưng nàng vẫn có băn khoăn: “Đáng tiếc, Trương gia quá nghèo. Những gia đình nhà cao cửa rộng ta đều từ chối, bên ngoài đều đoán ta sẽ lấy một người quyền quý làm chồng. Cuối cùng ta lại lấy người như vậy, chỉ sợ người trong thiên hạ sẽ nhạo báng.”

Tôi không thể gạt bừa: “Đám con cháu những nhà giàu có này lên ngựa xuống xe huênh hoang khắp nơi, nhưng đó là ỷ vào đời trước để lại. Một khi miệng ăn núi lở, chỉ sợ bọn họ ngay cả cơ hội muốn sống đều không có. Mà Trương Giới Thụ đầy bụng học vấn, nếu đi tham gia khoa cử cầu được công danh, có gì là không thể trở thành. Đến lúc đó ai cười nhạo ai còn chưa biết. Còn nữa, Trương Giới Thụ phẩm hạnh đoan chính, không ăn chơi trác táng, tất nhiên sẽ đối với tiểu thư tôn trọng. Tiểu thư có phu quân như vậy sau này còn lo gì”

A Hỉ bị tôi nói tâm động, âm thầm hạ quyết tâm, vừa lo lắng lão gia ngại Trương gia bần cùng, không thể đồng ý.

Tôi tiếp tục khuyên giải: “Tiểu thư đừng lo lắng, mỗi lần có người cầu hôn, lão gia không phải đều cho người tự quyết định sao? Nô tì lên đi nói với Trương Giới Thụ, làm cho hắn tìm bà mỗi đến cầu hôn. Phụ thân chắc chắn sẽ hỏi chủ ý của người, người chỉ cần đáp ứng một tiếng ‘có thể’.”

A Hỉ không phản đối, ngầm đồng ý tôi thực hiện.

Ngày hôm sau, tôi liền đi Trương gia, cùng mẫu thân Trương Giới Thụ nói chuyện này. Trương mẫu chấn động: “Ai nha, Thanh Mai cô nương không cần nói chuyện cười, chúng tôi người như vậy sao dám vọng tưởng tiểu thư. Con người nếu tham lam chỉ sợ sẽ rước họa vào thân a.”

Tôi khoát tay: “Không có cách, tiểu thư nhà tôi nghe ngôn ngữ cử chỉ của công tử, cho là hắn có tài. Tôi xem thấy tâm tư nàng nên mới vun vào cho các người. Người phái bà mỗi đi, hai chúng tôi phối hợp, chuyện này có hy vọng thành công. Cho dù có bị cự tuyệt, đối với công tử cũng không tổn thất”

Lão thái thái gật đầu đồng ý: “Người nói thật đúng. Phải làm phiền bà mỗi họ Hậu đến cầu hôn.”

Hôm sau quả nhiên lão gia cùng phu nhân đến thăm tiểu thư, nói với nàng Trương gia cầu thân. Tôi dò xét thấy trong lòng lão gia và phu nhân rất không đồng tình, chỉ hỏi ý tứ của A Hỉ chứ cũng không phải định

nghe theo theo ý kiến của nàng. Họ cảm thấy việc này thực vớ vẩn, cũng dám mơ tưởng có thể dành được nụ cười của nữ nhi cơ đấy.

Tôi một lòng thúc đẩy việc này, cực lực ca ngợi mỹ đức của Trương Giới Thụ, càng làm như A Hỉ nói, một phen đối lão gia nói một lần. Nhưng không ngờ khiến cho bọn họ đối với tôi cảnh giác, cho là tôi có nhiều ý niệm cổ quái trong đầu sẽ làm A Hỉ xấu đi.

Phu nhân cảm tức liếc tôi một cái, quay đầu hỏi A Hỉ: “Đây là chung thân đại sự của con, nếu như con đồng ý, ta sẽ đáp ứng hôn sự này.”

Tôi biết bà chính là thử A Hỉ, cũng sẽ không thật đáp ứng. Đáng tiếc tôi đến thế giới này mới một năm, chưa học được cách ứng xử với tình huống này như thế nào, chỉ đơn thuần cho là bọn họ sẽ làm theo A Hỉ, chỉ cần A Hỉ kiên trì, bọn họ nhất định thỏa hiệp. Cho nên tôi biết rõ phu nhân tức giận, vẫn ám chỉ A Hỉ nên kiên trì.

A Hỉ cúi đầu lặng yên hồi lâu, nhìn vách tường nói: “Giàu nghèo có số. Giả sử mạng giàu thì có nghèo cũng không kéo dài mãi, mà người không nghèo thì được hưởng vô cùng kỳ tận. Hoặc mạng mỏng phước bạc, mấy vị vương tử lựa là, có kim nào mà thiếu khuyết khâu? Là ở cha mẹ.”

Lão gia nghe vậy không cao hứng nói: “Chẳng lẽ con muốn gả cho Trương gia?”

A Hỉ cúi đầu không đáp, lão gia hỏi lại, A Hỉ vẫn cúi đầu cam chịu.

Lão gia giận tím mặt, nổi giận đùng đùng mắng: “Không biết lo xa, đồ đệ tiện, con nghĩ muốn xách túi rách theo kẻ ăn mày làm lão bà sao? Chẳng lẽ không sợ mắc cỡ chết được! “

Phu nhân ở một bên nói tiếp: “Con này, nha đầu này bị văng đầu rồi, nhiều người trong sạch như vậy không lấy lại đi coi trọng loại xin cơm.”

A Hỉ lần đầu tiên bị cha mẹ quở trách, tức giận đến hai má đỏ bừng, hàm chứa nước mắt chạy về khuê phòng. Tôi theo sát phía sau, vừa ra đến cửa liền cảm giác lão gia cùng phu nhân sắp đem tức giận trút lên đầu tôi, thực sự gán cho tôi tội danh làm hư tiểu thư.

Sau đó hôn sự này đương nhiên thất bại, lão gia cùng phu nhân coi tôi là tai họa, cố tình muốn ngăn cách tôi với A Hỉ.

Trước đây, lão gia có một vị bạn cũ là Lâm Viên Ngoại, hắn ngẫu nhiên liếc tôi một cái liền nhớ mãi không quên, từng hướng lão tôi muốn nạp tôi làm thiếp. Lúc trước vì thấy A Hỉ thập phần yêu thích tôi liền không đồng ý. Sau chuyện này, tôi phát hiện lão gia cùng phu nhân nổi lên ý nghĩ này, muốn đem tôi gả bán cho Lâm Viên Ngoại. Nhưng ngại A Hỉ nên vẫn chưa quyết định.

Lâm Viên Ngoại kia đã gần 70, người cổ đại kết hôn sớm, chất trai hắn đã 3 tuổi. Tôi nghĩ đến khuôn mặt đầy nếp nhăn, còn cả cái đầu toàn ý niệm dơ bẩn, cảm thấy thà chết cũng quyết không gả cho hắn.

Tôi suy nghĩ, phát hiện nếu muốn thay đổi chỉ có thể xin lão gia tiền thưởng trước rồi đem chính mình gả đi hoặc là thất thân. Lúc này ở cổ địa đối với trình tiết nữ nhân rất coi trọng, nếu tôi không còn nguyên vẹn thì Lâm Viên Ngoại cũng sẽ không muốn tôi.

Tôi dùng A Mộc đánh giá kế hoạch một chút, tỷ lệ thành công là 80%. Tôi quyết định cứ như vậy mà thực hiện.

6. Chương 6: Chương 6

Từ thế kỷ XX, sau khi con người đưa ra khẩu hiệu có tính chất giải phóng, sự ràng buộc đối với thân thể mọi người càng ngày càng yếu đi. Tình dục quá độ đã gây ra sự lây nhiễm bệnh AIDS. Khi đó, nhân loại đối với bệnh AIDS chưa có cách khống chế, mắc HIV chẳng khác nào chuẩn bị đi gặp tử thần, điều này từ một mức độ nhất định đã áp chế tính giải phóng.

Nhưng từ năm 2180, nhân loại thành công nghiên cứu chế tạo ra vắc xin phòng bệnh HIV. AIDS đã có thể chữa khỏi, tính giải phóng vận động (Tình dục) lại một lần nữa bùng nổ. Lần này hậu quả càng nghiêm

trọng, năm 2390 phát hiện một loại siêu vi trùng mới. Virus bệnh này tiềm ẩn trong cơ thể con người 5-10 năm mới phát tác, khi phát tác toàn thân thối rữa mà chết.

Hơn nữa loại bệnh này phương thức lây nhiễm cực kì đáng sợ, chẳng những truyền qua đường máu, còn qua đường mẹ con. Hơn nữa, chỉ cần cơ quan sinh dục tiếp xúc với dịch thể của người mắc bệnh, ví dụ như lây khi tắm ở bể, dùng chung một khăn tắm để lau ... liền khó thoát khỏi vận rủi.

—dải tuyết cách ly- -

Loại bệnh này trước hết ở nước J phát triển, quốc gia đó tương đối biến thái, nam nữ có thói quen tắm phao chung tại Ôn Tuyền (suối nước nóng~~ chẳng lẽ ám chỉ Nhật Bản?? Rin: *phi gạch vào mặt tác giả*). Bởi vậy virus phát tán cực nhanh. Từ khi phát hiện trường hợp mắc bệnh đầu tiên, chỉ trong vòng hai năm ngăn ngừa, 80% người dân trong nước đã bị phát hiện mắc bệnh này. Virus bệnh này có tên là JPV (Rin: *xin tiem 1 phát ống virus này vào người tác giả*)

Toàn cầu liền có 30% dân số không thể may mắn thoát khỏi.

Trừ bỏ cách ly, ngay lúc đó nhân loại chưa tìm thấy phương pháp khống chế.

Trước vấn đề nghiêm trọng này, thế giới cuối cùng quyết định, các quốc gia bất kể chủng tộc, tôn giáo khác nhau, đã cùng nhau dốc lòng triển khai kế hoạch chiếc thuyền cứu nạn Noah để bảo vệ những người chưa bị lây nhiễm, nhất là trẻ em.

Năm 2405, cuối cùng căn bệnh JP bệnh hoạn đó đã bị tiêu diệt, cuộc ôn dịch này rốt cục kết thúc. Cùng với các nhân tố tử vong khác, cư dân toàn cầu giảm mạnh gần 70%.

Toàn bộ đảo quốc gia kia cả nước bị giết. Trước đó, chủ nghĩa quân phiệt tại quốc gia đó cực phát triển, mưu toan phát động thế chiến lần thứ ba, xâm chiếm tài nguyên nước khác, không nghĩ tới sẽ bị một tiểu virus hủy diệt. Trừ bỏ lưu lại kí ức sỉ nhục vì JPV, nước J cứ như vậy mà biến mất trong dòng lũ lịch sử.

Sau tai họa vừa rồi, những người sống sót dường như thay đổi tính dục. Sự tăng dân cư liên tục duy trì ở mức âm. Sau đó chính phủ phải ra mặt can thiệp, mở rộng thụ tinh nhân tạo cùng kiểm tra virus bất cứ khi nào có yêu cầu, cổ vũ “tình dục nhiều để nhiều” nên nhân loại mới có thể tiếp tục sinh sản. 100 năm sau, mọi người dần dần quên đi thống khổ của cuộc ôn dịch. Nhưng trước mỗi lần có hành vi tình dục thì tiến hành các cuộc kiểm tra virus trở thành một thường lệ được duy trì trong đời sống. Trước những uy hiếp của tử vong, mọi dám như một nghề cổ xưa nhất rốt cục tiêu vong.

Từ đó về sau, cứ 200 năm lại xuất hiện một loại virus nhân loại không thể khống chế. May mắn chính phủ theo dõi tương đối đúng chỗ nên không xuất hiện thêm vụ bùng nổ trên diện rộng như năm 2390.

Trong cuộc đấu tranh chống virus, nhân loại đa phần là thất bại. Tuy rằng danh mục gien của virus rất đơn giản, nhưng bởi vì đơn giản nên tiến hóa cũng dễ dàng hơn. So sánh ra thì tốc độ phát triển của nhân loại còn kém hơn nhiều. Thông thường khi con người sinh ra miễn dịch tự nhiên đối với virus thì loại virus này đã tiến hóa lên không biết bao nhiêu lần.

Rốt cuộc sự phát hiện của các nhà khoa học luôn luôn tụt hậu sau virus về cách điều trị nên không cách nào chiến thắng được virus, quan trọng hơn là phải dự phòng. Để phòng ngừa virus tiến hóa thì phải ngăn chặn tận gốc nhân tố ô nhiễm môi trường kích thích virus phát triển. Đồng thời mọi người cần có thói quen sinh hoạt khỏe mạnh, những hành vi như hít thuốc phiện, lạm dụng tình dục đều tuyệt đối bị ngăn cấm.

Chính phủ lại ra mặt can thiệp, mỗi người phải trang bị một Computer trên cổ tay, chính là đời trước của A Mộc, đối với cuộc sống mỗi người lúc nào cũng theo dõi. Nhưng tình dục không chỉ có cần cho sinh đẻ, mà sinh lý cùng tâm lý cũng cần, cấm dục lâu đối với con người là vô tích sự. Nhằm vào tình huống này, các nhà khoa học phát minh ra một dụng cụ tên là “quả táo”, trực tiếp tác dụng vào vỏ đại não của con người, giúp con người đạt được khoái cảm. Mà sinh đẻ có thụ tinh nhân tạo trợ giúp hoàn thành nên đến lúc này thì tình dục cơ hồ biến mất trong sinh hoạt của con người.

Như vậy qua mấy trăm năm cuộc sống yên bình. Tới năm 3380, gien nhân loại hoàn toàn đánh bại dịch bệnh. Bởi vì nhân loại tiến hóa tăng nhanh nên việc theo dõi virus cũng từ từ hoàn thiện, nhân loại chính thức thoát khỏi uy hiếp của virus. Nhưng chính phủ cũng không vì vậy mà thả lỏng đối giám thị với mọi

người, bởi vì nguy hiểm thường ẩn náu ở chỗ nào đó không biết trước mặt. Nhưng mà tình dục thì là có thể tự do.

Lúc này gia đình đã không còn tồn tại, mỗi cá nhân chỉ cần chịu trách nhiệm đối với hành vi của chính mình. Tự nhiên cũng không còn quan niệm trinh tiết, chính là lúc này mọi người đã có thói quen dùng “quả táo” vô tính trong sinh hoạt. Cho nên con lai tự nhiên xuất hiện bị cho rằng do gen E phát triển khiến không thể kiểm chế hậu quả của hành vi.

Mọi người sau khi đến 15 tuổi là có thể sử dụng “quả táo”, tôi đương nhiên cũng dùng qua. Lúc mới bắt đầu từng cơn choáng váng cho loại cảm xúc kích thích mãnh liệt, nhưng mỗi lần sau khi chấm dứt, sẽ có những cảm giác trống rỗng lớn hơn chờ tôi. Sau vài lần thì tôi liền bỏ qua các nhu cầu này.

Theo kết quả nghiên cứu cho thấy, gen E càng phát triển trong nhân loại thì cảm giác này càng mãnh liệt.

Tôi đối với “tính” không có chờ mong, thậm chí là chán ghét. Nhưng muốn sống được trong thời đại nam quyền tối thượng này thì tôi phải phụ thuộc vào một người nam nhân, cũng không thể không chấp nhận hành vi tình dục của hắn. Cho nên yêu cầu cầu với nam nhân này tương đối cao.

Hắn phải thân thể khỏe mạnh, hơn nữa chỉ có thể có tôi là thê tử. Cũng không phải vì tôi kiên trì một vợ một chồng (ở thời đại của tôi cơ bản là không có quan niệm vợ chồng), mà tôi cho rằng có có hành vi tình dục với hơn một người là mất vệ sinh. Vì lúc này còn không còn cần các biện pháp bảo vệ linh tinh như “áo mưa”... nên thực dễ dàng lây nhiễm khi tiếp xúc. Tuy thời đại này không có virus hay vi khuẩn có thể xúc phạm tôi, tâm lý vẫn cảm thấy rất dơ.

Nếu nhất định phải có một nam nhân chiếm được cơ thể tôi, tôi nghĩ Trương Giới Thụ hẳn là một lựa chọn không tồi. Sau khi dùng A Mộc dò xét, thân thể hắn thực khỏe mạnh, vẫn là xử nam, bình thường nghiêm khắc dựa theo yêu cầu “Phát hồ vu tình, chỉ hồ vu lý” (“phát ư cho tình, dừng lại ư cho để ý”: sướng bởi có tình, ngừng nhờ lý trí) để không chế thân thể mình. Cùng hắn có hành vi tình dục hẳn là sẽ rất vệ sinh. Huống hồ tôi rơi vào hình trạng hiện nay cũng là vì hắn, hắn về tình về lý cũng nên bị tôi lợi dụng.

Một đêm nọ, tôi đi tìm Trương Giới Thụ, hắn đang đọc sách dưới đèn.

Nhìn thấy tôi hắn rất kinh ngạc: “Thanh Mai cô nương, đêm khuya đến đây cần làm gì?”

Tôi cũng có chút chuẩn bị, thông qua A Mộc tìm đọc Hồng Phất đêm buôn chuyện xưa, bắt trước trong Hồng Phất: “Mến mộ quân tử cao thượng, không chối từ bồ liễu mộc mạc nên nguyện đi theo nâng khăn sửa túi”

Trương Giới Thụ nghiêm túc cự tuyệt: “Đêm tối bỏ trốn, nếu là người giữ mình trong sạch thì sẽ không đáp ứng.”

Tôi thấy được suy nghĩ của hắn: “Thanh Mai cô nương thường ngày nhìn đứng đắn, không thể tượng được lại là loại dâm ô vô sỉ”

Tôi không cam lòng bèn trả lời: “Tôi không phải nữ nhân dâm ô vô sỉ, chẳng qua là cảm thấy chàng hiền đức nên mới muốn nương tựa”

Hắn nghe vậy kinh ngạc, đã cho là tôi xem thấu suy nghĩ trong lòng hắn nên giải thích: “Người đến tìm tôi nương tựa, bởi vì tôi có phẩm chất đạo đức tốt. Nhưng người phẩm chất đạo đức tốt thì làm sao có thể chấp nhận việc bỏ nhà theo trai. Bắt đầu là phóng túng, cuối cùng kết bạn đời, rồi không thoát khỏi bị người đời lên án. Huống chi chúng tôi còn chưa hẳn có thể cùng một chỗ, như vậy chúng tôi sau này sao có thể sống? Tự bước qua ruộng dưa, là vào đường bất chính. Để tránh cho hiềm nghi, người vẫn là nhanh đi ra ngoài đi.”

Tôi vẫn cảm thấy người cổ đại để ý mọi người của người khác thật vô nghĩa, nhưng nhập gia tùy tục, tôi cũng không có thử đối kháng. Dò xét thấy trong lòng hắn một chút ý tứ cầu thả cũng không có, tôi chỉ có thể thực thi kế hoạch B, gởi lên trách nhiệm trong lòng hắn.

“Trương công tử, vì chuyện chàng cùng tiểu thư, lão gia và phu nhân giận lây sang tôi, đem tôi bán cho Lâm viên ngoại. Tôi không thể gả cho hắn, hy vọng chàng có thể thú tôi (thú: cưới)”

“Cái này...” Hấn trầm ngâm trong chốc lát: “Tôi rất muốn giúp người nhưng là có ba việc mà tôi không có cách nào vượt qua, cho nên không thể dễ dàng đáp ứng người. Thứ nhất là bản thân người không thể quyết định cho nên không có cách vượt qua. Hai là cho dù người có quyết thì cha mẹ tôi không đồng ý cũng không thể. Ba là do dù cha mẹ tôi đồng ý, giá trị người nhất định rất cao, nhà tôi nghèo rớt mồng tơi, chỉ sợ không có cách nào hoạch định tiền tài, càng không có biện pháp”

Tôi đối với hấn nói: “Trong lòng người nếu có ý chúng ta cùng nghĩ biện pháp, có thể chứ?”

Hấn đáp ứng tôi!

Sau khi tôi trở về, A Hỉ hỏi tôi đi nơi nào, tôi cứ sự thực mà nói mình đi tìm Trương Giới Thụ. Nàng cho tôi cùng Trương Giới Thụ là gian phu dâm phụ, muốn trách phạt tôi. Tôi vội vàng làm sáng tỏ cái gì cũng không làm, kể rõ mọi chuyện.

A Hỉ trầm mặc hồi lâu, trong lòng nghĩ: “hấn không vùng trộm qua loa, là vì lễ nghi ; trước muốn trưng cầu ý kiến cha mẹ cũng là hiếu ; không dễ dàng ưng thuận ước hẹn, là vì tín. Chỉ tiếc người có đức như vậy lại vô duyên với tôi. Đáng tiếc, tôi còn không bằng một đứa nha hoàn. Nàng tôi còn có thể tự chủ, tôi thì không”

Nàng thương cảm trầm tư hồi lâu quay đầu hỏi tôi: “Người nghĩ làm sao bây giờ?”

Tôi kiên quyết nói: “Tôi muốn gả cho hấn”

Nàng đối với tôi có chút hâm mộ, còn ghen tị, mặc dù biết mình cùng Trương Giới Thụ vô duyên, lại không cam lòng nhìn người khác có được hấn, trong đầu không chừng còn có chủ ý không thành toàn cho tôi.

Tôi chỉ có thể lợi dụng tính trách nhiệm trong lòng nàng: “Tiểu thư, tôi không phải muốn đoạt của người, chính là lão gia và phu nhân qua chuyện lần này rất tức giận, tưởng tôi xui khiến tiểu thư, chuẩn bị đem tôi bán cho Lâm viên ngoại”

“Cái gì? Lâm viên ngoại??” A Hỉ kinh hô một tiếng: “Hấn có thể làm gia gia người rồi. Sao lại thế này? Người từ nơi nào nghe?”

Tôi đương nhiên không thể nói do A Mộc, cũng sẽ không nói dối, bắt quá gần đây tôi học được chút nói dối, có khi nói thật cũng có thể làm người tôi hiểu sai. Cho nên tôi nói: “Tôi không thể nói là ai nói cho tôi biết, dù sao việc này cũng là sự thật.”

Quả nhiên, A Hỉ trong lòng nghĩ: “Nha hoàn bên người của mẫu thân là Tiểu Thúy khá thân thiết với nàng, chắc là nghe Tiểu Thúy nói. Trước đó vài ngày mẫu thân có nói tuổi Thanh Mai không còn nhỏ, nên vì nàng nghĩ việc chung thân rồi, bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ việc này không phải tin đồn vô căn cứ. Thôi thôi, xem ra Giới Thụ nhân phẩm xuất chúng, nếu là hấn thì Thanh Mai cũng là có mối lương duyên , tôi hãy hết sức thành toàn cho họ đi”

Nghĩ xong, A Hỉ cười nói với tôi: “Tôi nhất định giúp người được như ước nguyện”

Sau đó tôi liền thuê vài bức tranh, giao ấu thân Trương Giới Thụ đi bán, mẫu thân hấn thật cao hứng, cũng đi ra ngoài xoay sở nhiều mặt, A Hỉ còn lấy tiền riêng của nàng trợ cấp cho tôi, như vậy rốt cục cũng đủ tiền chuộc tôi. Liên thuê bà mối đến Vương gia cầu thân.

Vương Tiến đối với A Hỉ cười nói: “Tên thư sinh này cũng chỉ xứng lấy nha hoàn làm vợ, mấy ngày trước còn hướng con cầu thân, đúng là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga”

A Hỉ trong lòng ảm đạm, miễn cưỡng cười nói: “Thanh Mai đã lớn rồi, đã có người đến cầu hôn, nên đem nàng gả đi”

Phu nhân vẫn lo lắng A Hỉ luyến tiếc tôi, vừa nghe lời này liền cao hứng nói: “Bất quá nếu đem bán cho người giàu có làm thiếp, có thể bán giá cao”

A Hỉ vội vàng ngăn cản: “Thanh Mai phụng dưỡng ta lâu ngày, cùng ta thật thân cận, nếu đem nàng bán cho người tôi làm thiếp, ta không đành lòng”

Lão gia phụ nhân chỉ cần ngăn cách tôi với A Hỉ, thật cũng không để ý số tiền kia, khó khăn A Hỉ mới nguyện ý thả tôi, chỉ sợ đêm dài lắm mộng, liền đáp ứng. Phái người đưa tin đến Trương gia, định ra hôn sự, vẫn chấp thuận kí giấy bán tôi với nguyên giá lúc mua mà đem tôi gả cho Trương Giới Thụ.

Lời tác giả: Tôi nguyên lai nghĩ là đưa yếu tố khoa học viễn tưởng vào Thanh Mai, xem ra khoa học viễn tưởng là chính, Thanh Mai là phụ. Aizz!! Rốt cuộc lại viết thành cái gì tôi cũng không hiểu

7. Chương 7: Chương 7

Ngồi trên một chiếc nhỏ, thân mặc Hồng Y (quần áo đỏ – hỷ phục) có vài chuỗi pháo, tôi được đưa đến Trương gia.

Đỉnh đầu đội khăn voan đỏ, tôi ngồi trên giường cưới, Trương Giới Thụ cùng cha mẹ hắn đang ở ngoài phòng tiếp đãi bà con họ hàng.

Lúc này đây cuộc đời có bước ngoặt, tôi liền xem lại cuộc đời ở cổ đại. Tuy rằng tôi ở cổ đại đã gần hai năm, cũng thành lập các mối quan hệ với người xung quanh. Nhưng trong lòng, tôi còn có quá khứ của bản thân, thói quen đơn độc, không cần những người khác. Vô luận là thẩm thẩm hay A Hỉ, với tôi mà nói đều là sinh mệnh của khách qua đường. Cùng các nàng một chỗ thì tôi dựa theo thể giới này mà đóng tốt vai diễn của mình nên một khi rời đi tôi cũng không lưu luyến.

Mà từ đêm nay về sau, có một nam nhân sẽ hợp vào sinh mệnh của tôi, tôi mang họ hắn, trở thành vật phụ thuộc vào hắn. Trừ khi xuất hiện tình huống bị hưu, tôi cùng hắn và gia đình hắn sẽ có quan hệ mãi mãi.

Lúc này, đại nữ nhân đều phải ghi nhớ thất xuất chi điều (7 điều có thể bỏ vợ): Không hiếu thuận cha mẹ chồng, không có con, dâm, ghen, có bệnh hiểm nghèo, nhiều lời, ăn trộm.

Những điều lệ này đều cho thấy phải theo nam nhân, trọng nam khinh nữ. Trong đó “không hiếu thuận cha mẹ chồng, dâm, ghen, nhiều lời” căn bản đều không có tiêu chuẩn khách quan, chỉ cần nhà trai hoặc cha mẹ chồng có ý định hưu để ruồng bỏ nữ nhân này, tùy tiện lấy ra một điều là có thể định tội nàng. Nếu là ở thời đại của tôi, cái này thuộc loại điều khoản ngang ngược, hợp đồng như vậy tuyệt đối sẽ bị tuyên bố không có hiệu quả.

Nữ nhân cổ đại còn kì quái hơn, bộ dáng gông xiềng này bắt đầu đều do cái tên nam nhân tròng vào cổ cho các nàng, nhưng các nàng cứ nhiên cam tâm tình nguyện chịu đựng, hoàn hảo hơn còn giống như bộ dạng rất vui vẻ.

Khó hiểu nhất là thời Đại Hán có một nữ nhân kêu Ban Chiêu. Nàng bác học đa tài, kiến thức bất phàm, lại biên soạn một quyển “Nữ Giới”, bên trong đối với nữ nhân yêu cầu thật hà khắc. Đến tột cùng động cơ gì đã thúc đẩy nàng cùng nam nhân đồng lõa tới dọa cả người đồng giới? Hơn nữa còn để lại hậu họa ngàn năm. Năm đó, các nhà khoa học đưa cho chính phủ xin nghiên cứu chế tạo “Quả táo”, trong báo cáo từng coi Ban Chiêu là ví dụ, thuyết minh sự thất bại của “Quả táo”, trích như sau:

“Ban Chiêu, nữ văn học gia nổi tiếng người Đông Hán, sử gia, lúc đó ở xã hội và thậm chí đời sau đều được hưởng danh dự rất cao. Từng được Hoàng đế xuống chiếu mời làm sư phụ của công chúa và phi tần, ngay cả đại học sĩ Mã Dung vì muốn được nghe Ban Chiêu chỉ dẫn còn phải quỳ gối ở cửa đông trước Tàng Thư Các nghe Ban Chiêu giảng giải.”

Làm một nữ nhân, nếu muốn ở xã hội nam quyền trở hết tài năng thì cần phải nỗ lực gấp trăm lần so với nam nhân. Nếu như không có cá tính cực kì cứng cỏi cùng tinh thần bất khuất, thì không cách nào làm được. Bởi vậy, Ban Chiêu tuyệt đối không phải khúm núm, cam tâm làm nữ nhân bình thường phụ thuộc nam giới.

Nhưng mà, một nữ nhân như vậy lúc tuổi già lại viết bảy quyển “nữ giới”, đem tư tưởng nữ tính chen ép đến mức độ không thể tán thành nổi, như là “coi chồng là trời”, “trinh nữ không được cưới hai lần”, “tam tòng tứ đức”, vân vân... (tam tòng “tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử”: ở nhà theo cha, lấy chồng theo chồng, chồng chết theo con trai – tứ đức “công dung ngôn hạnh”: công: giỏi việc trong ngoài gia đình, dung: dịu hiền, ngôn: vâng lời, hạnh: thật thà), những lời nói đều xuất phát từ đây. (Về bình luận thuật của Ban Chiêu, tham khảo: book.sina.com.cn/nzt/his/feichangnuxing/47.shtml)

Phân tích động cơ viết “nữ giới” của Ban Chiêu, dĩ nhiên là bởi vì sự giới hạn của lịch sử, nhưng bản thân cá nhân nàng cũng từng trải qua đúng như vậy. Nàng lúc trẻ tuổi thủ tiết, hơn nữa suốt đời vẫn không tái giá. Nói cách khác nàng đến cuối đời vẫn không có sinh hoạt tình dục. Áp lực lâu dài khiến cho tâm lý nàng trở nên méo mó.

Trung Quốc có câu tục ngữ kêu “có chết cũng muốn kéo hai người chết theo”. Nói cho đúng là một người cho rằng mình rất bi thảm, hẳn sẽ hy vọng người khác so với chính mình còn thảm hơn. Có lẽ chính loại tâm lý “có nạn cùng chịu” đã thúc đẩy Ban Chiêu viết “nữ giới”, đem đời sau của trăm thế hệ nữ nhân cùng nhau tùm xuống vực sâu thống khổ, dùng việc này để giảm bớt nỗi khổ của mình.

Bởi vậy có thể thấy được, áp lực là cực kì không khoa học học và tai hại, ngay cả một nữ nhân kiệt xuất như Ban Chiêu cũng không thể chống cự, nói chi người thường. Cho nên khoa học giải quyết tính xúc động của mọi người là điều bắt buộc ...” (sau này không có họ Ban sao? Tôi thừa nhận lòng tôi có chút méo mó khi vu cáo tiền nhân, thôi thì úp nỗi lên đầu mà trốn.)

Tôi xem lịch sử, lại đọc thăm lại một lần bảy điều để bỏ vợ. Tuy rằng biết rõ nó không công bằng, nhưng đặt mình trong xã hội này, tôi cũng không thể không khuất phục sự thật. Cũng may tôi lúc nào cũng chịu theo dõi xã hội phát triển, đã thành thói quen phục tùng sự sắp đặt. Từ loại ý nghĩa trên, tôi coi như cũng bị nô lệ hóa tư tưởng nghiêm trọng. Vì vậy cũng không cảm thấy tam tòng tứ đức có gì khó làm. Về phần trình nữ không được gả hai lần thì nếu không phải vì sinh tồn, gả một lần tôi cũng không muốn gả. (kiểu như cho dù là chính thất cũng không gả .=.)

Nhằm vào bảy điều bỏ vợ, cuộc sống của tôi về sau quy định trong mấy nguyên tắc cơ bản: 1. Hiếu kính cha mẹ chồng, cùng em chồng có quan hệ tốt, giữ gìn gia đình an bình đoàn kết – 2. Trương phu định đoạt, muốn nạp thêm thiếp thì cũng cấp cho cái giường. – 3. Nói nhiều tất hổ hèn, nên ít nói chuyện hoặc không nói lời nào – 4. Nam nhân khác, đứng sang bên đi.

Bất quá, ba điều không được bỏ vợ (có cưới nay không có chỗ nào về, trong ba năm chịu tang, trước nghèo hèn rồi sau đó phú quý) thì tôi ít nhất có thể phù hợp hai điều nên bản thân tôi cũng không quá lo lắng.

Đối với kế hoạch tương lai, sự suy nghĩ của tôi quay lại trước mắt, việc cấp bách là giải quyết vấn đề động phòng. Về cấu tạo thân thể của nam nữ, tôi đã hiểu không ít. Thông qua A Mộc, tôi biết cơ thể người nào cũng có dùng một cây gậy thật. Nhưng về hành vi tình dục (câu dẫn ~~) thì tôi lại biết rất ít.

Cũng bởi vì sau khi JP bùng nổ, mọi người sống sót sau tai nạn đều bị sợ hãi đến mức nhất trí cho rằng “tính” là đứng đầu vạn ác. Do đề phòng quá mức nên đã đem toàn bộ sách vở, tranh vẽ, hình ảnh, đoạn văn miêu tả đề cập đến “tính” đều bị cắt bỏ (hết sạch H). Sự việc lần này có thể so sánh với chuyện Tần Thủy Hoàng đốt sách chôn Nho gia. Từ đó về sau “tính” của nhân loại thoái hóa đến giai đoạn động vật, chỉ vì cần sinh sản đời sau mới tiến hành. Sau khi thụ tinh nhân tạo mở rộng, tiếp đó tử cung nhân tạo xuất hiện khiến cho nhân loại cuối cùng tiến vào thời đại vô tính.

Cho nên từ kho tin tức phong phú của A Mộc, tôi liền lục soát vài đoạn khoa học thô thiển miêu tả “Sống mái lưỡng tính khi thâm nhập, tiến nhập quá trình cũng chính là quá trình sống mái lưỡng tính giao hợp ... Màng trinh bị đã thương xé rách sẽ khiến cho đau đớn nên xuất huyết, miệng vết thương có khả năng tự lành...”

Tuy rằng tin tức hữu hạn nhưng chuyện này thao tác rất đơn giản, vài đoạn kia để cho tôi hiểu được cần làm chuyện gì rồi. Duy nhất có điểm không chắc lắm là không biết đau đớn kia đến tột cùng như thế nào, tôi có cần hay không khởi động A Mộc trấn áp cơn đau ?

Tôi ngồi trên giường cưới chờ Trương Giới Thụ vào. Bởi vì phòng ở Trương gia rất nhỏ hẹp, động tĩnh ở gian ngoài truyền vào rất rõ ràng.

Láng giềng đều nói xong lời chúc mừng, đến phiên Lưu bà thì nghe thấy nàng lớn tiếng nói: “Trương gia tấu tử, chúc mừng chúc mừng! Ngài thật là có phúc khí a, cưới được một con dâu mỹ nhân. Bất quá” Nàng giậm bớt thanh âm đủ để ọi người nghe thấy “Nghe nói tỷ nữ nhà giàu chỉ cần có điểm tư sắc, chủ nhân đều đã thu phòng (thử qua :>), ngài có con dâu xinh đẹp như vậy, có thể hay không ...?”

Nàng muốn nói lại thôi, nửa phần nói kia làm cho người tôi bắt đầu nghi ngờ sự trong sạch của tôi. Mà Lưu bà vốn muốn mọi người nghĩ vậy, bởi vì con trai gần 30 tuổi của nàng còn chưa cưới vợ, trong lòng nàng

không thể nhìn người Trương gia cao húng như vậy.

Người Trương gia trong lòng đều mất hứng, bà bà thật nghiêm túc nói: “Lưu gia thím nói vậy, tôi thấy con dâu kia ổn trọng đoan trang, không phải loại người liếc mắt đưa tình. Huống hồ Vương lão gia cũng là đọc sách thánh hiền, nói như vậy mà rơi vào tai hần thì...”

Bà bà cũng chỉ nói một nửa, lại khiến Lưu bà kia cả kinh. Nàng đối với Vương Tiến vẫn còn có chút cố kỵ, việc chê cười chuyển thành câu chuyện lớn, người bên ngoài cũng giúp đỡ hòa giải. Nhưng không khí lại ỉu đi, vì thế mọi người liền thức thời ra về.

Sau khi tiễn khách, bà bà trong lòng vẫn mất hứng, lấy ra tấm vải trắng muốn Trương Giới Thụ trải lại trên giường cưới để xác nhận lạc hồng, chứng minh tôi trong sạch. Mà Trương Giới Thụ thật xấu hổ, cảm thấy đối với tôi như vậy là thiếu tôn trọng, hơn nữa khuê phòng là việc tuyệt đối không nên truyền ra ngoài nên tỏ vẻ phản đối. Hai người ở ngoài phòng nói thầm nửa ngày, cuối cùng bà bà dùng một chữ hiều khiến cho Trương Giới Thụ khuất phục.

Trương Giới Thụ dứt tấm vải trắng vào tay áo, có chút chột dạ và áy náy tiến vào. Kỳ thật bản thân tôi chả cảm thấy gì, tôi tới cái địa phương hoàn toàn không có riêng tư này cho nên người tôi không có điều gì không thể gặp..

Vào phòng rồi, Trương Giới Thụ vén hồng voan của tôi lên. Hần còn đang chột dạ, việc động phòng khiến hần có chút khẩn trương nên tầm mắt lảng tránh tôi. Nhất thời im lặng.

Tôi chờ nửa ngày cũng không thấy hần có động tĩnh gì, thăm dò thấy trong lòng hần đang bế tắc. Tôi ghi nhớ quy định coi chồng là trời, chức năng của vợ là giải nỗi lo của chồng liền kính cẩn đứng dậy hành lễ với hần: “Tướng công, đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi, việc tắm vải hãy để thiếp thân lo đi”

“A! làm sao nàng biết?” Hần càng xấu hổ.

“Thiếp vừa nghe thấy, đưa thiếp đi”

Hần xấu hổ đưa vải trắng ra, tôi trải giữa giường, đem chăn cũng trải tốt. Làm xong vẫn còn thấy hần đứng ngây, liền kính cẩn tiêu sái đến gần hần: “Xin cho thiếp thân giúp ngài cởi áo.”

Nói xong tôi mở vạt áo hần.

Hần bị dọa hoảng sợ, mắt chột lóe, trong lòng thầm nói: “Cô gái này như thế nào một chút then thùng của tân nương cũng không thấy? Còn chủ động thoát y phục của nam nhân. Chẳng lẽ lời của Lưu bà không phải vu vơ? Không, không thể nào, nàng không giống loại người đó. Tính tình của nàng chính là như vậy thì thói quen quá khứ của nàng như thế nào lại trong sạch hiếm thấy như vậy”

Sau khi nghĩ như vậy, xem tay tôi vẫn còn để trên ngực hần, hần có chút cà lăm giải thích: “Nương tử thứ tội, cái kia tôi chỉ là chưa có thói quen.”

Tôi không cảm thấy có gì xấu hổ, làm bộ cũng không xong nên không thể làm gì khác hơn là cụp mi thu tay lại nói: “Không có việc gì, vậy tướng công tự mình cởi áo đi” Tôi bắt đầu cởi đồ của chính mình.

Trương Giới Thụ quay lưng lại cởi quần áo. Hần thật khẩn trương, động tác có chút hỗn loạn, đợi hần cởi áo khoác và quần áo trong quay người lại thì tôi chỉ còn mặc đúng một cái yếm.

Hần lại bị dọa sợ lần nữa: “Nàng, tôi...” Mặt hần đỏ lên, tựa hồ hô hấp cũng có vấn đề, bỗng nhiên nhảy dựng lên, “vù” một tiếng ngọn đèn dầu bị dập tắt.

Trong bóng tối tôi nghe thấy hô hấp hần trầm trọng, còn ý niệm trong đầu thấy loạn bát tao (loạn xạ ngẫu =.=): “Trời ạ, thân thể nữ nhân đúng là như vậy. Tôi ngạt thở. May mắn tôi trong khó ló cái khôn thổi tắt đèn dầu, bằng không tôi thật mất mặt. Nàng như thế nào một chút kinh hoàng cũng không có? Chẳng lẽ nàng thật sự...”

Hô hấp của hần bình phục một chút, chỉ chốc lát lại rối loạn, tôi biết mắt hần đã thích ứng với bóng tối, có thể nhìn thấy hình dáng của tôi. Thị lực tôi đã trải qua cải tạo, năng lực nhìn ban đêm so với hần mạnh hơn một chút, biểu tình gì trên mặt hần tôi cũng thấy được.

Trong lòng hần lại suy nghĩ: “A, nữ nhân này lỏa thân làm sao lại vô tư như vậy? Chẳng lẽ tôi lại nhìn lầm nàng? Aizz! Tôi không nên dễ dàng như vậy mà đáp ứng hôn sự này, càng không nên liên lụy trong sạch của gia môn...”

Tôi thấy Trương Giới Thụ ngờ vực vô căn cứ, nên nhắc nhở hần: “Tướng công việc gì phải cố sức đoán đi đoán lại, thiếp thân trong sạch hay không trên giường sẽ rõ” (*cười tủm tỉm*)

Trong lòng hần hoảng hốt: “Trời! Chẳng lẽ đây là lời mà một nữ nhân nên nói? Nàng sao có thể nói những lời như vậy mà không để ý”

Tôi thật sự không rõ hần nghĩ như vậy làm gì, tôi là đều nói thật a. Đầu thu, ban đêm đã có chút se lạnh, tôi cảm thấy se se liền hỏi hần: “Tướng công, thiếp thân liệu có thể lên giường trước hay không, thiếp có chút lạnh”

Hần giống như bị nhắc nhở, liền nói: “Được được, người ngủ trước đi”

Tôi chui vào chăn, hần nhìn không rõ cơ thể tôi nên nhẹ nhàng thở ra.

Tôi thấy hần một thân áo đơn đứng đó mà không có ý lên giường bên làm tròn bốn phận hiền thê nhắc hần: “Tướng công, đêm khuya sương càng nặng, coi chừng bị lạnh, chàng vẫn nên nhanh lên giường đi”

Trong đầu hần hoàn toàn rối loạn, nhớ tới vừa mới nhìn thấy cơ thể của tôi thì bản năng nam tính có chút rục rịch. Nghĩ đến những ngờ vực vô căn cứ với tôi, lại muốn đẩy cửa chạy ra. Lại sợ kinh động cha mẹ khiến bọn họ lo lắng. Lại nghĩ tôi là nô tỳ, nếu không trong sạch chỉ sợ cũng bị ép buộc kỳ thật cũng không thể trách tôi được.

Hần giằng co mãi không xác định được chủ ý. Trong lòng tôi có chút khó nhịn, sớm biết hần là người phiền phức như vậy tôi đã không chọn làm phu quân.

Khẩu khí của tôi bất giác liền thay đổi: “Trương Giới Thụ, người do dự như vậy là có ý nghĩa gì? Tôi nếu không trong sạch, người cũng đã cưới tôi, ngậm bồ hòn thì người cũng không thoát. Tôi nếu trong sạch, người sao cứ phải buồn lo vô cớ? Tục ngữ có câu vàng thật không sợ lửa, người chưa luyện thì làm sao biết? Người mau tới nghiệm đi để tôi còn ngủ ngon”

Được biết rằng hần sẽ không hại tôi nên tôi trước mặt hần có phần thiếu đề phòng.

Hần thấy cũng đúng, bèn cởi giày chuẩn bị lên giường, bỗng nhiên tỉnh ngộ một chuyện: “Nàng, chẳng lẽ có thuật đọc tâm?”

“Tôi không có thuật đọc tâm.” Tôi không nói láo nha, tôi là đọc đầu óc!

Hần nghĩ lại, vừa rồi thanh âm của Lưu bà lớn như vậy lại nghe nói người ở Vương phủ nói nàng thường ngày rất thông minh, khéo hiểu lòng người, quả thế thật. Liền không vì chuyện này mà suy nghĩ.

Lời tác giả: Hai ngày nay mua bản “Quý thổi đèn”, thấy mỗi buổi tối đi trộm mộ, không còn khí lực viết văn. Chuyện phòng the này để sau giải quyết đi

8. Chương 8: Chương 8

Trương Giới Thụ cứng ngắc nằm xuống bên cạnh tôi, cảnh giác không đụng tới tôi. Dòng suy nghĩ của hần vẫn thật lung tung, nhưng bóng tối làm cho hần thoáng bình tĩnh.

Hần như đau răng hỏi tôi: “Nàng, nàng trước mặt... mặt ta liền thoát... thoát quần áo ... mà ... không cảm thấy ... thẹn thùng?”

“Tại sao lại thẹn thùng? Chàng là tướng công của tôi. Tôi biết thân thể nữ nhân không thể để cho nam nhân đụng tới, nhưng không nghe nói rằng ngay cả tướng công mình cũng không cho a?” Nói xong tôi lại có điểm kỳ quái: “Chẳng lẽ không cởi sạch quần áo cũng có thể động phòng?” Không nghe nói rằng thời đại này tồn tại ảo cảnh ...này nọ a?

Hần đau răng hơn nói: “Nàng, nàng sao có thể nói những chuyện này?”

“Vì sao không thể nói?” Tôi càng cảm thấy kỳ quái: “Giữa vợ chồng không phải đều như vậy sao? Bằng không sao những đứa trẻ kia đến thế nào?”

“Nàng, nàng...” Tim hắn rối loạn.

Tôi lười cùng hắn lảm nhảm, thầm nghĩ nhanh nhanh chấm dứt cái đêm nhạt nhẽo này, cấp vải trắng kia lạc hồng để báo cáo tốt kết quả công tác.

Tổng hợp lại những gì A Mộc phân tích cảm giác của mình, Trương Giới Thụ này có vẻ chú trọng chuyện tư mật, chuyện phát sinh trong khuê phòng hắn tuyệt đối không nói ra ngoài.

Hơn nữa hắn đối đãi với người từ trước đến nay luôn ủng hộ không nói điều xấu, chỉ tán dương chuyện tốt thì ắt còn có khối điều để bàn khoăn lo lắng. Chỉ cần tôi không vi phạm những nguyên tắc quá lớn, không xúc phạm người khác, thì có ngần bất kính đối với hắn nhưng hắn sẽ không cùng tôi so đo.

Trong lòng tôi bây giờ có thể làm cần rồi.

Tôi nói với hắn: “Chàng thoát quần áo đi”

Hắn cả kinh (kinh ngạc), tôi thấy nhưng không nói, hỏi tiếp: “Chàng cứ như vậy mà động phòng sao? Vải trắng kia làm sao giờ?”

Hắn hoàn toàn sững sốt chẳng nghĩ được điều gì, nhất thời cũng không nhớ nổi đàn ông phải làm chủ nên cứ làm theo lời tôi nói mà cởi quần áo. Ở trong chăn cũng không nghĩ đến chạm vào cơ thể của tôi nhưng cũng tránh không khỏi thở mạnh.

Hắn nghĩ muốn xich ra , tôi bèn túm lấy: “Đến đây đi! Trốn được mừng một nhưng không trốn được ngày rằm.”

Hắn cơ bản bỏ qua quyền tự chủ, theo lời nói của tôi mà nằm lên trên thân tôi.

Hắn rốt cuộc cũng là nam nhân khỏe mạnh, lại là lần đầu tiếp xúc với thân thể nữ tử, mặc dù là dưới loại tình huống này, bản năng nam tính của hắn vẫn ngay lập tức ngẩng cao đầu.

Tôi do dự một chút, không mở A Mộc ra trấn áp cơn đau. Tôi không đau cũng sẽ không làm bộ đau, để lúc đó mà suy nghĩ miên man chỉ sợ lại thêm phức tạp.

Tôi chỉ đạo hắn: “Chàng tốt lắm, không đứng, tiếp theo... Xuống dưới... Sang trái chút... Tốt! Nơi đó, bắt đầu đi... Hự ... không việc gì... hự chàng cứ tiếp tục...”

Hắn đâm đâm chọc chọc mãi chính là khơi thông chỗ kia, làm tôi chịu một hồi đau đớn, tôi khẽ nuốt một ngụm khí lạnh, hắn liền lùi bước cũng hấp một hụm khí lạnh

Tôi có chút ảo não: “Người rốt cuộc có thể hay không a? Dùng sức một chút không được sao? Cũng như lấy miếng cao dán vết thương, càng lằng nhằng càng đau. Động tác nhanh chút a~ Người tức giận cái gì? Nam nhân cũng có đau chắc?”

Hắn có chút gian nan thừa nhận: “Tôi quả thật cảm thấy có chút đau.”

“A? Vậy làm sao bây giờ?” Tôi suy đoán một chút, tiếp tục như thế, chỗ đó của tôi bị xé rách như vậy sẽ không giống như trong sách khoa học kỹ thuật viết là có thể thoải mái tự lành, khẳng định còn có trình tự gì đó mà tôi chưa biết đến. Trước kia xem xét tư tưởng lão gia của bọn họ cũng có những nội dung giống vậy, đáng tiếc A Mộc khóa những vấn đề này, tôi cũng không hiểu rõ.

Tôi lặng lẽ dừng hành quân, hết cách rồi! “Chàng có biện pháp nào sao?”

Tôi mất bình tĩnh hắn cũng vậy, trong đầu hắn lại có loại suy nghĩ linh tinh: “Trời! Nàng cuối cùng cũng giống với nữ tử bình thường. Quá khứ từng nghe người ta nói, nam tử còn trẻ lần đầu tiên đều phải thu hồng bao, bộ dạng vừa rồi của nàng làm ta thực sự sợ nàng sẽ cho ta hồng bao. Hiện tại xem ra nàng vẫn là xử nữ, kiến thức so với ta cũng không nhiều. Nhưng thật sự quá khứ không nhìn ra nàng thích lên mặt dạy tát xấu. Cũng may không đả thương đến quốc gia đại sự, ta sau này sẽ hảo hảo hướng dẫn nàng.”

Hắn tìm lại được tự tin, hồi tưởng về phương thức động phòng: “phàm là đem âm dương để đúng phương hướng, nắm tay nhau, cổ tay nhô lên, chống khuỷa tay, nách giang ra, vươn người lên, hút đỉnh hương, vỗ

về nhau, lộn một vòng, hạ xương hông, ném nước miếng, qua biển Bột Hải (chỗ nào có nước), leo núi Hằng Sơn (gò đồi gì đó), nhập động Huyền Môn, ngự (kết hợp) đến nỗi gân. . . .” (=____=)

Có cương lĩnh hành động, hấn bắt đầu thực hiện.

Hấn lấy được dũng khí vuốt ve cơ thể tôi. Tôi thấy trước được kế hoạch của hấn, tuy rằng không biết có tác dụng không, cũng phối hợp cùng làm, không kinh hoảng hay phản kháng.

Chúng tôi không thèm nói gì thêm, một lần nữa làm lại. Thần trí tôi vẫn thanh tỉnh, tôi biết từng động tác của hấn, cũng rõ ràng cảm giác bị xé rách. Có dịch trơn, sự tình thuận lợi rất nhiều, cũng không còn đau như thế. Xem ra phương pháp của hấn quả thật dùng được!!!

Cùng vợ chồng sinh hoạt sử dụng “quả táo” so ra, cảm thấy kích thích yếu nhược rất nhiều, hơn nữa mang theo tổn thương do sự xé rách nên tôi có chút không khỏe. Nhưng làn da ma sát, tứ chi quấn nhau lại mang đến cho tôi xúc cảm khác. Lần đầu tiên sau khoái cảm tôi không cảm thấy trống trải, lại cảm thấy giữa hai chân nơi đó tựa hồ có chút khó chịu. Lần này cũng không còn giữ được ấm hồ, nghĩ muốn dùng nước lạnh lau làm tôi có chút sợ hãi, nên đã dùng vải trắng xoa xoa.

Rốt cục cũng hoàn thành việc động phòng, đôi ta đều nhẹ nhàng thở ra. Nhất thời lơ lửng, rất nhanh đi ngủ

Ngày hôm sau, buổi sáng tỉnh dậy, phát hiện ta đang ở trong lòng của Trương Giới Thụ. Đầu ta gối lên cánh tay hấn, hô hấp của hấn thổi thổi những lọn tóc của ta.

Không biết tại sao, ta bỗng nhiên có một loại cảm giác nường tựa. Về sau, mỗi ban đêm và sáng sớm đều có hấn ở cùng thật không tệ.

Ta nhẹ nhàng nở nụ cười, đúng lúc này, Trương Giới Thụ cũng tỉnh. Hấn nhìn ta đầu tiên là có chút kinh ngạc, lập tức kịp phản ứng rằng chúng ta đã thành hôn. Phát hiện tay mình đặt trên người ta, bộ dạng hấn thật xấu hổ, nhanh muốn thoát ra. Muốn di chuyển sang bên cạnh, đáng tiếc tay kia bị ta gối lên, đã tê rần, vừa động là đau.

Ta nghiêng người giúp hấn xoa cánh tay. Chấn tuột ra, xuân cảnh trước ngực đều lọt vào đáy mắt hấn. Hấn cuống quýt nhắm mắt lại: “Nàng mau đắp kín chăn!”

Ta cẩn thận xoa bóp cánh tay hấn: “Làm sao vậy? Cơ thể thiếp xấu lắm sao? Thời điểm đèn tắt chàng không thích?”

“Nàng, nàng thật không biết xấu hổ!” Hấn trừng mắt nhìn ta, khi nhìn dáng vẻ của ta thì chuyển thành mê muội. Hấn làm sao có thể nói đến điều này mà mặt vẫn thật khờ khạo như vậy?

Ta cũng thực mê muội, hấn tại trên người ta muốn làm gì thì làm rồi, làm sao còn sợ ta nói? Rõ ràng hấn đối với thân thể ta có phản ứng, tại sao lại nhắm mắt? còn trách cứ ta? Không phải nói vợ chồng đồng tâm sao? Đối với hấn ta cũng không thể nói thật sao?

Hấn bỗng nhiên thở dài, hỏi ta: “Nhạc mẫu đại nhân trước kia dạy nàng như thế nào?”

“Thiếp 6 tuổi đã không sống cùng mẫu thân.”

Trong lòng hấn có chút thương tiếc: “Vậy ai là người dạy nàng lớn lên?”

“Không có người dạy, thiếp một mình ở trong một viện.” Ta suy nghĩ xong lại bổ sung thêm một câu: “Thiếp xem qua rất nhiều sách, nên cũng biết phải làm gì rồi.”

Hấn tỉnh ngộ, trách không được bộ dáng nàng lại không hiểu, đối với ta thương tiếc càng sâu: “Vậy nàng, một đứa bé sao có thể sống sót?”

“Có người chăm sóc áo cơm cho thiếp, chỉ là bọn họ không thể đến gần thiếp.”

“Vì sao?”

“Bởi vì thiếp không giống bọn họ. Sau đó ta đi tìm phụ thân thì người đã mất.”

Hắn càng tin tưởng vững chắc rằng ta là nhân hồ tạp giao (người x cáo?), cho rằng thơ ấu của ta bị hồ tiên xa lánh, đối với sự lễ lo hiu quạnh của ta tràn ngập đồng tình.

Cũng đã quên kiêu dè cơ thể ta, ôm ta nói: “Thanh Mai, nàng yên tâm. Ta về sau nhất định sẽ đối đãi với nàng thật tốt.”

Nhân hồ đương nhiên không có khả năng tạp giao, nhiễm sắc thể căn bản không có cách nào ghép thành đôi được. Nhưng ta cũng sẽ không sửa chữa lỗi lầm của hắn, đỡ ình phải nói dối. Bất quá, câu nói kia tình ý sắt son, ta tin tưởng hắn nhất định sẽ làm được. Cho nên ta nhìn hắn thản nhiên cười: “Vâng, thiếp tin chàng.”

Hắn bị nụ cười của ta mê hoặc, ngẩn ngơ. Trong lòng suy nghĩ, nàng cười rõ lên thật đẹp, cái gọi là nụ cười khuyên quốc khuyên thành chắc là đây? Trước kia cũng chưa từng thấy nàng cười. Dung mạo của nàng thực sự không hề thua kém Vương gia tiểu thư a. Aizz, còn vọng tưởng cái gì? Cưới được vợ như thế, chồng còn đòi hỏi điều chi?

9. Chương 9: Chương 9

Hôm sau là ngày đầu tiên làm tân nương tử nên tôi không thể thức dậy trễ hơn mẹ chồng. Vì vậy tỉnh lại không lâu tôi liền rời giường. Vì lúc đứng dậy hơi mạnh, hạ thân truyền đến cảm giác đau. Tôi hừ nhẹ một chút, cũng không để ý, bắt đầu tự nhiên mặc quần áo.

Trương Giới Thụ vẫn quay lưng đi mặc y phục của mình, trong lòng đối với tôi không có ý xấu gì. Từ sau khi phát hiện tôi không cha không mẹ mà tự học thành tài, tối hôm qua nghĩ đến hành động dâm dăng của tôi, lúc này xem ra có lẽ là chất phác ngây thơ không hiểu thế sự, vì thế sự đồng tình đối với tôi còn tăng thêm vài phần triu mến. Đối với sự thản nhiên của tôi, hắn đã có trải qua nên cũng bớt xấu hổ.

Hắn mặc quần áo tử tế liền xuống giường đi ra ngoài.

Tôi sửa sang lại giường, tấm vải trắng nay xuất hiện nhiều nếp nhăn, mặt trên lộn xộn lung tung, thật bẩn. Tôi để sang một bên, chuẩn bị đưa ẹ chồng kiểm tra rồi chạy nhanh đi giặt sạch.

Gấp xong chăn gối, Trương Giới Thụ bưng một chậu nước ấm tiến vào, đem chậu đặt phía sau giường, đỡ mặt nói với tôi: “Nàng tắm đi, sẽ dễ chịu hơn.”

Tôi quay đầu cười với hắn: “Cám ơn chàng!”

Hắn lại lần nữa ngây người trước nụ cười của tôi.

Tắm rửa xong, tôi cảm thấy thân thể thật nhẹ nhàng khoan khoái, cảm thấy Trương Giới Thụ đối với tôi thật săn sóc, tôi càng cười với hắn ngọt ngào.

Tôi ngồi trước gương trang điểm. Hắn có chút ngây ngốc nhìn tôi chăm chú, trong lòng tán thưởng: “Quả nhiên là tăng một phần quá béo, giảm một phần quá gầy; xoa phấn thì quá trắng, tô son là quá đỏ; lông mày như lông chim công múa, da trắng như tuyết, eo như được thắt chặt, răng trắng như ngọc, thản nhiên cười một tiếng làm mê hoặc Dương Thành, khiến Hạ Thái đắm đuối. Chưa từng nghĩ nàng là một mỹ nữ đẹp như vậy? Sao mọi người có thể nghĩ nàng dung mạo không bằng Vương gia tiểu thư? Hiện tại hình như nàng còn hơn một chút.”

Khi thấy tôi lấy hai bên tóc mai che khuất mặt, mới tỉnh ngộ: “Đúng rồi, nàng lúc nào cũng che mặt, chưa bao giờ lộ ra. Hắn nhìn không được hỏi: “Thanh Mai, nàng sao không quấn tóc lên? Như vậy một là không thoải mái, hai là che mất dung nhan của nàng. Dung mạo của nàng trong vòng vài dặm Phương Viên, không ai có thể sánh bằng.”

“Thiếp biết. Nhưng với thân phận và địa vị như vậy, dung nhan quá mức diễm lệ chỉ đưa đến tai họa. Hoặc biến thành đồ chơi bị ngược đãi, bị người ta khi nhục mà lưu lạc phong trần. Dung nhan khi còn trẻ nhất thời là phong cảnh, một khi lớn tuổi, nhan sắc xấu đi, lại bị vứt bỏ như cây cỏ. Thiếp không muốn một cuộc sống như vậy. Bất quá nếu tướng công thích, thiếp sẽ đem tóc quấn lên.” Cùng lắm thì A Mộc tổn nhiều diện hơn.

“Không, không cần.” Trương Giới Thụ bắt đầu nghiêm túc kính nể tôi: “Lời nói của nàng thật có lý!” Nàng chẳng những bề ngoài xinh đẹp, còn có trí tuệ bên trong, có thiết nhiều kiến thức, cưới vợ như vậy đúng là phúc ba đời!

“Thiếp chỉ ở trong phòng cho tướng công xem thôi.”

“Tốt!” Trong lòng hắn có chút hưởng thụ, mỉm cười giúp tôi cài trâm.

Tôi quay đầu cười với hắn: “Tướng công, để thiếp giúp chàng chải đầu.”

Hắn có chút ngượng ngùng, gật gật đầu: “Được, làm phiền nàng!”

Tôi đứng dậy nhường chỗ cho hắn, đứng ở phía sau hắn mà chải đầu. Hắn thỉnh thoảng lại qua gương nhìn về phía tôi, tâm tình thực khoái trá. Nếu nói hôm qua hắn thân cận với tôi là để hoàn thành nhiệm vụ thì bây giờ, hắn bắt đầu cam tâm tình nguyện cùng ẩn ẩn chờ mong được cùng tôi cộng chẩm (chung giường)

Mà tôi sẽ còn phải đảm nhiệm nghĩa vụ thê tử, con dâu và người mẹ

Rửa mặt rồi chải đầu, tôi đi làm điểm tâm ọi người. Trương Giới Thụ cũng đi theo đến phòng bếp, hắn lấy gạo, cân đo đong đếm đủ cho 4 người, lại lấy thêm lúa mì và bột ngô trộn lại với nhau để làm suất hoa màu ột người.

Hắn chỉ vào phần hoa màu đó nói với tôi: “Trước tiên làm cho ta chỗ này, ngàn vạn lần nàng đừng bao giờ nói với cha mẹ”

“Ừ.” Tôi đem đem gạo thu lại một phần, lại làm một phần hoa màu giống hắn: “Thiếp và chàng ăn giống nhau.”

Hắn ngăn cản nói: “Không được, nàng làm sao có thể ăn quen món này.”

Tôi kiên trì: “Chàng ăn lâu thì quen, thiếp cũng có thể, vợ chồng vốn là nên đồng cam cộng khổ.”

Hắn thấy thái độ của tôi thật kiên quyết, trong lòng hắn cảm động tôi hiền lành, áy náy nói: “Đi theo ta, nàng khổ rồi!”

Tôi cười lắc đầu: “Sẽ không, thiếp không cảm thấy khổ.”

Kì thật gian khổ vật chất rất dễ vượt qua, khó chịu được nhất là tâm hồn nghèo. Mình mới sáu tuổi liền bị cách ly, tuy rằng vật chất đãi ngộ rất tốt, nhưng bị toàn bộ xã hội ghẻ lạnh, bị coi như côn trùng có hại cần phòng bị đã để lại sâu trong tôi cảm giác tự ti.

Sau khi đến thế giới này, đầu tiên là Đường thúc cậy là người thân mà muốn bán tôi. Sau đó là đến Vương gia làm tỳ nữ, phụ thuộc. Mặc dù A Hỉ đối với tôi tốt lắm, nhưng cũng mang đến cho tôi cảm giác nàng từ trên cao nhìn xuống mà thương xót tôi.

Chỉ có Trương Giới Thụ, trái tim hắn thật nhân hậu, hắn chưa bao giờ muốn lợi dụng uy nghiêm của bậc trưởng phu mà dọa nạt tôi. Hắn dễ dàng tha thứ hành vi vô lễ lúc động phòng của tôi, hắn thương xót tôi lẻ loi hiu quạnh, hiện tại lại để tôi cao hơn mình. Ở cùng chỗ với một người như vậy, dù không được ăn ngon, tôi cũng có thể chịu được. Tôi từ ngàn năm trước tới đây, cũng không phải mong muốn được đối xử công bằng sao?

Tôi rửa lương thực cho sạch, ngồi vào lò bắt đầu nhóm lửa.

Bếp lò cổ đại tôi mới dùng qua vài lần ở nhà thăm thăm, sau này hầu hạ A Hỉ không phải làm việc nặng. Bây giờ cùng Trương Giới Thụ thành thân, tôi cố ý đi đến phòng bếp học hai ngày, nhưng vẫn chưa quen thuộc.

Trương Giới Thụ thấy tôi vụng về cho củi vào lò, có vài cành cây dài quá cần phải bẻ trước. Trương Giới Thụ nghĩ rằng, nàng tuy là nha hoàn, nhưng chỉ ở trong khuê phòng hầu hạ, nhìn đôi tay trắng trẻo mềm mại kia, làm sao có thể làm việc nặng. Aizz! Gã cho tôi là khiến cho nàng chịu cực khổ rồi.

Hắn thương tiếc nhìn tôi nói: “Để ta làm cho.”

Tôi lắc đầu cười: “Không cần, làm nhiều là sẽ quen thôi. Đây vốn là trách nhiệm của thiếp.”

Trong lòng hấn lại thầm khen tôi hiền lành, ngồi xổm xuống giúp tôi bẻ củi.

Chỉ trong chốc lát, đồ ăn đã nấu xong, tôi xới cơm xong rồi hỏi Trương Giới Thụ: “Cái mâm ở đâu?”

Trương Giới Thụ khó hiểu hỏi: “Mâm gì kia?”

“Chính là cử án tề mi (‘‘nâng khay ngang mày, vợ chồng tôn trọng nhau’’ do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày). Mạnh Quang có thể làm được, thiếp cũng có thể.” Trước hôn nhân tôi cũng được chuẩn bị chút kiến thức, quyết làm hiền thê.

Trương Giới Thụ nghe xong mỉm cười, cảm thấy những điều đó thật thú vị: “Không cần như vậy, ta tin tưởng nàng nhất định sẽ làm tốt, không cần cầu nệ hình thức.”

“Ân, đã biết.” Tôi vẫn cứ hai tay bưng chén cung kính đưa hấn. Sau khi chúng tôi ăn xong rất nhanh, lại cùng nhau nấu cháo đại mạch cho 3 người còn lại. Lúc này trong nhà những người khác cũng đã thức dậy.

Tôi mời bố mẹ chồng đến bàn, múc nước lần lượt hầu hạ bọn họ rửa mặt, lại kính cẩn ở một bên chiếu cố bọn họ ăn cơm. Mẹ chồng kéo tôi cùng nhau ăn, tôi chỉ nói sáng sớm đã dậy sớm cùng tương công ăn rồi.

Cơm nước xong, tôi nhanh tay nhanh chân rửa bát, tuân theo quy củ sắm vai một bà chủ tốt. Trong lòng cha mẹ chồng rất hài lòng với tôi.

Tôi thu thập xong phòng bếp, thấy mẹ chồng từ trong phòng chúng tôi đi ra, tấm vải trắng trong tay áo của bà. Hiên nhiên bà đã xem qua tấm vải rồi, đối với tôi càng thấy thuận mắt.

Tôi nhớ rằng tấm vải đó rất dơ bẩn, muốn chạy nhanh đi giặt, nên nói với mẹ chồng: “Nương, tấm vải đó đưa con mang giặt.”

Mẹ chồng sững sốt, thầm nghĩ, tân nương tử này không có chút nhãn nhó, còn hào phóng thông dong như vậy. Người một khi đã thấy thuận mắt rồi nên thế nào đều thấy tốt.

Bà khép chặt tay áo: “Sao có thể giặt sạch? Đây chính là căn cứ chính xác để xác minh trình tiết của con, để nương giúp con giữ.” Trong lòng bà đang tính đến chỗ Lưu bà khoe khoang một phen.

Nếu bà không chê bẩn còn muốn giữ, bẩn thỉu không đến mình, tôi cũng không phản đối, nhìn bà vui vẻ rạo rức cảm chứng có đêm đầu tiên của tôi đi.

Trở vào phòng, Trương Giới Thụ áy náy nhìn tôi, rất sợ tôi thấy khó xử.

Xem thần thái bình thản cùng không hờn không giận của tôi, trong lòng hấn âm thầm thở phào, chắc nàng không hiểu thế sự nên vô tri vô giác đi

Kỳ thật tôi cũng không phải không biết, tôi biết ở cổ đại có nơi, ngày hôm sau tân hôn, tân nương khi về nhà lại mặt thì phải đem vải trắng có nhuộm máu xử nữ dính ở ngoài cổ kiệu đi dạo, cho nên tôi cũng không cảm thấy riêng tư bị xâm phạm.

Tôi giúp hấn châm trà mài mực, lại giặt quần áo, chuẩn bị đồ ăn cho cơm trưa. Trước hết xào món cải trắng mời nếm thử để nghiên cứu khẩu vị cha mẹ. Bận rộn cho tới trưa, tôi thành công tạo dựng hình ảnh tân nương tử hoàn mỹ trong lòng mọi người.

Buổi chiều, có chút rảnh rỗi, tôi ngồi trước cửa sổ thêu hoa, Trương Giới Thụ ngồi đối diện tôi đọc sách. Vì để xem rõ ràng, tôi đem tóc vén ra sau tai, hấn đọc sách thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn tôi vài lần, cảm thấy vợ hiền đức xinh đẹp quyến rũ, đời người chỉ cần thế là đủ.

Hấn cũng nghĩ đến A Hỉ, nhưng mạnh mẽ ức chế xuống, cảnh cáo chính mình: “Trương Giới Thụ, có thể tử như Thanh Mai là trời cao chiếu cố, ngàn vạn lần không được suy nghĩ xằng bậy.”

Buổi tối, hàng xóm làng giềng đến thăm. Lúc tôi bưng trà đi chiêu đãi, mẹ chồng cầm tấm vải trắng ọi người xem, đúng lúc tôi tiến vào nên hơi ngưng ngừng, mà tôi như trước vẫn kính cẩn nghe theo một cách bình tĩnh. Mẹ chồng thấy tôi vẫn tự nhiên, mà mọi người trong lòng cũng cảm thấy kì quái, thấy tôi không chút nào thẹn thùng là một chuyện vô cùng lạ,

Buổi tối, tôi cùng Trương Giới Thụ thoát y lên giường, tôi tự động nằm sát vào lồng ngực hắn. Hắn vẫn có chút kinh ngạc, nghĩ: “Nương tử của tôi thật ngây thơ, cứ như vậy mà nằm chết dí trong lòng tôi, một chút thẹn thùng cũng không có. Bất quá, như vậy thật đáng yêu!”

Tôi nhin không được hỏi hắn: “Vì sao ai cũng cảm thấy thiếp nên thẹn thùng?”

“Nàng, không phải có thuật đọc tâm chứ?” Hắn hoảng sợ.

“Không biết.”

Hắn cũng bình tĩnh lại, nhớ tới việc tôi luôn hiểu lòng người, hỏi tôi: “Vậy nàng có lúc nào thẹn thùng không?”

“Lúc nào làm sai việc, hay bắt chước những điều không tốt thiếp đều cảm thấy xấu hổ. Thiếp hôm nay có làm sai cái gì sao?” Tôi hôm nay vẫn yêu cầu mình thực hiện đúng theo tiêu chuẩn hiền thê nhà.

Hắn nhin không được cười rộ lên: “Không, nàng không làm sai cái gì cả. Như nàng là tốt lắm, Thanh Mai, nàng thật đáng yêu!”

Hắn ôm sát tôi, bắt đầu hôn tôi. Hôn đến khi tôi sợ nước miếng của hắn rơi vào miệng tôi, liền ngậm chặt môi, hắn nhẹ nói: “Thanh Mai, mở miệng!”

Tôi khiêu chiến với phu quyền: “Không mở, nước miếng có rất nhiều vi khuẩn.”

“Vi khuẩn, là cái gì?”

“Phải...Aizz! Chính là không sạch sẽ a.”

“Nàng, ý nàng chê tôi bẩn?” Hắn không có tức giận, ngược lại còn rất hứng thú muốn trêu chọc tôi.

Hắn hôn trên miệng tôi, tay nhéo mũi tôi

Tôi có thể lợi dụng A Mộc mà thay đổi ý định của hắn, nhưng tôi không nghĩ sẽ làm vậy. Cho nên chỉ trong chớp lát tôi buộc phải mở miệng đón khí, đầu lưỡi hắn cùng nước miếng nhân tiện xâm nhập vào miệng tôi.

Tôi chưa kịp cảm thấy bẩn đã bị cảm giác gấn bó thân mật này chinh phục, không tự giác bắt chước hắn mà đáp lại. Hắn thấy tôi đáp lại nên càng hôn nhiệt tình.

Tuy rằng hôn môi mang lại cảm giác kích thích không mạnh mẽ, nhưng đối với tâm hồn tôi lại có thể so sánh vô cùng rung động. Nếu nói đêm động phòng hôm qua là hắn tiến vào cơ thể tôi, thì đêm nay, qua nụ hôn này hắn đã tiến được vào nội tâm tôi. Tôi sơ hồ có thể rõ ràng rằng gen E trong cơ thể tôi đang phát triển vô cùng. Trách không được thời đại kia của tôi không ai hôn môi, tôi tin rằng nếu có hành động này, gen E không thể bị ức chế đi.

Tôi rất thích hắn hôn tôi, cho nên khi hắn dừng lại, tôi không chịu buông hắn ra: “Hóa ra hôn môi lại tốt đẹp như vậy, thiếp vẫn muốn!”

Hắn vừa thấy bực vừa buồn cười: “Thế mà lúc bắt đầu lại không chịu mở miệng.”

“Thiếp không quen hôn chứ sao. Lần này thiếp nhất định mở, chàng mau tới.”

Hắn thở dài, nghĩ tôi thực sự khám phá ra châu báu rồi, lại hôn tôi.

Hai đôi môi quần quýt một hồi, hắn lại buông tôi ra, đối với hắn còn muốn.

Hắn thở hổn hển nói với tôi: “Không được, thêm lần nữa, tôi sợ tôi không nhin được.”

Tôi bây giờ mới chú ý tiêu đề của hắn đã “ngăng đầu” rồi, chính là sợ tôi chưa trải qua sự đời, sợ tôi không chịu nổi, nên cố nén.

Tôi vẫn còn mê muội trong cảm giác kia, nên không nghĩ buông hắn ra, nói: “Nhin không được thì đừng nhin.”

Hắn nghe tôi nói vậy cũng buông tôi, vừa hôn tôi, vừa đưa tay dao động trên người tôi, rất nhanh đôi ta liền cởi trần trình bày lại.

Thật thần kì! Hôm nay thật khác hôm qua, đôi ta tựa như nguồn điện âm dương gặp nhau, phát ra hoa lửa kịch liệt. Sau đó chúng tôi đều cảm thấy có chút mệt mỏi, tôi thấy trước nay chưa từng được thỏa mãn như vậy.

10. Chương 10: Chương 10

Ta cẩn thận làm một nàng dâu ngoan.

Ban ngày ta chăm lo việc nhà, hiếu kính cha mẹ chồng, thân mật với em chồng, cử chỉ đứng đắn, mắt không đong đưa, không hề lảm lẫm. Không lâu sau, láng giềng đều biết con dâu Trương gia rất ngoan hiền.

Ta thích nhất là ban đêm, chỉ có ta cùng Trương Giới Thụ, ta thật dễ chịu. Ta rúc vào trong ngực hắn, muốn nói gì thì nói, không lo làm hắn kinh động. Trương Giới Thụ bấy giờ gặp “biến” không còn sợ hãi (=]], muốn hôn thì hôn. Sau khi kinh ngạc ban đầu qua đi, Trương Giới Thụ ngược lại thích ta không che dấu nhiệt tình.

Hắn nhận ra ta ban ngày chỉ là tuân thủ những lễ nghĩa xơ cứng, chấp hành những quy phạm trong xã hội, kỳ thật nội tâm cũng không có nhiều lý giải cùng yêu thích (rất kì quái! Lại có người không cần A Mộc hỗ trợ mà vẫn có thể hiểu nội tâm người khác). Hắn thương tiếc ta ngây thơ, nguyện ý dung túng ta trong thế giới nhỏ của chúng ta.

Hắn ôm ta, hôn ta, trong lòng nghĩ, ai có thể tin được một con người đoan trang trầm tính ban ngày lại xinh đẹp quyến rũ như vậy! Thiệt là quá may mắn! Phải đem nàng một mình hưởng!

Trương Giới Thụ rất yêu thương ta, đúng vậy, là yêu thương, hắn yêu ta giống như thương một tiểu hài tử.

Có một đêm, hắn hỏi ta: “Thanh Mai, ngày trước, mỗi ngày của nàng trôi qua như thế nào?”

Ta trả lời: “Học”

“Ngoài học tập ra?”

“Vẫn là học tập.”

“Vậy nàng không chơi đùa sao?”

“Muốn học thì nhiều lắm, ta lại không đủ thông minh, thời gian luôn bị thiếu.”

“Không, nàng rất thông minh, là bọn họ quá nghiêm khắc.” Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh ta còn nhỏ đã mất đi mẫu thân (hắn tự kết luận rằng năm ta sáu tuổi thì mẫu thân qua đời), bị nhóm hồ tiên khi dễ. Cả ngày chìm trong đồng sách vở để vật lộn, vậy mà không sánh nổi với những hồ tiên tu luyện ngàn năm kia, cuối cùng bị một cước đá về thế giới loài người. Hắn còn nghĩ về mình hồi trước đây, dù cuối cùng cũng chỉ đọc sách, nhưng được bố mẹ sủng ái, hồi bé nhàn hạ đi chơi cùng bạn bè, bắt cá ném chim. So sánh mà nói, tuổi thơ ấu của Thanh Mai thật thê lương và đáng thương! Hắn mặc dù đối với thế giới hồ tiên có chút tò mò, song sợ gọi lại thống khổ cho ta nên không hỏi nữa.

Sau này, hắn rất muốn giúp ta hưởng thụ lại thời thơ ấu. Mỗi lần về nhà, sẽ mang về một món đồ cho ta, có lúc là mặt nạ, có lúc là châu chấu bằng lá mây tre, có lúc lại là một hòn đá cuội xinh đẹp... Sau đó ta hình thành thói quen, hắn vừa ra khỏi cửa ta liền đoán xem hắn sẽ mang gì trở về, chờ hắn về ta liền khẩn cấp theo hắn vào phòng, mở túi hắn tìm quà. Vài ngày sau ta đều sẽ thật cao hứng.

Khi nhìn thấy ta cao hứng, Trương Giới Thụ càng đau lòng thay cho ta, nghĩ: “Ta thương Thanh Mai, những vật nhỏ như vậy cũng có thể khiến nàng vui mừng, không biết thời thơ ấu của nàng thê lương tới mức nào.”

Hắn tặng ta những thứ rất nhỏ, không đáng bao nhiêu tiền nhưng đều là hắn cố ý tìm cho ta. Lần đầu tiên có người để tâm đối đãi với ta như vậy, ta thực thích, cũng thích lấy những thứ kia. Ta chứa chúng trong một cái hộp nhỏ, không có việc gì liền lấy ra xem. Ta nhớ kỹ lai lịch của mỗi món đồ.

Thứ khô héo giống như chạc cây kia là hoa quế, hắn đi ngắm trăng nhà Lưu Sinh ở Nam Thành thì ngắt cho ta. Lúc ấy hương thơm ngào ngạt, qua lâu rồi mà trong buồng vẫn lưu hương

Đêm đó, ngửi mùi hoa quế, hần ôm ta đứng trước cửa sổ ngắm trăng, giảng cho ta nghe tích xưa chị Hằng lên cung trăng, đọc câu “Bích hải thanh thiên dạ dạ tâm” (biển biếc trời xanh đêm đêm nhớ – tạm nha). Ta liền an ủi hần, nói với hần rằng trên mặt trăng không có Hằng Nga, chỉ là một tảng đá xấu xí.

Trong lòng hần nghĩ ta nhất định bị hồ ly tinh nói dối (từ khi biết ta bị đối đãi hồi nhỏ như thế nào, hần liền gọi mẹ ta từ hồ tiên miệt thị thành hồ ly tinh). Nếu hồ ly tinh có thể tồn tại, Hằng Nga cũng có thể. Từ trước đến nay tiên yêu không cùng đường, nhóm hồ ly tinh kia khẳng định đã che mắt ta.

Về sau hần chỉ vào bóng mờ trên mặt trăng nói với ta, nơi đó có cây quế hoa thụ, dưới thân cây có một lỗ do Ngô Cương cầm búa khảm vào, nhưng mà chưa khảm xong. Ta chuẩn bị sửa lại cho đúng là trên mặt trăng hoàn toàn chỉ có dãy núi hình cánh cung, nhưng bị A Mộc cảnh cáo: không được làm rối loạn sự phát triển của khoa học trong tiến trình của lịch sử. Vì thế ta từ bỏ, tùy theo thời cuộc bắt đầu mê tín.

Sau khi ngắm trăng, Trương Giới Thụ phát hiện rằng ta không hiểu gì về thi (thơ) từ, không hiểu sâu những ngụ ý trong đó. Hần bắt đầu giảng giải thi từ cho ta.

Hần đọc:

Chu tước kiều biên dã thảo hoa,
Ô y hạng khẩu tịch dương tà.
Cựu thì vương tạ đường tiền yển,
Phi nhập tầm thường bách tính gia.
(Hoàng tước lượn trên cánh đồng hoa
Quạ khoang quang quác lúc chiều tà
Chẳng vào Vương, Tạ ném tiệc yển
Lại đến tầm thường bách tính gia)

Hần nói: “Thanh Mai, nàng hãy xem, thi nhân (nhà thơ) không hề nói ra một câu cảm thán, chỉ dùng chim én để đối chiếu giữa xưa và nay, vậy mà cũng không khỏi làm cho người ta phải bùi ngùi trước cảnh bể dâu, thời đời biến đổi. Cũng khó trách Bạch Hương Sơn làm cho phải quay đầu ra sức ngâm nga, rồi khen ngợi thật lâu”

Ta nói rất khoa học: “Vương, Tạ là nhân sĩ Đông Tấn, thơ này tác giả là Lưu Vũ tậ Đường triều, thời gian cách nhau 400 năm, làm sao chim én có thể sống dài như vậy? Rõ ràng là tác giả đang nói lái.”

“Nàng, nàng...” Trương Giới Thụ dở khóc dở cười: “không thể nói vậy được, đây là thủ pháp ví von, không phải mỗi câu đều là thật.”

Hần lại đọc: “Tằng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị vân” (Từng qua biển bạc khổ vì nước, sao tại Vu Sơn chẳng có mây”, Vu Sơn: Mây mưa ở Vu Sơn là chỉ XXX, nay hết mây thì khỏi mưa). Ý là tác giả đối với người vợ đã mất rất thâm tình, viết thơ để nhớ thương vợ.

Ta bĩu môi nói: “Người này nhân phẩm thật không tốt, người xem hần viết “Truyện Thôi Oanh Oanh”, Trương Sinh đối với Oanh Oanh bội tình bạc nghĩa, đã làm điều thất đức lại còn dương dương tự đắc đem việc này khoe khắp mọi nơi thì càng không thể đáng coi trọng. Còn nói cái gì mà “Hết thấy vưu vật trời sinh, nếu không lắng lơ với mình thì tất hợp hồn kẻ khác. Có thừa đức cũng không thắng nổi yêu nghiệt, đành phải nhẫn tâm”. Đã thế còn trốn tránh trách nhiệm, thật là vô sỉ! Điều nói văn chính là người, Nguyên Chấn đối với người ta như vậy mà còn khen cái đó là “Làm điều tốt để đền bù”. Có thể thấy được chính hần chẳng phải người tốt lành gì.”

“Nàng sao lại xem loại sách như vậy?” Trương Giới Thụ lại một lần nữa cứng họng, nhưng không thể không thừa nhận rằng ta nói cũng có vài phần đạo lý.

“Chính là vào buổi tối trước khi thiếp tìm chàng, thiếp không biết làm sao để câu dẫn chàng liền xem qua sách này.”

“Nàng nàng...” Trương Giới Thụ không biết nên nói ta là tốt hay xấu “Nàng” nửa ngày mới nghẹn ra được câu: “Nàng về sau đừng như vậy nữa.”

“Uh.” Ta nhu thuận (dịu dàng, ngoan ngoãn) đáp ứng: “Thiếp sẽ vâng lời cả đời. Có điều nếu có nam nhân khác không để ý mà đụng chạm đến thân thể thiếp, thiếp sẽ không bắt chước nữ nhân trong “Liệt nữ truyện”, chém đứt cánh tay chính mình làm gì? Chỉ tổ biến thành tàn tật khiến gia đình thêm gánh nặng.”

“Đương nhiên không cần bắt chước các nàng, thường dân như chúng ta cũng không đến mức thảm như vậy. Nàng chỉ làm tốt vai trò nương tử bình thường là đủ.” Trương Giới Thụ cười khổ, không biết đang đọc thơ lại chuyển sang đề tài này.

Sáng sớm ta ngồi trang điểm, hắt lại dạy ta đọc:

Trang bãi đề thanh vấn phu tể,

Họa mi thâm thiển nhập thì vô?

(Trang điểm nhỏ giọng hỏi ông xã

Tô mày đậm nhạt hợp thời chăng?)

Ta nói: “Thiếp thấy trang phục thiếp chuẩn bị mặc đẹp lắm, còn hỏi làm chi?”

Trương Giới Thụ mặt cứng lại, tức giận nói: “Nàng đúng là đầu gỗ!” Hắn thổi phì phì xuyên qua cả cây trâm trên đầu ta, nghĩ: “xem ra ta cùng nương tử nói chuyện yêu đương, chỉ có thể “thẳng như ruột ngựa””

Tiếp theo, hắn chọn một bài từ của An Toàn

“Giang nam hảo, phong cảnh cự tăng am. Nhật xuất giang hoa hồng thắng hỏa, xuân lai giang thủy lục như lam, năng bắt ức giang nam?”

(Giang Nam đẹp, phong cảnh cũ đã rành. Mặt trời mọc ở Giang Hoa đỏ hơn lửa. Xuân về Giang Thủy xanh như trời. Có thể không nhớ lại Giang Nam sao?)

Ta nói: “Thiếp mới chỉ đến nhà của đường thúc với nhà chàng, chưa từng đến Giang Nam.”

Hắn vừa nghe lại đau lòng vô cùng: “Về sau ta sẽ dẫn nàng đi.”

Việc giảng dạy thơ từ cứ như vậy không giải quyết được gì. Hắn vẫn ngâm thơ cho ta nghe, cảm thấy việc ta xuyên tạc rất

Hắn mang ta đi Tôn Lăng (Tôn Lăng : lăng mộ họ Tôn) cương nơi có mối tình sâu sắc ngày xưa của Tư Cổ. Hắn nói cho ta biết đó chính là mộ Tôn Quyền (xem thêm: vi.wikipedia.org/wiki/T%C3%B4n_Quy%E1%BB%81n). Tôn Quyền là một trong ba kiêu hùng đời Tam quốc. Tào Tháo từng cảm thán “Sinh tử như Tôn Trọng Mưu”. Mà ta chỉ nhớ trong “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, Quan Vũ từng mắng hắn là thằng nhãi mất xanh. Trải qua sự kiểm nghiệm của đời sau thì đó là tác giả hư cấu để thể hiện sự khác thường của đáng anh hùng.

Lại đọc cho ta những bài thơ có liên quan đến thời Tam quốc. Ta chỉ chú ý đến một câu này:

Đồng phong bất dư Chu lang tiện,

Đồng tước xuân thâm tỏa nhị kiều

Gió đông không đáng Chu lang nhận

Đồng tước hưởng xuân nhót nhị kiều.”

Ta hỏi hắn: “ Vì sao đàn ông các chàng đi đánh giặc, lại muốn nữ nhân gánh vác hậu quả? Chàng xem, trong nhiều sự kiện lịch sử, cuối cùng nữ nhân luôn gặp xui xẻo, nữ nhân càng xinh thì càng xui. Đánh không lại dị tộc, lại là nữ nhân đi hòa thân như Vương Chiêu Quân (vi.wikipedia.org/wiki/V%C6%B0%C6%A1ng_Chi%C3%AAu_Qu%C3%A2n), quốc gia diệt vong thì trách hồng nhan họa thủy như Muội Hỉ(vi.wikipedia.org/wiki/Mu%E1%BB%99i_H%E1%BB%89), Đát Kỷ (vi.wikipedia.org/wiki/%C4%90%C3%A1t_K%E1%BB%B7)

Ngôi báu chẳng có gì khác ngoài mưu mẹo chính trị. Nam nhân nếu nắm giữ thiên hạ, nên vì nữ nhân mà chống đỡ một mảnh bầu trời. Bảo vệ đất nước không phải là trách nhiệm của nam nhân sao? Sao có thể chỉ hưởng thụ quyền lợi mà không thực hiện nghĩa vụ. Về phần họa thủy vừa nói, thật vớ vẩn! Nắm giữ triều chính đều là nam nhân, phi tần trong thâm cung sao biết được? Các nàng chỉ muốn lấy lòng quân vương. Quân vương nếu anh minh, hậu phi tất hiền đức, quân vương hoang dâm, hậu phi cũng sẽ hợp ý, yêu yêu mị mị. Hưởng dụng sắc đẹp, khoái hoạt là nam nhân, xảy ra việc, gánh vác tội danh lại là nữ nhân, nam nhân đúng là được tiện nghi còn khoe mẽ a!!”

Ta hùng hồn nói chỉ sau chớp mắt, liền thấy sắc mặt Trương Giới Thụ trắng đỏ bất định, liền nói thêm: “Thiếp biết chàng là một nam nhân trách nhiệm, thiếp chỉ là luận sự.”

“Ân, những lời nàng nói chỉ có thể nói trước mặt ta, không được nói bên ngoài,” Trong lòng hắn có chút buồn bực “chẳng lẽ ta lại dung túng nàng nữa rồi? Những lời này mặc dù cũng có chút đạo lý, còn chút kinh thế hãi tục. Chả trách lão tổ tông nói nữ tử không tài là có đức, nếu nữ nhân đều có tư tưởng này, uy nghiêm của nam nhân ở đâu ra?”

Lần nọ đến đài Vũ Hoa không khí rất hoàn hảo, chúng ta cầm xẻng nhỏ đào đất tìm đá vũ hoa. Khi đó đá vũ hoa (thvl /?p=17208) chưa bị loài người khai thác quá độ, cho nên chúng ta đào được mấy khối đá nhỏ nhắn xinh đẹp.

Ta đào được một tảng đá màu đen, bên cạnh có hoa văn màu trắng, bên trên có vết bót tròn do đồng kết lại. Trương Giới Thụ nói nó có hình ảnh của “Trường hà lạc nhật viên” (mặt trời chiều trên sông).

Trương Giới Thụ cũng đào được một khối đá có đường vân, hắn nói là đá khổng tước xòe đuôi hiếm thấy. Theo A Mộc phân tích, đây là hóa thạch loài dương xỉ cổ thụ.

Chúng ta đến hồ nước rửa sạch tảng đá, so sánh hoa văn của mỗi tảng. Tảng này có hoa văn Lạc Anh rực rỡ, mệnh danh là ” lạc anh tân phân” (hoa rơi lả tả), tảng kia lại giống như “phi lưu trực hạ, hào ngân hà lạc cửu thiên” (sông trời đổ xuống, dòng Ngân Hà trút từ chín tầng mây). Trong đó đẹp nhất đúng là hình khổng tước xòe đuôi.

Trương Giới Thụ tặng nó cho ta, nói với vẻ có lỗi: “Ta không có cách mua cho nàng châu báu ngọc thạch, chỉ có thể tặng nàng cái này.”

Ta yêu thích không buông tay: “Thứ này so với châu báu còn đẹp hơn!”. Ta đem tảng đá Trường Hà Lạc Nhật cho hắn: “Thiếp cũng chỉ tặng chàng thứ này, hy vọng chàng không ghét bỏ.”

“Với ta mà nói nó còn trân quý hơn cả ngọc thạch, ta sẽ luôn mang nó theo người.” Trương Giới Thụ tươi cười tiếp nhận, thâm nghĩ “đây có thể coi là trao đổi tin vật? Ta với Thanh Mai dường như dần dần có chút tình cảm”.

Sau đó, ta tìm túi vải đựng rượu để làm thành hai cái bao đựng hai khối đá nhỏ. Cái của Trương Giới Thụ bên ngoài thêu hoa Nhất Chi Mai, ngầm chỉ tên ta. Trương Giới Thụ rất thích, trân trọng mang theo. Trên túi của ta thêu mãnh hổ, bởi vì Trương Giới Thụ cầm tinh con hổ, nữ danh cũng kêu Hồ Đầu.

11. Chương 11: Chương 11

Cuộc sống của Trương gia chủ yếu dựa vào việc giúp thi họa điểm (cửa hàng thơ tranh) chép sách và vẽ mặt quạt để sống.

Sau khi cưới ta về, ta thường thêu khăn, thêu hoa để giúp thêm. Vì trong A Mộc có một kho hình thêu nên bức tranh ta thêu đều không giống người thường, dần dần có chút thanh danh. Nhất thời, nhiều nhà giàu có tranh nhau mua, thường thường, tác phẩm còn chưa hoàn thành đã có người đặt hàng, giá cả đều do ta tự định. Nhưng ban đầu vì phải trả nợ tiền chuộc thân của ta nên ngày qua ngày vẫn sống trong túng quẫn. Ta và Trương Giới Thụ quả thật là một đôi vợ chồng nghèo khó tiêu chuẩn. Ngày tuy kham khổ, nhưng mà chúng ta cùng chiếu cố nhau, trôi qua cũng vui vẻ.

Mùa đông ở cổ đại không có hệ thống sưởi ấm, Trương gia cũng không đốt than nên rất lạnh. Mỗi sáng sớm, thừa dịp những người khác trong nhà chưa thức dậy, Trương Giới Thụ tận lực giúp ta rửa rau vo gạo,

những công việc phải động chân tay vào nước. Ban đầu hấn cũng giặt quần áo giúp ta nhưng mẹ chồng nhìn thấy thì mất hứng (ghét >.<) bà cho rằng nam nhân không nên làm việc của nữ nhân, có yêu vợ thì cũng cần có giới hạn. Ta vẫn không thể lý giải được vì sao nữ nhân cổ đại đối với địa vị hèn mọn của mình mà bình thản chịu đựng gian khổ, hơn nữa còn chủ động làm tăng thêm mức độ nô lệ.

Mẹ chồng đối với ta vẫn rất hài lòng, vì ta hiếu kính với người già, đối tượng phu cũng hiếu kính. Bà cực kì khinh thường con dâu của nhà đối diện – Nghiêm gia, vì nàng ấy thường thân thiết quá mức với trượng phu, ngay cả trước mặt mọi người cũng ôm ôm ấp ấp. Bà thường nghĩ, a di đà Phật, may mắn con dâu ta không vậy.

Khi có người thứ ba, ta bảo trì khoảng cách 3 thước với Trương Giới Thụ, ánh mắt cũng sẽ không liếc qua một chút. Tuy rằng chúng ta luôn ăn hoa màu trước nên không cần phải “cử án tề mi” (*nâng khay ngang mày, vợ chồng tôn trọng nhau, do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày*). Nếu nói vợ chồng kính trọng nhau như tân nương tân lang thì ta nghĩ ta cũng chẳng hề nói sai.

Tới nơi đây, ta cũng đọc được rất nhiều văn thư cổ đại (*văn thư là sách*) “Khổng Tước Đông Nam phi” ta đã có xem qua. Ta biết trong lòng Trương Giới Thụ, chữ “hiếu” được đặt lên hàng đầu, ta không thể để bà chán ghét ta, ta cũng không muốn rời xa Trương Giới Thụ. Nếu khiến ta chọn nơi ta yêu thích nhất, đó chính là ở trong lòng Trương Giới Thụ.

Mẹ chồng đối với ta vẫn rất hài lòng, nhưng không ảnh hưởng đến việc bà thấy Trương Giới Thụ giúp ta giặt đồ thì mất hứng. Bà cũng thương ta, nhưng bà lại càng yêu con của bà. Ta không cảm thấy bất bình, có người con dâu nào là từ trong bụng bà mà ra đâu? Ta sáu tuổi đã không được sống cùng mẹ, ta không xinh đẹp như người khác, không thông minh như người khác nhưng mẹ vẫn khen ta là đứa nhỏ tốt nhất trên đời. Cho nên ta biết, huyết thống là thứ không thể giảng đạo lý gì hết. Ta không cần Trương Giới Thụ giúp ta giặt quần áo, ta vẫn là con dâu hoàn mỹ trong lòng mẹ chồng.

Trương Giới Thụ không biết tâm tư mẫu thân hấn, lúc đầu còn kiên trì giúp ta giặt quần áo. Ta chỉ nói: “Trượng công, sang năm là có khoa cử rồi, chàng tiết kiệm thời gian đọc sách đi. Chàng nếu thành danh, thiếp về sau cũng không cần giặt quần áo. Nhất thời vất vả đổi lấy cả đời an nhàn, thiếp thấy giá trị.” Hấn ôm ta thở dài: “Thanh Mai a Thanh Mai, có thể cưới được một người thê tử như nàng, ông trời thật sự đối với ta quá tốt. Nàng yên tâm, ta nhất định không phụ kỳ vọng của nàng.”

Kỳ thật ta cũng không hy vọng cuộc sống phú quý, ta cảm thấy như bây giờ rất tốt, ta chỉ không muốn hấn cảm thấy áy náy. Mùa đông, tuy nước lạnh xâm nhập đến tận xương nhưng da ta trải qua cải tạo đã không còn sợ cái lạnh dả thương, huống chi còn có Trương Giới Thụ thương ta.

Mỗi lần ta giặt quần áo xong trở về phòng, hấn đau lòng cầm tay ta nói: “Lạnh như vậy! Thanh Mai, đi theo ta nàng phải chịu khổ rồi.” Sau đó hấn liền nhẹ nhàng xoa xoa chúng, hà hơi giúp chúng ấm lên. Nhờ có A Mộc giúp đỡ, ta chưa bao giờ sợ bị người nhìn thấy ta thân mật với Trương Giới Thụ. Nên ta yêu cầu hấn: “Vậy chàng hôn thiếp đi!” Hấn sẽ hôn gương mặt ta, ta thấy chưa đủ liền hôn bờ môi hấn, hôn đến cuối cùng hấn quên mất làm ấm tay ta, chính là toàn thân ta đều nóng lên.

Bất quá, Trương Giới Thụ vẫn là Trương Giới Thụ, ta cũng không thể phạm vào sai lầm “Dâm dăng”. Tuy rằng ta không biết ban ngày mà ở trên giường lăn qua lăn lại có gì sai. Nhưng mà A Mộc chỉ có thể theo dõi trong khoảng cách năm thước. Ta không thể trong một thời gian ngắn như vậy mặc đi mặc lại quần áo. Quần áo cổ đại không có khóa kéo lại không có nút thắt, buộc vạt áo cũng rất tiêu phí thời gian. Cho nên thường thường, vào lúc mẹ chồng đến phòng chúng ta kiểm tra, đều sẽ thấy chúng ta ngồi nghiêm chỉnh, Trương Giới Thụ đang đọc sách, ta đang thêu hoa. Bà sẽ mỉm cười rồi rời đi, nghĩ “đúng là một đôi chồng tốt vợ đẹp!”

Nếu là bà đến gần hơn, thì sẽ thấy Trương Giới Thụ lại đang mặc quần áo hiện đại (*áo dài đến gối, quần da*), chắc bà sẽ có suy nghĩ khác. Chờ mẹ chồng đi rồi, Trương Giới Thụ sẽ hầm hừ trừng mắt nhìn ta, nhỏ giọng mắng: “Nàng đúng là tiểu yêu tinh hại người!” Trong lòng thê, tuyệt đối sẽ không trúng mỹ nhân kế của ta. Nhưng cho dù là quân tử cũng chưa chắc có thể tuân thủ toàn bộ lời hứa. Hấn thê một ngày không biết bao nhiêu lần, chưa bao giờ thực hiện được. Mỗi khi ta thêu đến khi hai tay đều cứng, ta liền đến ngồi trên đùi hấn, đem lạnh leo trên tay luồn vào vạt áo hấn mà sưởi ấm. Hấn ban đầu còn có chút miễn cưỡng

ôm ta đọc sách, nhưng chỉ cần ta vắn vẹo, hấn sẽ bỏ lại sách vở, lại khiến toàn thân ta nóng lên. Sau đó chưa được thỏa mãn dục vọng, trừng mắt nhìn ta: “Nàng đúng là tiểu yêu tinh!” Ta cãi lại: “Chàng là đại dã thú!”

Kể từ khi biết nhũ danh của hấn là Hồ Đầu, ta đều gọi hấn như vậy. Ta càng lúc càng giống người cổ đại rồi, hàng ngày cuộc sống kim cổ lẫn lộn trôi qua đều thuận buồm xuôi gió. Chúng ta đều ở ngóng trông cho đêm tối chóng tới. Ai sẽ tin tưởng Trương Giới Thụ chẳng những tên là Hồ Đầu khi còn nhỏ mà cũng rất có khí chất dã thú đây?

Vào thời khắc ban đêm an toàn chỉ có đôi ta, một Trương Giới Thụ lúc ban ngày nhả nhận có lẽ không ngờ lại là cuồng dã. Mà còn cuồng dã là vì ta, ta thích.

Vào những lúc chỉ có ta cùng hấn, ta là Tiểu yêu tinh của hấn, hấn là của ta đại dã thú. Thời gian ở một chỗ cùng ta càng dài, thú tính của hấn càng lộ rõ. Một ngày nọ, hấn đến thi họa điểm linh tiên công, cư nhiên phá lệ nói dối bà bà, giấu điểm hơn 10 văn tiền, mua cho ta một hộp thuốc mỡ dưỡng tay. Trong phòng, hấn lén lút móc ra, bôi lên tay ta. Vừa bôi vừa đau lòng nói: “Thanh Mai, nàng mới gả cho ta mấy tháng, tay nàng đều trở nên thô ráp hơn nhiều.”

Ta cười hỏi hấn: “Vậy chàng sẽ ruồng bỏ sao?”

“Làm sao có thể? Những khổ này đều do ta, lòng ta đau còn không kịp. Thanh Mai, ta nhất định sẽ cho nàng một cuộc sống tốt!”

“Ừ.”

Kỳ thật ta thấy hiện tại tốt lắm. Rất nhiều truyện xưa, nam nhân có tiền liền truy lạc, ta tin tưởng Trương Giới Thụ sẽ không giống họ. Nhưng người không đi đâm xe, không có nghĩa xe sẽ không đâm người. Giả sử Trương Giới Thụ trở thành người phú quý, có khả năng hấn sẽ không phải đại dã thú của riêng ta. Ta không thích cuộc sống có sự đột biến.

Nhưng hấn đọc sách vì muốn thành danh, đây cũng là hy vọng của cả nhà hấn, ta chỉ có thể tôn trọng mà phối hợp. Ta cũng sẽ không miễn cưỡng người khác vì mình mà thay đổi.

(Tác giả viết : Hôm nay cả ngày đều xem văn chương của Diêu Diêu, thấy vậy ta thực không thể tin rằng, cảm thấy mình viết văn như vậy tốt hơn hết là đi khai thác điểm tốt của văn chương)

12. Chương 12: Chương 12

Đến sau năm mới chúng tôi rốt cuộc đã trả sạch nợ, còn dư chút tiền, cả nhà ai ai cũng hoan hỉ qua được một năm.

Mẹ chồng ban đầu còn có chút nghi ngờ thân thể của tôi, sợ tôi là hồ ly tinh học thuật hấp thụ dương khí con người, cho nên hay đến phòng chúng ta kiểm tra, e sợ tôi quyến rũ Trương Giới Thụ.

Sau khi quan sát trong mấy tháng, phát hiện so với hy vọng của bà, tôi còn đứng đắn hơn, Trương Giới Thụ sắc mặt hồng nhuận, mắt sáng mày thẳng thì hiển nhiên không có bị thương tổn gì. Rốt cuộc buông được tảng đá, không còn thường xuyên giám sát chúng tôi nữa.

Mùa xuân đến, Vương Tiến Sĩ bị phái đến Sơn Tây làm quan huyện, người nhà cũng được đi theo nhậm chức. Tôi cảm động và ghi nhớ việc A Hỉ đối tốt với tôi, nếu không có sự trợ giúp của nàng, tôi không có khả năng có thể sống với Trương Giới Thụ. Nghĩ đến lần này nàng phải đi xa, không biết có còn cơ hội gặp mặt không, tôi không khỏi cảm thấy có chút thương cảm.

Tôi xuất giá, nàng mặc dù trong lòng buồn bã nhưng vẫn chúc phúc cho tôi. Mà khi nàng xuất giá, tôi không được thấy rồi, tôi tỉ mỉ thêu một chiếc khăn voan đỏ uyên ương hí thúy làm lễ vật chia tay tặng cho nàng.

A Hỉ dù trong lòng có nhiều tâm sự, cầm khăn voan thở dài: “Thanh Mai, xem thần sắc người thì thấy người hấn sống rất tốt. Chỗ dựa của người thật tốt đẹp, mà chỗ dựa của ta không biết ở phương nào? Chỉ sợ kém người.”

“Tiểu thư trăm ngàn lần không nên nói như vậy.” Tôi an ủi nàng, “Nếu không có tiểu thư tác thành, Thanh Mai sao có ngày hôm nay? Đều là ở hiền gặp lành, tiểu thư nhất định có thể tìm được ý trung nhân.”

A Hỉ rời đi, Trương Giới Thụ không hề còn phải tận lực có ý tránh đi tường thấp. Có một ngày hân phiến muện nhìn tường bên kia thở dài. Hắn đang nhớ lại ngày xưa liếc mắt đưa tình.

Tôi biết, tôi nên cảm thấy không muốn A Hỉ rời đi. Nhưng khi đó lại là lúc tôi nhẹ nhàng thở ra, nàng rốt cuộc không còn liên hệ với cuộc sống của tôi.

Tôi cứ nghĩ rằng tôi đã có được toàn bộ thể xác và tinh thần của Trương Giới Thụ, từ đó hẳn cơ hồ không còn lưu luyến A Hỉ. Nhưng cái thở dài sâu kín kia cho tôi biết, nơi sâu nhất trong tâm hồn hắn, vẫn còn dấu vết của A Hỉ.

Tôi biết động vật sẽ xem động vật lớn hơn đầu tiên trở thành mẹ mình, nhân loại đối với người đầu tiên cũng có một loại tình cảm đặc thù, người đầu tiên ở trong lòng Trương Giới Thụ là A Hỉ, hắn không thể hoàn toàn quên nàng. Thật giống như tôi, Trương Giới Thụ là người nam nhân đầu tiên chạm đến nội tâm tôi, trừ phi uống Vong tình thủy, tôi nghĩ tôi cũng sẽ không thể quên hắn. Trước kia tôi chưa từng để ý, nhưng là ngày đó, trong lòng tôi không thể không chế được cảm giác chua xót.

Ngày nào đó nếu tôi cảm thấy cảm xúc sa sút thì cũng tựa như tôi chưa hề thoát nổi hai quãng thời gian cô độc của mình.

Tôi đưa lưng về phía Trương Giới Thụ khi hắn nằm xuống, không còn dựa sát vào lồng ngực hắn nữa, cũng không muốn nói chuyện với hắn. Trương Giới Thụ chú ý đến bất thường của tôi, thân thiết đưa tay lên sờ trán tôi: “Làm sao thế Thanh Mai? Không nóng? Thanh Mai, nàng làm sao thế, thấy không khỏe ah?”

Tôi thấp giọng nói: “Thiếp không sao.”

“Sao thanh âm nàng uể oải thế?” Trương Giới Thụ vừa nghe lại khấn trương, ôm tôi vào lòng, bàn tay tôi ở trên người tôi sờ tới sờ lui: “Nơi này đau không? Hay là nơi này?...”

“Thật sự không có việc gì.” Tôi cố gắng điều chỉnh bản thân bình tĩnh, nhưng trong âm thanh toàn là giọng mũi.

Trương Giới Thụ nóng nảy đến hoảng: “Thanh Mai, nàng đến tột cùng sao mà khó chịu? Nàng xem, nàng như muốn khóc, không cần chịu đựng, mau nói cho ta biết!”

“Trong lòng thiếp khó chịu.” Tôi rất cục nhìn không được, nước mắt khóc ra.

“Trái tim đau không? Sao lại thế này? Ban ngày nàng vẫn tốt mà.” Trương Giới Thụ xoa xoa ngực tôi “Tốt hơn chút nào chưa? Như vậy khô Tôi giữ chặt hắn, nước mắt chảy nhiều hơn: “Thầy thuốc cũng vô dụng.”

“Là bệnh cũ sao? Vậy nàng biết dùng thuốc thế nào không?”

“Trương Giới Thụ, về sau chàng không cưới thiếp được không?”

Trừ lần cuối gặp mẹ, tôi chưa bao giờ khóc, nhưng nước mắt của tôi hiện nay không thể ngăn được, còn nước mắt ra tiếng.

“Được được được!” Trương Giới Thụ yếu ớt đáp lời tôi, trong lòng sốt ruột: “Thanh Mai hôm nay thật khác thường, bắt đầu nói mê.”

“Không phải nói mê, thiếp là nói thật. Thiếp không muốn chàng có thêm một tiểu thê tử.”

“Được, không cưới, tuyệt đối không.” Trương Giới Thụ bị sự khác thường của tôi hù, bình thường tôi đều chịu được khổ nhọc không yếu ớt, hắn cho rằng thân thể tôi khẳng định khó chịu nên mới khóc lên thì gấp đến độ xoay tròn. Bây giờ tôi nói cái gì hắn đều đáp ứng, tôi muốn sao trên trời, hắn sẽ ngay lập tức đi tìm cây thang. Giờ phút này A Hỉ sớm đã bị hắn ném đi đến nơi nào.

“Nói chuyện với chàng có thể coi là nói, không được dối ý.” Có được cam đoan của hắn, trong lòng tôi dễ chịu chút ít, tiếng khóc cũng nhỏ đi: “Về sau chàng có tiền cũng không được cưới.”

“Được, ta cam đoan uy vũ không khuất phục, phú quý không ham mê, tuyệt không nạp thiếp.”

“Uh! Trong lòng thiếp rất dễ chịu.” Tôi ngừng khóc, xoay người chủ động rúc vào trong lòng hắn.

Hắn không nghĩ tôi bình tĩnh như vậy, lo lắng hỏi: “Nàng thật sự không sao? Không có chỗ nào khó chịu?”

“Không có.” Tôi lo lắng suy nghĩ, lại hỏi hắn: “Như vậy có tính là thiếp phạm vào tội đồ kị?”

Hắn tin tưởng thân thể tôi không có vấn đề, đỡ khóc đỡ cười, nghĩ đến nỗi sợ vừa rồi nên hung tợn trả lời: “Tĩnh!”

Tôi biết hắn muốn làm mình sợ ngấm lại lời lo lắng của hắn, thật tuyệt vời! “Thiếp không cha không mẹ, xem như không có chỗ về, chàng không thể đem thiếp ném đi nha.”

“Nàng, nàng, aizz!” Hắn không biết nên khóc hay nên cười: “Được được, nghĩ thế nào lại nghĩ đến chuyện linh tinh đó, còn làm ra việc lớn như vậy, dọa chết người.”

“Chính là nghĩ tới chứ sao. Chàng vừa rồi đáp ứng lời thiếp rồi nha, nhớ kỹ đó.”

“Đã biết, nàng tiểu yêu ma.” Hắn cúi đầu hôn tôi, hôn đến đôi mắt, hàm hừ nói: “Nàng xem, mặt đều đặn rồi.” Sau đó vô cùng kiên nhẫn và dịu dàng dùng môi cùng đầu lưỡi giúp tôi “rửa mặt

Hắn tự an ủi bản thân mình: “Thanh Mai này coi như học được ghen tị đi? Chính là dấm chua này cũng có chút kinh thiên động địa, thiếu chút nữa đem lòng mình sợ tới mức bất động.”

Sau khi tỉnh táo lại, tôi nghĩ lại không hiểu tại sao mình lại không khống chế được cảm xúc, đột nhiên phát hiện ra, trải qua thời gian dài, hang động trong lòng tôi đã biến mất, nghĩ đến Trương Giới Thụ tôi lại thấy ngực phồng lên tràn đầy.

Nguyên lai tôi bồn ba vài nghìn năm là vì tìm hắn, vì muốn gặp hắn, thân cận với hắn.

Đây chính là “Tình” mà mẹ nói sao? Mẹ nói sai rồi, không biết “tình” là gì không chủ là một loại tiếu nuối. Đó là sinh mệnh không trọn vẹn. Không biết vì sao nhân loại trong quá trình tiến hóa lại muốn vứt bỏ “cảm tình” Cảm tình là một thứ tốt đẹp! Nó cho tôi cảm giác thỏa mãn mà không một công nghệ cao nào có thể sánh bằng.

Khi hắn chăm chú nhìn tôi, trong mắt đều là yêu thương say đắm để cho tôi tin tưởng, tin rằng mình là nữ nhân đẹp nhất. Khi hắn ôm tôi vào lòng thì cho dù gió đông lạnh nhất cũng không thể khiến tôi thấy lạnh. Khi hắn hôn môi, vuốt ve tôi, ở bên tai tôi tràn đầy ưu ái mà ấm áp: “Nàng tiểu yêu tinh này!” thì tôi nghĩ, cứ như vậy để tôi hòa tan đi, cùng hắn giao hòa một chỗ, về sau trong lòng tôi có hắn, trong lòng hắn có tôi...

Cảm giác tốt đẹp đã lấp đầy cái hang đen tối kia. Người nam nhân này đã giúp tính mạng của tôi đầy đủ.

Tôi ôm chặt hắn: “Trương Giới Thụ, chúng ta vĩnh viễn không xa nhau!”

“Được, còn sống cùng giường, chết cùng mồ” Trương Giới Thụ thề, phát ra từ nội tâm hắn.

Ngày hôm sau tỉnh lại, nhìn thấy Trương Giới Thụ, mặt tôi bỗng nhiên đỏ lên, thẹn thùng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Một ngày sau đó tôi vẫn liên tục trong trạng thái này.

Hắn cảm thấy khó hiểu: “Sao thê tử của mình tự nhiên lại hay thẹn thùng? Bất quá, nhìn gò má đỏ ửng của nàng thật là đáng yêu! Quá khứ tuy rằng vô cùng thân thiết nhưng ta lại có cảm giác nàng không để ý đến, có thể rời đi bất cứ lúc nào. Nhưng nhìn hiện nay bộ dạng nàng vụng vụng xoắn tay vì sao ta ngược lại cảm thấy nàng quả thật đã ở trong bàn tay ta?”

Tôi cũng muốn xoắn tay như vậy, nhưng sau khi phát hiện hắn thấy tôi đáng yêu, tôi bỗng nhiên suy nghĩ, sợ rằng dung mạo mình không đủ duyên dáng, sợ cử chỉ của mình không đoan trang, sợ hắn sẽ nghĩ xấu về mình... Không tự giác mà tay chân lúng túng.

Nguyên lai, không làm sai cũng sẽ xấu hổ, đơn giản là đang ở trước mặt người mình để ý.

Trương Giới Thụ rất hứng thú ngắm tôi thẹn thùng, rốt cuộc có cơ hội trả lời câu hỏi “Họa mi thâm thiển nhập thì vô (Tô mảy đậm nhạt hợp thời chẳng?)” của tôi.

Vài ngày sau, cảm giác mới mẻ qua đi, hấn tỉnh táo lại, thật sự không hiểu tại sao ta lại có biến hóa đồng bóng như vậy. Không nhận được hỏi tôi: “Thanh Mai, gần đây nàng gặp chuyện gì vậy?” Hấn nói ra mà trong lòng chợt dạ “Không phải bị vật gì nhập hồn vào người chứ?”

“Không có việc gì. Thiếp chỉ chợt phát hiện ra rằng thiếp thích chàng.”

(cái gọi là nhập hồn theo kỹ thuật mà nói không có khả năng lớn. Người bình thường nói có linh hồn, kỳ thật chẳng qua là một dải sóng điện não. Mỗi người có một loại dải khác nhau, giống như vân tay, hơn mười vạn người mới tìm được 2 người giống nhau. Ngoài ra lại còn phải đúng dịp hai người cùng chết, sóng điện não mới có thể chiếm lấy thân thể người khác. Một khi không gian hoặc thời gian có khoảng cách, căn cứ vào định luật bảo toàn năng lượng, sóng điện não bình thường sẽ bị tản mát đi.)

Trương Giới Thụ nghe xong lòng hoan hỉ, phần chấn cùng ngây ngất, cũng nhẹ nhàng thở ra “tính tình thẳng thắn của nàng cũng chưa thay đổi” nhưng trong lòng đột nhiên thấy không đúng: “Nàng bây giờ mới phát hiện ra mình thích ta, thế trước kia nàng nghĩ về ta thế nào?”

“Chàng là tướng công, thiếp là nương tử, xuất giá tòng phu (cưới chồng theo chồng).”

“Nàng thân thiết với ta cũng chỉ bởi vì ta là tướng công của nàng thôi sao? Nếu nàng gả cho người khác, nàng sẽ cư xử với hấn như thế kia sao?” Tâm tình Trương Giới Thụ có vẻ không tốt lắm.

“Trên lý thuyết thì là như vậy.” Mặc dù biết Trương Giới Thụ không muốn nghe điều này nhưng tôi vẫn chưa có thói quen nói dối.

Trương Giới Thụ không nói gì, tâm tình rất buồn bực.

Tôi khuyên hấn: “Nhưng chẳng phải thiếp hiện tại đã gả cho chàng sao? Thiếp cuối cùng cũng sẽ phải tuân thủ tòng phu mà. Chàng không phải vì vậy mà tức giận đó chứ?”

Hấn thấy ánh mắt vô tội của tôi, thầm nghĩ: “Xem ra nàng không giống như bị kí ức lạ nhập vào, chỉ có nàng mới có kiểu nói chuyện như vậy.” Hấn thở phào, ôm tôi: “Thanh Mai, tòng phu rốt cuộc cũng là thật tốt! Nhưng ta muốn nàng làm như vậy là vì trong lòng có ta chứ không phải vì những quy củ kia.”

“Uh! Thiếp sẽ không quan tâm nam nhân khác, không thể thích người khác.” Tôi cam đoan với hấn.

“Aizz!” Nhưng giảng giải đến mỗi môm mà trong lòng Trương Giới Thụ vẫn có cảm giác bất lực như gà giăng cho vịt.

“Tướng công, vừa rồi chàng mất hứng, có thể coi là ghen chứ?”

“...” Trương Giới Thụ rốt cục xác nhận, ta không có bị nhập hồn chiếm thân.

Lời tác giả: Mọi người yên tâm, cho dù viết không tốt, có kẻ nào đó định hại tác phẩm thì Điền Khanh vẫn không ngừng đến hơi thở cuối cùng. (chắc lại có bài viết hay ment nào đó chê bai tác giả đây)

13. Chương 13: Chương 13

Đảo mắt tôi đến Trương gia đã hơn nửa năm, tôi mỗi tháng đều thuê hoa, thu nhập ổn định, đủ để chống đỡ cuộc sống cả nhà. Mà Trương Giới Thụ đang chuẩn bị tham gia khoa cử, tôi không muốn chàng phải xen vào việc nhà, chuyên tâm đọc sách.

Cha mẹ chồng đối với tôi tương đối vừa lòng, bà láng giềng họ Lưu kia vẫn nhìn nhà tôi mà đỏ mắt. Nửa năm nay vẫn soi xét tôi để tìm ra tật xấu, gần đây bà ta đã tìm ra. Mỗi khi có người nào khoa trường khen con dâu họ Trương hiền lành, bà ta nổi quạu hét lên: “Chỉ sợ là loại khó dễ. Bà xem, nàng ta gả vào nhà đó đã hơn nửa năm rồi, bụng vẫn chưa có động tĩnh.”

Nói cũng nhiều đến mức lọt vào lỗ tai của mẹ chồng, bà bắt đầu nghi ngờ bụng tôi. Một ngày nọ, trong lúc ăn cơm, dường như vô ý, mẹ thở dài, nói: “Trong nhà quả thật quá thanh tĩnh, nếu có thêm tiểu hài tử (đứa trẻ) thì tốt rồi.”

Tôi biết bà muốn bé cháu. Nửa năm nay, tôi vẫn vắn lợi dụng A Mộc để kiềm chế tuyến yên, điều tiết kích thích để tránh bầu. Căn cứ vào suy tính, tôi nghĩ chờ cuộc sống yên ổn, khá giả rồi sẽ có đứa nhỏ. Luật

cũng quy định phải ba năm không đẻ được con mới tính là vô sinh, cho dù Trương Giới Thụ không đỡ, tôi vất vả đẻ hoa trong một năm, Trương gia cũng có thể thoát khỏi nghèo đói, đến lúc đó, bảo bảo (đứa trẻ) chỉ là chuyện nhỏ.

Tôi uyển chuyển giải thích cho bà: “Nương, hiện tại gia cảnh cũng không rộng rãi, phụ thân ốm đau trên giường cũng cần tiền trị liệu, nếu con có đứa nhỏ thì mấy tháng liền không thể làm việc, đứa nhỏ ăn mặc cũng cần tiền. Vẫn là chờ khi nhà có chút dư dả rồi mang bầu.”

Mẹ không thể hiểu nổi: “Nuôi đứa bé nào cần chú ý nhiều như vậy? Ăn thì trong nồi nhiều hơn một gáo nước là được. Mặc thì quần áo cũ sửa lại vẫn mặc được. Aizz! Nói cái này cũng vô dụng, có hay không cũng là trời định. Có muốn thì cũng chưa chắc đã được, định ngăn cũng vô tác dụng.”

Từ đó về sau, tuy rằng mẹ không nói gì nữa, trong lòng đối với tôi vẫn có chút ý nghĩ.

Tôi cảm thấy áp lực, xuất phát từ lo lắng cho việc nuôi dưỡng đứa trẻ, tôi mới nghĩ tạm hoãn điều đó lại. Cứ nghĩ đến thái độ của mẹ, tôi lại do dự.

Trương Giới Thụ nhìn thấy phiền não của tôi, ôm tôi an ủi: “Thanh Mai, đừng buồn! Có con hay không đều là phúc lộc trời định, buồn cũng vô dụng. Nên có thì sớm muộn sẽ có, nếu không có, là đức hạnh kiếp trước của ta không đủ, chẳng thể trách nàng. Ta sẽ cố gắng tích đức, kiếp sau nàng sẽ giúp ta sinh thật nhiều bảo bảo.”

Không thể tưởng tượng được trong xã hội nam quyền này lại có nam nhân nguyện ý gánh vác trách nhiệm thay tôi, tôi thực cảm động: “Tướng công, chàng thật tốt! Không cần chờ kiếp sau, chỉ cần cuộc sống chúng ta dư dả, thiếp sẽ sinh con. Đến kiếp sau, thiếp sẽ tiếp tục sinh con cho chàng.”

Trương Giới Thụ khoan dung cười: “Nha đầu ngốc, nàng nghĩ muốn sinh thì có thể sinh sao. Đừng nghĩ nữa, cười một cái cho ta xem, mấy ngày rồi ta không thấy nàng cười nha.”

Tôi lập tức nở một nụ cười rực rỡ nhất, hẳn lại bị nụ cười của tôi mê hoặc.

Chuyện đứa nhỏ tạm gác sang một bên, tôi chuyên tâm đẻ hoa nuôi gia đình, Trương Giới Thụ cũng tập trung đọc sách.

Bởi vì nhà nghèo, rất nhiều sách phải mượn từ người khác, có khi chưa xem hết đã phải trả, nếu phải tên keo kiệt, ngay cả mượn cũng chẳng mượn được. Tôi thấy Trương Giới Thụ vì vậy rất phiền não, liền hỏi chàng tên sách rồi tìm trên A Mộc.

Ở thời đại của tôi, từng lợi dụng việc xuyên không về cổ đại để sưu tập rất nhiều sách thơ cổ thất lạc, nên thông qua A Mộc có thể tìm ra các bản đơn lẻ thời Tống, nhất là những tư liệu không còn bản gốc. Bản thân đọc không hiểu những thứ này, chính tôi đọc không hiểu những thứ “chi, hồ, giả, dã” (*) này, nhưng đọc cho Trương Giới Thụ nghe thì hẳn lại như tìm được vật quý.

(*) “Chi, hồ, giả, dã” là trợ từ hành văn Hán ngữ cổ, trong phương ngôn phía nam vẫn tiếp tục sử dụng. Chỉ là bởi vì chữ Hán cùng cổ hán âm thoát ly, giống như không hề dùng bản tự ghi chép nữa, mà là dùng như những tiếng phổ thông chữ Hán hiện đại “Thiệt, giọt, cát, lạc, gì, cấp, nha, da” để đánh dấu; hoặc là dùng hiện đại “Cái...này”, “Cái...kia”, “Là”, “...Đồ” đến thay thế “Giả” làm từ công năng ngữ pháp nhắc nhở.

Trương Giới Thụ nghĩ khi tôi ở tiên giới có nhìn qua, tưởng trong bụng tôi có chút sách nên đối với tôi vô cùng sung sướng. Đến khi biết tôi cũng chỉ hiểu qua loa đại khái thì lại tiếc nuối tôi ở trong kho báu mà không biết mang về. Nhưng mà trí nhớ phi thường kia của tôi đã đủ để làm cho chàng giặt mình coi như người trời.

Mẹ chồng biết tôi không chỉ phải quản lý việc nhà mà còn giúp tướng công học, lòng tin đối với tôi lại tăng trở lại.

Không lâu sau đến khoa cử, Trương Giới Thụ muốn vào kinh đi thi, tôi lo lắng trên đường không có ai chiếu cố chàng, liền thương lượng cùng mẹ để tôi cải trang thành thư đồng theo chàng cùng nhau vào kinh. Mẹ cũng đau lòng vì Trương Giới Thụ phải ra ngoài chịu khổ, lại muốn chúng tôi ở cùng nhau nhiều hơn để sớm có cháu, giống với ý bà.

Tôi nhận được một đơn đặt hàng của nhà giàu, thức đêm thêu, cầm tiền thù lao, thu xếp tốt việc nhà liền cũng Trương Giới Thụ lên đường.

Thoái khỏi tầm mắt người khác, dọc đường đi chúng tôi thật tự do tự tại.

Ban đầu chúng ta còn đóng giả làm vợ chồng. Trương Giới Thụ phong lưu phóng khoáng, tôi cũng tính là xinh đẹp như hoa, nhìn bề ngoài mọi người ai cũng cảm thấy chúng tôi là một đôi trai tài gái sắc. Tôi rất cao hứng.

Trương Giới Thụ cũng thả lỏng không ít, đi đường không còn cách xa tôi ba thước mà đi phía trước, luôn đi sóng vai cùng tôi, gặp đường gập ghềnh, còn có thể đỡ tôi. Trước mặt người ngoài cũng sẽ say đắm nhìn tôi, không sợ ai biết chúng tôi ân ái. Tôi thực may mắn khi đi theo chàng, đây có lẽ thời gian nhẹ nhàng nhất của chúng tôi sau khi thành thân.

Dọc đường, dựa vào A Mộc, chúng tôi mấy lần tránh được cướp bóc hoặc đám gặp sắc đẹp mà nảy lòng tham. Trương Giới Thụ hoàn toàn không biết gì cả, khi nghe thấy người khác kể về rắc rối này nọ thì âm thầm cảm thán vận khí chúng tôi tốt, lại có chút sợ hãi và hối hận khi mang tôi theo để gặp nguy hiểm.

Cuối cùng cũng tới kinh thành, tôi lại giả dạng thành thư đồng, đem mình biến thành bộ dạng đầu bù tóc rối. Ở một nhà trọ, Trương Giới Thụ kiểm tra lại tiền, tôi nhân tiện thêu chút khăn tay và túi đựng đem đến nơi phố xá sầm uất để bán. Chúng tôi để lại ở nhà đủ sinh hoạt phí, chỉ mang theo chút tiền, vừa đủ làm lộ phí, lộ phí trở về sẽ kiếm sau.

Ban đầu, Trương Giới Thụ lo lắng, luôn đi theo tôi. Tôi ở phố xá rao hàng, hắn đứng cách ta hai thước. Sau lại phát hiện tôi cải trang thật giỏi, bộ mặt nhem nhuốc không rõ, tiếng nói cũng ồm ồm (kỳ thật là tôi vẫn còn giữ giọng cũ, chính có lợi dụng ảnh hưởng của A Mộc khiến người trong vòng năm thước đều nghe thấy thanh âm tôi là của nam nhân). Người lui tới chỉ chú ý đến đồ đạc của tôi, không chú ý đến người tôi thì hắn mới yên tâm. Tôi cố gắng đẩy hắn trở về dọc sách, hắn đáp ứng, chính là muốn tôi không nên đi quá xa nhà trọ, có việc thì chạy nhanh gọi hắn.

Tôi thám thính địa chỉ của quan chủ khảo, có ý đến quanh quần gần đó. Rốt cuộc chờ được kiệu của hắn. Ta dùng A Mộc dò xét ý nghĩ hắn. Hắn quả nhiên nghĩ đến cuộc thi, tôi liền thuận lợi lấy được đề thi.

14. Chương 14: Chương 14

Nếu là trước kia, tôi nhất định sẽ không vi phạm kỷ cương như vậy. Nhưng ở cổ đại lâu, những quan niệm công bằng chính trực trong tương lai ta đã học lại từng chút một rồi xa tôi. Nhiều người xung quanh tìm mọi thủ đoạn, khai thác quan hệ, đút lót các loại ... tôi nếu vẫn kiên trì với những quan niệm kia, sẽ chỉ khiến mình chịu thiệt. Cho nên tôi yên tâm thoải mái ăn cắp đề thi, đây cũng có thể coi là một loại nhập gia tùy tục chứ?

Tôi cao hứng trở lại nhà nghỉ thì phát hiện không có Trương Giới Thụ, hỏi tiểu nhị thì được biết hắn dẫn tiểu nhị nhìn thấy tôi bảo tôi đừng chạy, còn hắn rất lo lắng lao ra.

Tôi không biết có chuyện gì xảy ra, rất sốt ruột, không để ý đến tiểu nhị, lao ra ngoài tìm Trương Giới Thụ.

Tôi ở trong dòng người tìm kiếm Trương Giới Thụ, đi qua hai cái ngã tư, phát hiện ở xa xa, Trương Giới Thụ đầu đầy mồ hôi đang tìm kiếm cái gì đó. Tôi vừa lớn tiếng gọi hắn, vẫy tay, vừa chạy về phía hắn. Hắn ngẩng đầu nhìn thấy tôi cũng chạy vội về phía tôi. Tốc độ của hắn rất nhanh, tôi cảm thấy những cảm xúc khủng hoảng, hối hận, tuyệt vọng đập vào mặt mình, còn chưa nhận ra việc gì, hắn đã vọt tới trước mặt tôi, ôm chặt lấy tôi.

Trong đám đông ở kinh thành, hắn thì trông nhếch nhác, tôi tóc rối bù, chúng tôi gắt gao ôm chặt lấy nhau. Mọi người đi qua đều kinh ngạc “hai nam nhân này lại ôm nhau?” những loại phỏng đoán thông qua A Mộc truyền đến tôi, nhưng tôi chẳng buồn quan tâm quay đầu lại xem.

Bởi vì Trương Giới Thụ đang rất sợ hãi, thân thể của hắn run rẩy, hô hấp đều bộc lộ sự lo âu. Ta vỗ về an ủi hắn, dịu dàng trấn an hắn: “Không có việc gì, không có việc gì, đừng sợ! Hít vào, thở sâu...”

Hắn hít thở sâu vài lần mới bình tĩnh một chút, vẫn ôm chặt ta, khó khăn nói: “Hoàn hảo, hoàn hảo, nàng không có việc gì. Nàng xú nha đầu, khi ta ở ngoài nhà nghỉ không thấy nàng, nàng có biết ta sợ hãi bao nhiêu không?? Ta thực sự sợ nàng sẽ gặp bất trắc, nàng xú nha đầu, nàng xú nha đầu....”

Hắn nỉ non lặp lại: “Nàng xú nha đầu...” cùng tôi trở về nhà nghỉ. Đến khi vào phòng, ngửi khí hắn từ sợ hãi biến thành oán hận. Hắn hung hăng trách cứ tôi: “Ta không phải nói nàng đừng đi quá xa nhà nghỉ sao? Nàng đi đâu? Cũng không cho ta biết mà chạy loạn. Nàng nữ nhân ở bên ngoài nếu gặp bất trắc thì biết làm sao giờ???...”

Tôi cúi đầu nhận sai: “Là thiếp không đúng.”

Hắn hung tợn nắm vai ta: “Ta thật muốn, thật muốn...”

Tôi thật áy náy nói: “Chàng muốn đánh thì đánh đi.”

Hắn lại thở dài, kéo tôi vào lòng: “Bảo ta cam chịu làm sao được? Nàng về sau không được làm ta sợ vậy nha!” Hắn nâng cằm tôi, bắt đầu hôn ta, lập tức phun một ngụm: “Phì! Trên mặt nàng rất cuộc có bao nhiêu bunn?”

Tôi có chút bất bình: “Trên mặt chàng tất cả đều là bụi bẩn nha!”

Chúng tôi nhìn nhau cười khúc khích, hắn đi ra ngoài mang nước tiến vào, chúng ta tắm rửa sạch sẽ

Hắn tỉ mỉ vuốt ve tôi mà thở dài: “Bao ngày nay lúc ban ngày ta chưa được ngắm gương mặt thật của nàng, ta có khi đã quên nàng xinh đẹp biết bao.” Hắn cúi đầu xuống, hôn tôi thật sâu.

Ngày đó, toàn bộ buổi chiều, Trương Giới Thụ cũng không đọc sách. Lần đầu tiên, vào ban ngày, chúng ta triền miên không ngớt.

Từ đó về sau, Trương Giới Thụ không cho tôi ra ngoài bán túi thơm nữa, chỉ nói chờ hắn thi xong, hắn sẽ giúp tôi.

Khi tôi giúp hắn học thì cố ý ra chủ đề để hắn thi thử, lại đem những đề thi kẹp ở giữa.

Chờ hắn từ trường thi đi ra, hắn hưng phấn ôm lấy tôi, nói: “Thanh Mai, nàng thật sự là phúc tinh của ta! Những đề nàng đặt ra, hơn phân nửa đều có trong bài thi.”

Trong khi chờ công bố kết quả, chúng tôi ra ngoài bán túi thơm để kiếm lộ phí.

Sau khi công bố kết quả, một đám quan sai mang tin mừng đến nhà nghỉ, Trương Giới Thụ thi đậu tiến sĩ.

Sau đó là một loạt các công việc bận rộn, tạ hoàng ân, báỉ phỏng tiền bối, đồng môn vân vân. Trương Giới Thụ thỉnh thoảng có việc phải ra ngoài dự tiệc, trong khi đó có khá nhiều quan lớn coi trọng tướng mạo của hắn, hỏi hắn đã có hôn phối chưa, hắn đều trả lời thành thật mình đã lấy vợ.

Quan viên Tổng triều đều có thói quen nuôi dưỡng gia kĩ (nuôi gái), văn nhân chơi gái (người có học, trí thức ~ ở đây nói là người ở thế giới này chơi gái) cũng là bình thường, Trương Giới Thụ đều kiên quyết cự tuyệt những ca kỹ yêu thương nhưng nhớ hắn

Tôi rất vui vẻ.

Trương Giới Thụ được phái đến tỉnh ngoài làm Tư Lý, tôi trực tiếp đi theo hắn nhậm chức, mặt khác phái người đi tiếp cha mẹ chồng. (Tư : tương tự giám đốc sở hiện tại. ví dụ Bồ Chánh Tư coi về tiền lương, Án Sát Tư coi về hình án ...)

Không lâu sau, những người khác cũng đến, người người một nhà chúc mừng vài ngày lận.

Chúng tôi bây giờ sống trong một căn nhà có phòng lớn, có nhiều dãy nhà cách nhau khá xa. Tôi cùng Trương Giới Thụ ở trong phòng có thể yên tâm thân mật, không sợ bị ai phát hiện mà trở tay không kịp. Cuộc sống của tôi yên ổn, không cần bôn ba vì áo cơm, ăn mặc cũng khá hơn nhiều, tôi chuẩn bị tâm bố tốt nhất để có em bé.

Làm người thân của quan viên, không khỏi sẽ có chút xã giao, tôi ra ngoài ứng đối cũng không có vấn đề gì, làm cho người ta lưu lại ấn tượng cũng không sai. Nhưng nhiều phu nhân của các vị quan biết thân phận

nô tỳ trước của tôi, đối với tôi có chút miệt thị. Lại biết Trương Giới Thụ cự tuyệt việc nạp tiểu thiếp do đồng nghiệp đưa tới, cũng không ra ngoài chơi gái tìm vui, các nàng đối với tôi miệt thị lại thêm một phần đố kỵ bên ngoài, bắt đầu xa lánh tôi.

Chính tôi cũng cảm thấy các nàng không thể làm bạn, nên cũng không quá để ý cái nhìn của các nàng, nhưng mẹ chồng rất để ý, tôi lại phải để ý nàng.

Ở hội hoa xuân, tôi bị cô lập một góc, phiên muộn nhìn hoa tươi nở rộ, trong phòng âu sầu sao để giải quyết vấn đề này.

Đột nhiên, A Mộc phát ra cảnh cáo, có người âm mưu độc sống não của tôi. Tôi men theo sáng điện, phát hiện ra là thiếu niên áo trắng bên kia hồ. Hắn xem xét tâm tư người xung quanh, bắt quả Computer trên cổ tay hắn thấp cấp hơn của tôi, tôi có thể che đậy bản thân, hắn lại không thể đột phá tường lửa của tôi.

Tôi rút cuộc cũng gặp người giống mình, có chút kích động. Nhưng những người xuyên qua giống tôi đều dùng loại máy đồng cấp với A Mộc, hắn sao lại thế?

Tôi dùng sóng não hỏi hắn: “Người là ai? Thứ trên tay người là từ nơi nào?”

Hắn hiển nhiên hoảng sợ, lảo đảo suýt rơi vào hồ. Hắn nhìn xung quanh, tôi bỏ tường lửa, cho phép hắn hỏi. Hắn tìm được tôi, hưng phấn nhìn tôi, liên tiếp ném ra câu hỏi: “Người cũng có thể đọc tâm tư người khác sao? Người là người từ tương lai đến sao? Người sao không sống ở đó? Tại sao ta không thể đọc tâm tư của người?...”

Tôi đánh gãy câu hỏi của hắn: “Trả lời vấn đề của ta trước.”

Hắn: “Mẹ ta cũng từ nơi người tới, đây là thứ bà cho ta. Hiện tại người có thể trả lời ta rồi chứ?”

Tôi: “Đúng vậy, ta là từ tương lai tới. Chúng ta ở nơi đó không tốt. Thứ ở trên tay ta tiên tiến hơn của người, nên nếu ta muốn thì người không thể đọc tâm tư của ta...”

Chúng tôi cách một cái hồ dùng sóng điện để hỏi đáp, hắn tên là Triệu Phi Huân, là con trai duy nhất của Tôn Thất Vĩnh Hân. Mẹ hắn và mẹ tôi là người cùng thời, cha hắn yêu thương mẹ hắn nên mẹ hắn liền ở lại cổ đại, không trở về. Hắn nói hiện tại mẹ hắn đang ngao du sơn thủy, chờ bọn họ trở về, mẹ hắn nhìn thấy tôi chắc chắn sẽ vui mừng đến phát điên.

Sau khi kết thúc hội hoa xuân, mẹ chồng không vui lắm, bà nghe thấy việc tôi bị khinh thường. Tôi bởi vì biết nơi này có đồng hương mà phần khởi, nay cảm xúc bất giác lại thấp xuống.

Mẹ chồng có khúc mắc với tôi, lại thấy bụng tôi mãi không có tin vui, Trương Giới Thụ cũng không chịu nạp thiếp, bất giác liền thấy tôi mọi thứ đều không hợp mắt.

Có một ngày trên mâm cơm, bà có điều nhắc nhở: “Trước kia nhà ta nghèo thường ba bữa liên tiếp, nhớ rõ khi đó con dâu thường ăn trước.”

Tôi biết trong lòng bà nghi ngờ tôi ăn trước cái gì đó tốt, bất giác có chút đau khổ. Tôi sợ dĩ không dám muốn đứa nhỏ, cũng bởi vì khi đó dinh dưỡng quá kém, thân thể không thích hợp để dưỡng thai, cho nên bây giờ vẫn chưa điều trị được hoàn toàn.

Như thế nào mà mới trải qua có mấy ngày an nhàn, bà liền quên mọi vất vả trước kia của tôi?

Tôi đỏ mắt, cúi đầu im lặng.

Trương Giới Thụ cười: “Mẹ đã quên, trước kia đều là con cùng nàng ăn.”

Mẹ chồng đối với việc Trương Giới Thụ không chịu nạp thiếp cũng có chút oán hận, cười lạnh nói: “Con lớn, cứng con dâu là phải.”

Trương Giới Thụ có chút thất vọng với mẹ chồng, nhả nài giải thích: “Khi đó nhà như thế nào mẹ không nhớ sao, mỗi tháng túng thiếu, còn phải trả nợ, khả năng mua được mì và gạo là hữu hạn, nếu năm người cùng ăn thì chỉ sợ không chống đỡ nổi trong nửa tháng. Con cùng con dâu đều là ăn trấu, cám, chỉ sợ ba mẹ đau lòng nên mới ăn trước.” Hắn ở dưới bàn lặng lẽ cầm tay tôi, trấn an xoa bóp, nói tiếp: “Thanh Mai đến nhà ta, ngày đêm làm lụng vất vả, chỉ thấy chịu khổ, không được hưởng phúc. Con dâu tiên là bạn đọc

sách, sau đó là bận việc công vụ, chưa từng dành tất cả yêu thương cho nàng, đều dựa vào nàng chăm sóc con. Mong rằng mẹ tốn nhiều tâm tư, thay con cứng nựng nàng mới tốt.”

Mẹ chồng hồi tưởng lại trước kia, tự biết mình cố tình gây sự, trong lòng cũng có chút toan tính, ngưỡng ngưỡng nói: “Đúng vậy, làng giềng lúc đó ai cũng nói con dâu nhà ta hiền đức.”

Trở lại trong phòng, tôi khóc lóc ủy khuất, Trương Giới Thụ đau lòng ôm tôi dỗ dành: “Thanh Mai, mẹ lớn tuổi, nhiều chuyện còn hồ đồ, nàng đừng để trong lòng.”

Tôi miễn cưỡng cười: “Thiếp sẽ không để trong lòng.”

Tâm hần càng đau, lau nước mắt cho tôi: “Không nghĩ cười được thì đừng cười, hiện tại trong phòng chỉ có hai chúng ta, nàng muốn mắng mẹ cho hết giận thì cứ mắng, ta sẽ không trách nàng.”

Là một người con hiếu thảo mà có thể vì ta nói ra như vậy, ta không thể ủy khuất nữa, nở một nụ cười thực sự, hờn dỗi nói: “Ai nói thiếp không nghĩ cười? Trương Giới Thụ, chỉ cần chàng tốt với thiếp, khổ gì thiếp cũng chịu được.”

“Ta biết cái tốt của nàng, Thanh Mai.” Trương Giới Thụ ở bên tai ta thì: “Vĩnh viễn đồng tâm, không rời không bỏ”

Sau một lát, trong lòng mẹ chồng hồ thẹn, không nói được gì nữa, tuy rằng bà vẫn chú ý đến ta.

Từ khi biết đến Tiểu Hầu gia, tôi thường xuyên gặp được hắn ở nhiều lễ hội. Tuy rằng nam nhân cùng nữ nhân các nhà không ngồi chung, chúng tôi vẫn có thể dùng sóng não nói chuyện với nhau.

Hắn đối với thế giới tương lai rất hứng thú, bởi vì không phải chủ nhân thực sự của Computer trên cổ tay, rất nhiều tư liệu cơ mật hắn không thể đọc, mẹ hắn lại bận cùng cha hắn chàng chàng thiếp thiếp, không thể nào nguyện ý giúp hắn tra. Gặp được tôi, hắn liền quần lấy hỏi này hỏi nọ.

Hắn nhỏ hơn tôi một tuổi, mỗi lần nhìn thấy tôi liền kêu tỷ tỷ dài tỷ tỷ ngắn. Sau khi đến Trương gia, thấy Trương Giới Thụ quý mến đối với mọi người của hắn, tôi cũng thực hy vọng có một tay chân, cho nên đối với đệ đệ mới xuất hiện này vô cùng thân thiết, không ngại phiền dạy hắn.

Hắn đương nhiên cũng xem qua sóng não của Trương Giới Thụ và người nhà Trương gia, đối với Trương Giới Thụ rất vừa lòng, nói: “Anh rể đúng là quân tử quang minh lỗi lạc! Cũng rất chịu khó làm nhiều chuyện cho tỷ tỷ. Mẹ chồng thì có điểm như bà mối”

Chính mình cũng thường xuyên nhìn trộm nội tâm Trương Giới Thụ nhưng tôi không chịu nổi việc người khác cũng biết, liền đưa ngay vào Computer của hắn một con virus, hạn chế hắn đọc sóng não của Trương Giới Thụ.

Hắn phần nọ nói: “Tỷ lúc nào cũng nhòm trộm tâm tư của anh rể, mà anh ấy cái gì cũng không biết, đối với anh ấy có còn là công bằng không? Như thế nào không tự mình hạn chế đi.”

Tôi thấy cũng đúng, lập tức hạ lệnh cho A Mộc, về sau tôi sẽ không đọc tâm tư của Trương Giới Thụ nữa. Bất quá, tôi phát hiện, phỏng đoán tâm tư của hắn cũng là chuyện rất ý tứ. Hơn nữa, tôi cũng rất hiểu hắn, tôi có thể đoán được hầu hết tâm tư của hắn. Việc hoàn toàn bằng vào chính mình cùng Trương Giới Thụ tâm ý tương thông làm ta thấy rất sáng khoái.

Triệu Phi Huân mặc dù tuổi không lớn, lại sinh ra trong nhà quyền quý, đối với chuyện quan trường rất rập khuôn, lại kể thức tước vị của cha hắn, là người rất có thể lực. Hắn đối với Trương Giới Thụ cũng có chút thiên vị, nhiều mặt chiếu cố, con đường làm quan của Trương Giới Thụ phải nói là rất THUẬN

Con đường làm quan của Trương Giới Thụ càng thuận, mẹ chồng càng thấy xuất thân của tôi có tì vết. Trong lòng bà hối hận lúc trước không nhìn xa, làm qua loa hôn sự của con trai.

Triệu Phi Huân bất bình thay tôi, nói: “Mẹ chồng của tỷ đúng là có mắt như mù, có cần đệ thay tỷ dạy bà ta một chút không?”

Tôi nói: “Không cần, bà ấy thế nào cũng là mẹ của tướng công, ta không muốn khiến chàng khổ sở.”

Hắn tức giận mắng tôi: “Uy!! Tỷ có phải người tương lai không? Tỷ biết bao thứ như vậy, tùy tiện làm đạn hạt nhân gì chả được nên cũng có thể ở cái thế giới này muốn làm gì thì làm. Tại sao lại cam tâm làm một bà vợ bình thường của nam nhân, bị mẹ chồng khi dễ, có chút ủy khuất cũng không nói. Đó là tất cả nữ nhân cổ đại đều vì chồng mà làm!”

Tôi chỉ bình thản chỉ ra chỗ sai của hắn: “Đệ cho rằng đạn hạt nhân là hòn bi đất, nặn là có thể thành sao? Hơn nữa, cho dù ta có thể làm ra được thì ta cũng không muốn làm như vậy. Tùy ý thay đổi tiến trình phát triển của lịch sử rất có thể tạo ra kết quả không lường được ở tương lai. Đệ đừng tưởng rằng Computer trên cổ tay có thể giúp đệ làm nhiều việc, một khi nó phát hiện đệ có thể cải biến phương hướng phát triển của lịch sử, nó sẽ quấy nhiễu sóng não của đệ, thậm chí còn gây tử vong.”

“Tỷ nói cái gì? Còn có việc này? Sao mẹ đệ chưa nói?”

“Có lẽ bà đã quên, có lẽ bà cho rằng đệ căn bản không thể làm ra loại chuyện đó. Cho nên, chúng ta chỉ nên làm một người bình thường. Hiện tại ta chính là một nữ nhân cổ đại, lấy chồng là trời, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Học thức của ta đối với ta không có chút ý nghĩa nào.”

Triệu Phi Huân bị một đả kích thật mạnh!

15. Chương 15: Chương 15

Nghe nói ở huyện lân cận có tòa miếu Tống Tử nương nương rất linh nghiệm, mẹ chồng liền mang tôi đi dâng hương. Tôi tự nhiên không cho là đúng, nhưng không muốn làm trái ý mẹ, liền cùng bà đi. Trên đường trở về gặp mưa to, chúng tôi ghé vào một tiểu am ni cô để tránh mưa. Tiểu nha hoàn ở phòng ăn phát hiện một vị mỹ nhân, cảm thấy thực ngạc nhiên, liền tới nói cho tôi biết. Đi theo mới thấy, cũng là A Hỉ.

Thật sự là ngoài dự tính, A Hỉ không phải Sơn Tây ngoài trăm dặm sao?

A Hỉ khóc lóc kể lể tình cảnh. Nguyên lai là đến Sơn Tây không lâu, mẹ nàng liền qua đời, nửa năm sau Vương Tiến sĩ nhận hối lộ bị phát hiện, miễn chức quan, trăm phương nghìn kế lo lót, gia đình liền suy tàn. Theo đến địa phương bị ôn dịch hoành hành, Vương Tiến sĩ bị lây bệnh, không lâu sau liền qua đời.

A Hỉ lẻ loi hiu quạnh, không chỗ nương tựa, bà lão nhà bên khuyên nàng nên xuất giá. Nàng nói: “Linh cữu cha mẹ còn giữ ở trong miếu, nếu ai có thể vì tôi mà an táng cho cha mẹ, tôi sẽ gả cho họ.”

Nhà nghèo không thể giúp nàng, người giàu ghét bỏ nhà nàng tụt dốc, chỉ có một họ Lý là con buôn muốn tìm tiểu thiếp, nguyên ý giúp nàng. A Hỉ nghĩ mình từng là tiểu thư nhà quan lại đáng tuổi con hắt, liền từ chối. Đau khổ chống đỡ được nửa năm, ngày càng xuống dốc định cố tình tìm cái chết, lại không đành lòng nhìn cha mẹ chưa được an táng, liền đồng ý làm tiểu tiếp Lý gia.

Họ Lý nhìn A Hỉ rất thích, rất nhanh cấp tiền an táng vợ chồng Vương Tiến sĩ. Tiếp theo phái người dùng xe kéo A Hỉ về lão gia, chuẩn bị trịnh trọng cưới nàng nhập môn. Vợ cả của hắn rất hung hãn, vừa thấy A Hỉ liền nổi trận lôi đình, cầm gậy gộc ra đánh đuổi.

Tóc tôi A Hỉ bù xù, cùng đường, thầm nghĩ nhảy sông tự sát. Gặp một lão ni cô ngăn cản, mang nàng về trong am. Ở trong am cũng không sống yên ổn, đêm thanh niên hư hỏng gần đây nhìn thấy tướng mạo A Hỉ, thường xuyên đến cửa sổ gõ cửa đùa giỡn nàng. Có lần thậm chí còn nghĩ tại trên tường phi lễ nàng. Nhờ vào lão ni cô một lòng giữ gìn mới có thể bảo tồn trong sạch. Những ngày lo lắng hải hùng như vậy bao giờ mới kết thúc? A Hỉ lại muốn uống thuốc tự sát. Tôi tới đúng lúc lão ni cô đang khuyên giải nàng.

A Hỉ nói xong, thở dài: “Hôm nay xem ra, chúng tôi thật cách biệt một trời.”

Trong nội tâm nàng lại cay đắng đủ vị, nghĩ đến việc thành thân với Trương Giới Thụ thực chất là chuyện của nàng, nếu không phải cha mẹ ngăn trở, những loại khổ sở sau này cũng không cần chịu đựng.

Cùng so sánh với A Hỉ, tôi trước kia chịu những khổ kia cũng không tính, tôi sẽ không nhiều lời. Tôi cảm động và ghi nhớ ân đức của A Hỉ đối với tôi, tôi tự nhiên cũng không thể mặc kệ nàng. Xuất tiền cảm tạ lão ni cô, mời A Hỉ cùng về với tôi.

A Hỉ tuy rằng bản khoản thấy danh không chính, ngôn không thuận nhưng nàng rất muốn có một cuộc sống yên ổn, liền đi theo tôi.

Về đến nhà, mẹ chồng nhìn thấy A Hỉ thì từ kinh ngạc chuyển đến phần khởi, nói không nên lời. Cũng khuyên nàng an tâm ở lại, thu xếp trong đình viện của em chồng một gian phòng cho nàng. Phân phó hạ nhân đối đãi với nàng như với tiểu thư.

Buổi chiều Trương Giới Thụ trở về, thấy A Hỉ cũng rất kinh ngạc. Trong lòng hắn, cảm nhận về nàng không giống, ngày thường trước mặt hoa khôi tâm hắn bất động như núi nhưng lần này, trong mắt hắn có tia gọn sóng. Lời nói cũng khách sáo.

Mà A Hỉ sau khi thấy Trương Giới Thụ, trong lòng có nhiều cảm xúc, có hối hận, có ai oán, có bi thương, có ghen tỵ, còn có ẩn ẩn chờ đợi.

Trong lòng tôi rất khó chịu, còn có chút hối hận khi đưa A Hỉ về, nói một câu rồi trở về phòng trước.

Không bao lâu sau, Trương Giới Thụ cũng đi theo.

Tôi hỏi hắn: “Sao trở về nhanh vậy? Sao không bồi mẹ cùng mấy người các nàng thêm một lát.”

Hắn hôn tôi triền miên một hồi mới nói: “Nàng không ở nơi đó, tôi sao ngồi được? Sao sắc mặt kém vậy? Có phải hai ngày ra ngoài rất mệt không? Nhìn cũng gầy đi, để tôi sờ xem, gầy đi bao nhiêu?” Nói xong đưa tôi vào trong áo tôi.

Tôi tự nhiên biết hắn muốn gì, oán trách đấm hắn một cái rồi cũng mặc hắn làm việc.

Mây mưa xong, chúng tôi vẫn luyến tiếc quán giao một chỗ, mãi không buông.

Hắn triu mến vuốt ve mặt tôi, hỏi: “Thanh Mai, hai ngày nay ra ngoài ngủ không ngon sao? Tôi ở nhà một mình ngủ cũng khó chịu.”

“Uh! Thiếp cũng không ngủ được.”

Hắn ngẫm lại cũng cười: “Biết nàng hôm nay trở về, tôi vội vàng xử lý công vụ, tưởng sớm một chút về nhà, ai ngờ có hai tên lên tòa, vì một cái nguyên nhân không rõ. Rõ ràng có chứng cứ vô cùng xác thực, kẻ trộm kia thì kháng cự không chịu nhận tội. Tôi nghĩ nàng đã về nhà, trong lòng sốt ruột, liền động hình với hắn. Đây là lần đầu tiên tôi dụng hình với tội nhân. Thanh Mai, nàng từ nay đừng ra ngoài nữa, nàng ra ngoài trong thời gian dài, tôi không thể bình tĩnh mà thẩm, có khi còn đi vu oan giá họa.”

“Thiếp cũng không muốn rời ra chàng, nhưng mẹ nơi đó...”

“Uh, nói tới đây, cầu con đã cầu được chưa?”

“Ai biết được, cứ làm hết sức người rồi nghe ý trời đi.”

“Ký thật cầu Bồ Tát không bằng cầu tôi.” Hắn cười xấu xa rồi xoay người chụp lên tôi “Tôi mang con tới cho nàng. Aizz! Kỳ thật không có đứa nhỏ, mỗi hai chúng tôi cũng tốt.”

Cả đêm tiểu biệt thăng tân hôn, mây mưa qua đi, chúng tôi hoàn toàn quên mất A Hỉ

Buổi tối quá mức phòng túng, buổi sáng dậy bị muộn, Trương Giới Thụ vội vàng mặc quần áo, cũng không kịp thỉnh an bố mẹ mà đến quan nha xử lý công vụ ngay.

Tôi dọn dẹp một chút liền tới chỗ mẹ chồng, bà cũng sớm dậy rồi, đang cầm tôi A Hỉ trò chuyện. Hai má A Hỉ ửng hồng, cúi đầu không nói.

Tôi tự biết mình có lỗi, đối với mẹ thỉnh tội: “Thỉnh mẹ thứ tội, con dâu đã tới chậm. Trong nha môn tướng công có việc gấp, đi trước, dặn con xin lỗi mẹ.”

Trong lòng mẹ chồng nghĩ: “Nhất định đêm qua tham luyến thân mật đến sáng sớm, con dâu đúng là càng ngày càng mất nết!”

Trên mặt không biểu lộ gì, chỉ thân yêu kéo tôi nói: “Không có gì đáng ngại! Nhìn con mỗi sáng sớm đều đến đây hầu hạ thật vất vả, về sau việc này để cho người ngoài làm đi. Con xem, tiểu thư A hỉ cùng nhà tôi đúng là có duyên! Quanh đi quẩn lại lại gặp nhau. Trước kia con cũng muốn thay Giới Thụ cùng nàng giặt

dây, đáng tiếc không được. Nay tiểu thư A Hỉ gặp chuyện, cũng chưa hôn phối, lại có thể nhắc lại chuyện xưa. Các con đều là chủ tớ tình cảm tốt, hiện tại làm tỷ muội, có thể ở chung thật tốt!”

A Hỉ ở bên từ chối: “Lão phu nhân trăm ngàn lần không nên nói vậy, thật làm cho A Hỉ xấu hổ vô cùng.” Nhưng trong lòng lại ồm ồm.

Tôi nghĩ tới qua một đêm, mẹ lại đưa ra quyết định này. Lúc này chắc hẳn bà đang cùng A Hỉ nói việc này.

Trong lòng tôi rất thất vọng với bà và A Hỉ, tôi im lặng, phản đối trong lòng chỉ sợ nói ra mẹ đánh giá tôi là “Ghen tị”. đành phớt mặc cho Trương Giới Thụ: “Con chỉ theo ý tưởng công.”

Mẹ đối với câu trả lời của tôi rất hài lòng, nghĩ Trương Giới Thụ luôn có hảo cảm với A Hỉ, chắc chắn sẽ không phản đối.

A Hỉ áy náy nói: “Thanh Mai, ta thật sự không có mặt mũi cùng người làm tỷ muội, chỉ mong người nhớ tình cảm quá khứ, cho ta một gian phòng, một cái chiếu cói là ta đã mãn nguyện rồi.” Nhưng trong lòng nàng thì chắc chắn muốn cùng tôi “xưng tỷ muội”

Tôi miễn cưỡng nở nụ cười: “Tiểu thư nói gì vậy? Nếu không có tiểu thư sẽ không có Thanh Mai ngày hôm nay, Thanh Mai ghi nhớ ân đức của người.” Tôi hành lễ với mẹ: “Mẹ, ngày hôm trước đi gặp mưa gió, có khả năng trúng gió, thân mình có chút mệt mỏi, mong mẹ cho con trở về nghỉ ngơi.”

Mẹ chongoi mừng rỡ: “Đi đi, đi đi, nhìn sắc mặt con kém lắm, nghỉ ngơi tốt vào. Chỗ này có ta cũng không cần hầu hạ, có A Hỉ rồi.”

A Hỉ muốn đến đỡ tôi, tôi làm bộ không biết mà tránh.

Trở lại phòng, nghĩ đến những ngày ở cuộc sống cổ đại, con người đúng là thất vọng với “tính”, trách không được sau này nhân loại lại ức chế gien E. Không biết Trương Giới Thụ sẽ xử lý thế nào? Hẳn đúng là có đối xử với A Hỉ khác. Nếu hẳn đồng ý, tôi nên làm gì bây giờ? Lúc trước mẹ đối mặt với việc phụ thân tái giá là tâm tình gì? Tôi nếu rời đi, thì đi nơi nào đây?

Ở trên giường nằm một ngày suy nghĩ hỗn loạn, ngay cả cơm cũng không ăn.

Chạng vạng, Trương Giới Thụ lo lắng bước vào, vuốt trán tôi: “Thanh Mai, nàng sao vậy? Có cần thỉnh đại phu không?”

“Không có gì, chỉ là hơi mệt.”

Trương Giới Thụ thấy trán tôi không nóng hơn, thả lỏng, áy náy hỏi: “Có phải đêm qua mệt quá? Ta không nên chỉ lo đến hưởng thụ của mình, không thông cảm với nàng đường xá mệt nhọc.”

Nghĩ đến kịch liệt đêm qua, mặt tôi ửng hồng, nói: “Không liên quan đến chuyện đó, đêm qua thiếp cũng rất sung sướng! Chàng gặp mẹ rồi chứ?”

“Rồi, nghe nói nàng bệnh, ta đã chạy nhanh về. Mẹ cũng thật là, biết nàng bệnh mà cũng không thỉnh đại phu.”

“Thiếp không sao, gặp mẹ thì mẹ có nói gì với chàng không?” Tôi nghiêng đầu sang chỗ khác, không dám nhìn hẳn, sợ hẳn thấy trên mặt tôi thần sắc âu sầu, không hy vọng.

“Chuyện gì? Chẳng lẽ? Thanh Mai, hôm nay nàng không ăn uống gì vì việc này sao?” Hẳn chạm vào mặt tôi: “Thanh Mai, nàng phải tin ta, ta đã đáp ứng nàng không nạp thiếp thì nhất định không nạp.”

“Mẹ đồng ý sao? Bây giờ, bà vừa ý với tiểu thư A Hỉ lắm.”

“Ta chỉ nói thân phận tiểu thư A Hỉ cao quý, không thể ủy khuất nàng làm thiếp thất. Sau đó nghe nói nàng không khỏe, ta liền về đây.”

Tôi nói khó nhọc: “VẬY chàng, trong lòng chàng nghĩ thế nào? Trước kia chàng đã thích nàng rồi. Nếu không phải e ngại thiếp, nói vậy là chàng và nàng ấy sẽ là một đoạn lương duyên.”

“Aizz! Thanh Mai, nàng không nên suy nghĩ bấy bậ! Chuyện quá khứ ta không thể sửa, nhưng bây giờ ta chỉ thích nàng. Ghi nhớ tình cảm quá khứ, ta sẽ chiều cố nàng, nhưng ta tuyệt đối sẽ không làm việc kia.

Nếu không phải nàng nguyện ý cho nàng ấy ở trong phủ, ta sẽ cho nàng ít tiền, bảo người bên ngoài chiếu cố nàng.”

“Không cần, nàng ta dù sao cũng từng giúp chúng ta, chiếu cố nàng ấy là đúng.” Có cam đoan của Trương Giới Thụ, trong lòng tôi dễ chịu hơn, tinh thần sáng khoái, đỏ mặt nói: “Chàng lấy giúp thiếp chút gì để ăn, thiếp đói rồi.”

Hắn vừa bực vừa buồn cười xoa xoa mặt tôi: “Xứng đáng cho nàng lo lắng vớ vẩn! Mau dậy đi, ta cũng chưa ăn, kêu nha hoàn mang điểm tâm lên, chúng ta cùng nhau ăn.”

Nhưng sóng to gió lớn còn ở phía sau...

Ngày hôm sau, chúng ta cùng đi thỉnh ăn mẹ chồng, mẹ chồng vui rạo rức nói: “Giới Thụ, ta đã nghĩ. Con nếu không muốn ủy khuất tiểu thư A Hỉ, liền cưới nàng làm vợ!”

Trương Giới Thụ nói: “Nhưng con đã có Thanh Mai là vợ.”

“Có sao đâu, bảo Thanh Mai lui đi làm thiếp thất được rồi. Từ trước đến nay cũng có nha hoàn hồi môn mà, nhà chúng ta chỉ là tiền hậu bất nhất (ý là khác với bình thường) một chút”. Bà lúc này mới nhớ tới sự tồn tại của tôi, quay qua hỏi tôi: “Con nói đi, Thanh Mai. Con trước kia cũng là nha hoàn của tiểu thư A Hỉ, như vậy cũng không ủy khuất con chứ?”

Tôi không thể nào mở miệng đáp lại, chỉ sợ mở miệng rồi sẽ nhẹn không được mà khóc.

Trương Giới Thụ ở bên cạnh không chịu được nói với mẹ chồng: “Mẹ nói thế là sai rồi, con thuở nhỏ đọc sách thánh hiền, chỉ biết là người vợ tao khang không được bỏ. Thanh Mai từ khi vào cửa, hiếu kính mẹ, chịu đủ khó khăn, còn tốt hơn con đẻ. Mà làm việc chuyên cần, ăn trầu cũng không coi là khổ, thật không có chỗ nào thất đức. Con nếu phú quý liền quên ân cũ, chỉ lo vui mừng cái mới, còn mặt mũi nào sống trên đời?”

Mẹ chồng không thể phản bác, nhưng vẫn không chịu buông tha: “Vậy hãy đặt các nàng song song với nhau!”

Trương Giới Thụ chối từ: “Không có tiền lệ này.”

Mẹ có chút tức giận: “Tiểu tử ngỗ nghịch, các người thành hôn lâu như vậy, đến nay chưa có con, người định cho Trương gia tuyệt hậu sao?”

Trương Giới Thụ kéo tôi cùng quỳ xuống: “Mẹ bớt giận, con cùng con dâu còn trẻ, sao có thể hết hy vọng?”

“Phụ thân của người bệnh lâu trên giường, ra đi lúc nào không biết, người nhặn tâm để ông ấy không nhắm mắt mà đi sao?”

Trương Giới Thụ quỳ rạp xuống đất: “Là con bất hiếu!”

Sau đó trong nhà liền lâm vào cảnh giằng co, mẹ chồng quyết tâm muốn nạp A Hỉ, Trương Giới Thụ không chịu. Mẹ cho là tôi sau lưng mẹ hoặc Trương Giới Thụ, xem tôi càng không vừa mắt. A Hỉ cũng tưởng do tôi cản trở, đối với tôi càng oán hận.

Lại có một bữa tiệc, mẹ chồng mang A Hỉ đi, thân yêu lôi kéo nàng đi khắp nơi bắt chuyện, nghiêm nhiên trở thành bộ dạng từ mẫu (mẹ hiền). Quan quyền xung quanh cũng chưa biết chuyện của A Hỉ, lại nhiệt tình giúp đỡ, khen A Hỉ trên trời dưới đất không ai bằng. Mẹ càng kiên quyết muốn nạp A Hỉ.

Tôi không muốn xem xét những tâm lý âm u này liền đóng chức năng dò xét sóng não của A Mộc.

Triệu Phi Huân hỏi tôi: “Lão thái bà kia lại có chuyện gì? Cả người đàn bà kia nghe nói là tỷ mang về. Tỷ thật dẫn nha! Đây không phải là dẫn sói vào nhà sao? Tỷ để các bà ấy tiếp tục như vậy, tự mình tiếp tục ủy khuất sao? Xuất ra tư thế của người tương lai, phát uy ấy mụ ấy xem!”

Tôi cười khổ: “Ta có thể như vậy sao? Trương Giới Thụ hiện nay đã rất khó khăn rồi, ta bây giờ lại thêm dầu vào lửa sao?”

Tôi lặng lẽ bỏ thiết bị tránh thai, không để ý đến trạng thái thân thể chuẩn bị muốn một đứa nhỏ. Mấy ngày trước, A Mộc nhắc đã có một tình trùng thụ tinh với trứng ở tử cung.

Nhưng đợi đến lúc thai nhi được y học có thể dò thám trạng thái, tình thế đã không thể không chế. Mẹ chồng một khóc hai não loạn phát hiện không có hiệu quả, bắt đầu đòi thất cổ. Bà nằm ở trên giường tuyệt thực, nói nếu Trương Giới Thụ không đáng ứng việc cưới A Hỉ, bà sẽ đối chết, về phía tổ tiên thỉnh tội.

Trương Giới Thụ quỳ trước giường mẹ một ngày một đêm cũng không cầu được mẹ hồi tâm chuyển ý, hấn rút cuộc khuất phục. Mẹ chồng mặt mày hớn hởi, ăn no (rừng mỡ) bắt đầu chuẩn bị hôn lễ.

Mà Trương Giới Thụ ôm tôi, một lần rồi một lần nói: “Thực xin lỗi, Thanh Mai, thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Tôi có thể nói gì? Tôi có thể bảo hấn đừng cưới A Hỉ, để mẹ chồng đi tìm cái chết sao? Tôi cũng có thể lấy cái chết bức hấn, nuộc hấn chỉ có thể chọn một thôi sao?

.
. .
.

Tôi không thể

Từng câu chuyện xưa, nói hai phu nhân tranh đoạt một đứa nhỏ, vua Solomon đành phải tách đứa nhỏ thành hai nửa, bởi vậy mới phán định được ai là mẹ ruột đứa nhỏ. Trước kia tôi không hiểu tâm tình này, không thể giải thích tình tiết vụ án sao có thể phát triển như vậy. Nhưng bây giờ tôi đã hiểu bởi vì tôi thương hấn hơn mẹ hấn, cho nên tôi không muốn bức hấn, tôi chỉ có thể nhường.

Nhưng cuối cùng cũng không thể làm một nữ nhân cổ đại thật sự, tôi tưởng rằng mình có thể làm được “tam tông tứ đức”, có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Nhưng thời điểm Trương Giới Thụ chuẩn bị tái giá (cưới lần nữa), tôi mới phát hiện, tôi không làm được. Tôi có thể không có chỗ ở cố định, không ăn ba bữa, nhưng không thể nhìn Trương Giới Thụ ôm nữ nhân khác.

Ép không thể, nhấn không thể, tôi chỉ có thể rời đi. Tôi nhờ Triệu Phi Huân hỗ trợ.

Hấn mắng tôi nhu nhược, yếu đuối, mất mặt người tương lai, hấn nói: “Bằng không để đệ ra mặt giúp tỷ ngăn lão thái bà kia?”

Tôi nói: “Người tuy là Hầu gia cao quý, cũng không cần quan tâm gia sự nhà ta. Lại nói, người lấy thân phận gì thay ta nói đây?”

Triệu Phi Huân so với tôi càng biết Hầu gia lợi hại, cũng biết cách này không được, giận dữ nói: “Bằng không thì tỷ cùng hấn vợ chồng chia xa rồi, ngày hấn thành thân, đệ cũng cưới tỷ vào cửa, tức chết bọn họ.” (Lưu ý: Hai người này là chị em kết nghĩa nha, lúc này tức nói thế ấy mà).

Tôi cự tuyệt: “Ta không phải giận dữ, ta cũng không tranh giành cái mặt mũi sĩ diện. Ta chỉ cảm thấy hiện tại, ta không thích hợp sống cùng hấn, cho nên ta mới chịu rời đi. Ta cũng không muốn gả cho đệ, vì cơn giận không đáng.”

Triệu Phi Huân phẫn nộ nói: “Vì sao không chịu gả cho đệ? Đệ sao lại không bằng thằng ngu “hiếu thảo” kia?”

Tôi nói: “Đệ cũng phải là nghĩ thú ta thật chứ? Chẳng qua đệ là đồ mất muốn vòng tay của tôi thôi.”

“Hừ! Nói chuyện với một người có thể nhìn thấy tâm tư người khác thật sự là không thú vị!”

“Cảm ơn đệ, Triệu Phi Huân, ít nhiều còn có đệ bên ta!”

“Ai bảo tỷ là tỷ tỷ của đệ, đệ không quản thì người nào trông nom?”

16. Chương 16: Chương 16

Không quá vài ngày, Triệu Phi Huân đã sắp xếp xong mọi việc, hỏi tôi bao giờ đi. Tôi nói ngay ngày Trương Giới Thụ thành thân.

Triệu Phi Huân hỏi: “Nếu chuẩn bị đi rồi, nên đi sớm một chút, cần gì đợi đến ngày đó cho khó chịu?”

“Nếu ta đi trước, Trương Giới Thụ sao mà an tâm để thành thân? Như thế chẳng phải là ta bức hấn sao? Lại nữa, ta nghĩ nên nhìn tận mắt để tâm chết hoàn toàn.”

Tôi đứng ở trong tường viện cùng Triệu Phi Huân đứng ở tường ngoài hẹn thời gian và địa điểm.

Quay đầu thấy Trương Giới Thụ đang đi về phía tôi: “Thanh Mai, nàng đứng ở dưới ánh mặt trời làm chi?”

Tôi rưng rưng nhìn hấn, mấy ngày nữa là vĩnh biệt rồi. Cả đời này, người phụ nữ khác sẽ ở bên hấn, tôi sẽ không gặp lại hấn. Hấn cũng sẽ không có cơ hội gặp con của chúng ta. Tôi vượt ngàn năm đến nơi đây, hóa ra chỉ vì để trải qua cảm giác đau thương của mẹ, mang theo một trái tim tan vỡ để đi nốt phần đời còn lại. Chỉ là, liệu tôi có thể từ nơi này cầu một ly Vong Tình Thủy?

Không thể quên, không thể làm gì khác hơn là nhớ kỹ. Trong cuộc đời sau này, tôi chỉ có thể tìm kiếm bóng dáng hấn trên khuôn mặt đứa nhỏ. Tôi tham lam nhìn hấn, muốn đem khuôn mặt hấn khắc sâu vào lòng mình.

Hấn vỡ tan trong ánh mắt của tôi, đau lòng nói: “Thanh Mai, mong nàng tha thứ cho ta, ta không thể nào nhìn mẹ đi tìm cái chết, chỉ có thể phụ lòng nàng.”

Ngày hè ánh mặt trời sáng lạn, hấn ôm chặt lấy tôi, tôi chỉ cảm thấy lạnh...

Tôi cả đêm không ngủ được, một lần rồi một lần nhìn Trương Giới Thụ ngủ, đem hình dáng hấn khắc sâu trong lòng.

Trương Giới Thụ hình như cũng cảm thấy gì đó, ban đêm nằm mơ ác mộng, đầu đầy mồ hôi, kêu: “Thanh Mai, nàng dừng đi!!”. Sau khi thức dậy, hấn ôm chặt lấy tôi, hôn tôi thật lâu, rồi liều chết triền miên. Tựa hồ chỉ có vậy thì hấn mới có thể xác nhận tôi vẫn còn ở đây.

Làm sao tôi buông được? Tôi thương hấn như vậy, từng nghĩ đến no đói có nhau, ai ngờ lại cá quay về nước, từ nay về sau phiêu lưu chân trời. Một chữ tình sao có thể đả thương người như thế, kiếp này tôi không muốn yêu ai nữa.

Bảo tôi làm sao buông được? Hấn cũng yêu tôi như vậy, tôi đi rồi hấn sẽ thương tâm như thế nào, sẽ đau trong bao lâu? Thà rằng chỉ một mình ta đau, chỉ nguyện hấn phụ bạc, từ nay về sau khi nghe người mới cười, đừng nhớ người cũ khóc.

Bỏ như thế nào đây? Bỏ như thế nào đây? Nhưng vẫn phải bỏ. Cả phủ đầy màu đỏ, vui sướng và hân hoan. Chỉ có lòng tôi toàn là đồ tang, khúc nhạc bi ai cùng hấn sinh biệt.

Tôi nhìn cả phòng màu đỏ, thật dữ tợn! Trách không được mẹ lại ghét màu đỏ, cả đời này, tôi cũng không nghĩ sẽ lại nhìn cái màu sắc này lần nữa.

Tôi tới đại sảnh, giờ phút này chật ních khách. Tôi cũng chờ, chờ một đả kích cuối cùng, chờ đợi tâm mình hoàn toàn chết.

Người mới bước vào, hấn mặc cát phục (đồ cưới), tuy rằng khuôn mặt tiêu tụy nhưng hồng y làm nổi bật khí vũ hiên ngang của hấn.

Bên kia dây đỏ là nàng, tuy rằng bị khăn voan hồng che mắt nhưng vẫn có thể thấy được nhan sắc quốc sắc thiên hương, dáng người thướt tha khiến bao người mơ ước, cách một đám người tôi có thể thấy lòng nàng tràn đầy vui mừng.

Khăn voan đỏ thật đẹp, là tôi tự tay thêu thành, làm khó nàng giữ lại đến nay, đâm vào mắt tôi, làm lòng tôi bị thương, tôi chỉ nguyện kiếp này không cần lại phải thêu.

Một đôi trai tài gái sắc! Thật tốt! Thật tốt! Từ nay về sau chỉ mong lang quân ngàn tuổi, nàng khỏe mạnh, giống như hai con chim Yến, cùng nhau năm này qua năm khác.

Nguyên lai một người nếu thương tâm đến cực điểm, sẽ không thể rơi nước mắt, tôi khẽ cười với hấn, càng cười càng vui vẻ.

Hấn bỗng nghiêng đầu sang chỗ khác, tại sao giữa nhiều người như vậy vẫn bắt được ánh mắt của tôi. Tôi cười càng sáng lạn, hấn ngần ngừ ở nơi đó, trong mắt tràn ngập thống khổ cùng cầu xin.

Tôi chỉ cười, người yêu của tôi, thà quên, chớ nhớ, xin hãy yêu thương người trước mắt, mặc tư tự mình tiêu tụy nơi chân trời.

Sau đó, đám người vây quanh tách tầm mắt chúng tôi ra.

Tôi xoay người rời đi, để lại một phòng huyền ảo phía sau, hết thấy, hết thấy đều không liên quan tới tôi.

Tôi bước nhanh về phía trước, mơ hồ nghe thấy phía sau có ai gọi tên tôi.

Thanh Mai, người còn chưa hết hy vọng sao? Đến lúc này còn hy vọng xa vời rằng hắn sẽ gọi tên người sao?

Tôi ra sức chạy, vọt vào trong bóng đêm, Triệu Phi Huân đã chuẩn bị xe ngựa chờ ở cửa sau.

Tuần mã chạy rất nhanh nhưng tôi vẫn thúc giục, Triệu Phi Huân giờ roi quất ngựa, chỉ nhận được những tiếng ngựa hí đau đớn.

Tôi đến ở biệt viện ngoài thành của gia đình Triệu Phi Huân, nhưng trái tim tôi bị bao bởi những bức tường bằng giá, tôi không khóc, không cười, cái gì cũng không muốn biết. Tôi muốn ngủ, muốn ăn ngon, trong bụng tôi có đứa nhỏ, nó chính là tương nhớ duy của nhất của tôi đối với Trương Giới Thụ.

Mấy ngày sau, Triệu Phi Huân đến thăm tôi. Hắn hỏi tôi: “Tỷ có biết mấy ngày nay xảy ra chuyện gì không?”

Tôi che lỗ tai: “Ta không muốn nghe!”

Nhưng thanh âm của hắn vẫn xuyên qua khe hở truyền đến: “Nghe nói ngày bá đường đó, Trương Giới Thụ giống như nổi điên, lớn tiếng kêu ‘Thanh mai, đừng đi!’ rồi chạy ra ngoài. Ba tráng hán (đàn ông to khỏe) tốn hết sức lực mới giữ hắn được. Sau đó hắn kéo cát phục cùng hoa hồng, dập đầu với mẹ hắn, nói hắn không có hiếu, không dám phụ tình vợ hiền. Lại quỳ gối trước mặt tân nương, tự thuật rằng hắn với vợ cũ rất hạnh phúc, không thể cưới nàng.

Mụ già kia mắng hắn là nghịch tử rồi bất tỉnh, tân nương xấu hổ và phẫn, không chịu nổi mà đi tìm cái chết.

Sau khi hết binh hoang ngựa loạn (nói ngắn gọn là... rối loạn), hắn tìm không thấy tỷ, phái người tìm kiếm khắp nơi, trong và ngoài thành. Ở bờ sông tìm được một đôi giày của tỷ, trong sông lại tìm được một kiện quần áo. Sau đó hắn lại hóa điên, muốn đích thân nhảy xuống nước tìm tỷ, lúc này phải mất bảy, tám tráng hán mới giữ nổi hắn.

Tôi không thể thờ ơ được nữa, ngắt lời hắn: “Sao lại có giày và quần áo ở đây?”

Triệu Phi Huân cười ha ha: “Ai bảo hắn phụ bạc tỷ, đệ liền sai người bố trí cảnh tỷ chết đuối, cho hắn một đòn trừng phạt!”

Đây đâu chỉ là trừng phạt, là muốn mạng người nha. Tôi vừa vội vừa giận: “Ai cho đệ làm vậy? Như thế hắn sao mà chịu được? Đệ, đệ thật là!! Hắn bây giờ thế nào rồi?”

“Khi đệ đi thăm hắn thì hắn nằm trong nhà, không ăn không uống, chỉ chảy nước mắt và không ngừng nói ‘là ta phụ nàng, là ta phụ nàng’. Mụ già kia thì khóc hết nước mắt, cầu hắn ăn gì đi. Không biết bây giờ hắn thế nào rồi.”

Tôi nghe hắn nói vậy, nghĩ đến tâm đã chết lại đau, đứng dậy đi ra ngoài: “Ta muốn trở về. Triệu Phi Huân, nếu hắn có chuyện gì, ta sẽ không bỏ qua cho đệ.”

Triệu Phi Huân không hề giận nói: “Uy! Đệ cũng vì tỷ mà xả giận!!”

Trái tim và đầu óc tôi bị chọc giận: “Ta nói ta giận hắn sao? Ta muốn người thay ta trút giận sao??” Nói đến chỗ này bất giác thấy đau, nhin nửa ngày vẫn không nhin được mà rơi lệ: “Người không phải đang giúp ta, người rõ ràng muốn hại chết ta. Hắn mà có chuyện gì, ta cũng không muốn sống nữa.”

Triệu Phi Huân sợ quá kéo tôi lại: “Tỷ ỷ, tỷ đừng làm đệ sợ, tỷ là hai mạng người đó. Tỷ đừng vội! Đệ đã gọi thầy thuốc của gia đình đến đó rồi. Đã có một cây đại nhân sâm ngàn năm, chỉ cần có hơi thở đều giữ lại mạng cho hắn.”

Chúng ta đi xe trở về thành, đi đến nửa đường, gặp thủ hạ của Triệu Phi Huân báo lại, nói Trương Giới Thụ đã bắt đầu ăn cơm.

Triệu Phi Huân vỗ vỗ ngực: “Sợ bóng sợ gió một hồi, tử tử yên tâm rồi. Tên Trương Giới Thụ này cũng thật không có suy nghĩ, như vậy là qua rồi? Ít nhất cũng khổ sở vài ngày chứ?”

Trong lòng tôi chua xót, biện giải vì hắn: “Hắn tất nhiên không thể để lại cha mẹ. Biết hắn không có việc gì, ta cũng an tâm, chúng ta trở về đi.”

Triệu Phi Huân hừ một tiếng: “Họ Trương kia có cái gì tốt để cho tử vì hắn mà suy nghĩ như vậy? Bây giờ trời đã tối rồi, trở về cũng không tiện, không bằng đi về phủ của đệ. Phỏng chừng tử cũng sẽ an tâm, ở chỗ này, nghe ngóng cũng tiện.”

Tôi ở lại phủ Hầu gia, mỗi ngày Triệu Phi Huân đều đem về tin tức của Trương Giới Thụ.

Nghe nói, hắn bây giờ cũng chưa đi đến phòng cô dâu, với bên ngoài tuyên bố muốn đưa em gái mình gả ra ngoài. Lại quỳ gối trước mặt cha mẹ, bảo rằng vô luận tôi còn sống hay đã chết, hắn cũng sẽ không tái giá.

Mẹ hắn lại lấy cái chết bức hắn (mụ điên!) nhưng hắn không khuất phục, chỉ nói: “Con đại bất hiếu, nguyện tạ tội dưới mồ.” Hiện tại, mẹ hắn trái lại sợ hắn nghĩ quẩn, trong lòng hối hận vô cùng.

Triệu Phi Huân vui sướng khi người gặp họa, nói: “Xem ra mụ già kia cũng bị giáo huấn. Hiện tại tên họ Trương này nha, đã có chút linh hội. Đáng tiếc, sao không sớm nhận ra? Tử chờ, đệ sẽ tìm cho tử một nơi tốt.”

Tôi lắc đầu: “Không cần.”

“Chẳng lẽ tử còn định trở về? Có mụ mẹ chồng như thế cũng không nên trở về nha, huống chi trong nhà còn có mụ già đó. Tuy rằng hiện tại phải gánh một cái hư danh, ai biết về sau có trở thành sự thật hay không? Tử cũng không nên ngốc!”

Tôi cười mệt mỏi: “Sự tình đã đến mức này làm sao mà trở về? Ta với hắn sẽ cứ như vậy. Tuy rằng đã muộn, hắn như vậy ta cũng không có oán giận gì. Về sau ta chỉ sống cùng đứa nhỏ, một cuộc sống bình yên.”

Triệu Phi Huân oán trách kêu lên: “Không thể nào? Tử làm nữ nhân cổ đại riết thành nghiện rồi sao? Thật sự sống cô đơn đến hết đời sao? Tử như vậy thì sau này sẽ không có người lập bàn thờ cho tử đâu.”

“Cái đó và thời đại không có vấn đề gì cả. Ta chỉ không còn sức lực yêu người khác, đành phải đi một mình đến cuối đời. Đây cũng có thể coi là kết thúc, Triệu Phi Huân, đệ tiễn ra rồi đi nhé.”

“Tử thật sự quyết rồi?”

“Đúng vậy, mắt không thấy, tim không đau. Triệu Phi Huân, về sau, về sau mong rằng đệ nể tình ta, chiếu cố hắn, hắn cũng rất khổ...” Nghĩ đến tình yêu quá khứ với Trương Giới Thụ, tôi nhin không được mà ghen ngào.

Triệu Phi Huân hừ lạnh: “Đệ là nam nhân đệ biết, không bao lâu hắn sẽ quên tử thôi, tử tội gì mà còn chưa yên lòng?”

Tôi nuốt nước mắt, thở dài nói: “Triệu Phi Huân, nếu đệ yêu sẽ biết, tình đã đến chỗ sâu thì không thể oán hận. Ta chỉ ước hắn sống tốt.”

“Nhìn tử như vậy, đệ thật chả muốn yêu, chỉ chờ người khác yêu đệ. Tử ở đây tạm mấy ngày nữa, mẹ đệ vẫn chưa kịp gặp tử, tử gặp qua bà rồi hẵng đi.”

17. Chương 17: Chương 17

Vài ngày sau, mẫu thân Triệu Phi Huân đã trở lại.

Gặp mặt mới biết, bà cùng mẹ tôi là chị em, hình dáng giống mẹ tôi như đúc, cùng tôi có năm phần tương tự. Bà nhìn thấy tôi rất vui mừng, hỏi thăm chuyện mẹ tôi, lại cảm khái nửa ngày.

Bà lôi kéo tôi nói: “Chúng ta trước kia cũng không hiểu “tình cảm” là gì, mặc dù cùng mẹ con là chị em nhưng lại rất lạnh nhạt với nhau, đến nơi này cũng là mỗi người mỗi ngả. Đến khi ta cùng cha Phi Huân một chỗ, bỗng khát vọng tình thân nên muốn tìm mẹ con, lại nghe nói cha con tái giá, mẹ con mang theo con trở về. Mấy năm nay, ta thường tiếc nuối khi không thể làm tròn tình thân chị em. Ngày đó nhận được tin tức của Phi Huân nói con đến đây, ta thực sự rất cao hứng. Không chờ được cha hẳn xong việc, ta liền về đây trước. Đứa nhỏ, con có bằng lòng gọi ta một tiếng “dì” không?”

Tôi nhìn bề ngoài của bà cùng ánh mắt hiền hậu giống mẹ, gật gật đầu, kêu một tiếng: “Dì!”

“Ha.” Dì mỉm cười và nói: “Tốt! Về sau gia đình ngoại nhà ta cũng có người rồi. Nếu cha Phi Huân dám làm khó ta, ta cũng có thể có người đứng lên bênh.”

Triệu Phi Huân ở một bên cười nhạo: “Đúng là “vừa ăn cướp vừa la làng” mà! Từ trước tới nay toàn là cha bị khi dễ.” (=)] tình bà mẹ này hay lắm mọi người ạ!)

Dì oán trách đập cho Triệu Phi Huân một phát: “Tiểu tử thú! Dám vạch trần ta! Lại nói, về sau chị con cũng nhà mẹ đẻ rồi, nếu nhà chồng dám khi dễ chị, chị cũng sẽ có người đứng lên bênh!”

Lời này chạm tới chỗ đau của tôi, tôi im lặng không nói,

Triệu Phi Huân hầm hừ nói: “Đều tại mẹ không tốt, không nói sớm cho con biết, nếu con sớm biết chị là biểu tỷ của con (chị họ), làm gì có chuyện để nàng bị làm khó?” Nói xong đem mọi chuyện của tôi nói cho dì.

Tôi một lần nữa nhớ lại, trong lòng vẫn rất buồn, âm thầm rơi lệ.

Nghe xong chuyện của tôi, dì ôm tôi vào lòng, thở dài nói: “Chẳng lẽ trên đời này thật sự có số mệnh? Con cùng mẹ con đều gặp chuyện như nhau? Bất quá Thanh Mai ah, ta không tán thành con đi khỏi nhà.

Tuy rằng xưa nay đàn ông hay phụ bạc, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ có trái tim si tình, chúng ta sẽ không nhìn lầm người.”

“Giống như chúng ta vậy, có thể tìm hiểu tâm tư người khác, nếu không phải 100% xác nhân người kia là thật tâm, chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng động tình. Cha Phi Huân cũng không để cho ta thất vọng. Mà cha con, khi mẹ con đi rồi, trở nên gần như điên cuồng, không quá hai năm liền buồn bực mà chết. Khi ta đi tìm, có nhìn thấy hắc cầm cây lược mẹ con để lại, cứ lặp đi lặp lại một lời nói ‘vì sao nàng không nói? Nếu sớm biết rằng nàng sẽ ra đi, ta thà chết cũng không tái giá!’

Thanh Mai ah, kỳ thật nam nhân đôi khi có điểm giống trẻ con, một số việc con không nói hẳn sẽ không biết. Hơn nữa thời đại của chúng ta và họ khác nhau, rất nhiều quan niệm tồn tại khác nhau. Chúng ta nếu nghĩ việc này nghiêm trọng, có khi họ lại coi thường. Con nên cho hẳn cơ hội để hẳn biết suy nghĩ của con.”

“Với tình huống trước mắt, xem ra tình yêu của Trương Giới Thụ đối với con chưa có thể nói là sâu. Nếu con không phải một mặt nhường nhịn, mà là nói trước cho hẳn biết, chỉ cần tái giá con sẽ rời đi. Có lẽ, vấn đề đã được giải quyết. Con thử suy nghĩ kỹ lại xem, con có từng tranh giành hết sức chưa? Chính con không tranh giành, đem hy vọng đều đặt lên người khác, kết quả hiện tại còn có thể trách ai?”

“Thanh Mai, là con ủy khuất nhưng cũng có cái sai, nghĩ ra đi lại càng sai. Con không quay về thì người bị trừng phạt là ai? Là chính con, là Trương Giới Thụ. Rõ ràng hai người có thể vui vẻ mà sống qua ngày, hai người lại tự dấn thương trái tim mình. Con nhẫn tâm để hẳn giống cha con buồn bực mà chết sao? Con đừng để tâm vào chuyện vụn vặt, đừng để bị kịch của cha mẹ con tái diễn.”

“Có cái gì không thể trở về đối mặt? Mẹ chồng ác thì sao? Không vung tay đánh người đang tươi cười. Lòng vả cũng như lòng sung, con đối với bà ta thật tốt, bà ta sẽ bị con làm cảm động. Con người như chúng ta, không thấy thối thì không thả ửng. Bà ta không tôn trọng con, mà con thực sự cũng không để ý đến bà ấy. Ta đoán trước kia con đem con dâu như một nghề nghiệp để làm? Nhưng ai quy định nhất định phải là bà ta chủ động? Bà ta không có cảm giác về sự chân thành của con thì tự nhiên sẽ không dùng chân tình đối xử với con. Khi bà ấy đối với con không có tình cảm thì đương nhiên dễ dàng trở mặt thành vô tình.”

“Lại nói đứa A Hỉ kia, kỳ thật đứng trên lập trường của nàng ta thì nàng ta cũng không có sai. Ở thời đại này, năm thê bảy thiếp là rất bình thường, nàng từ nhỏ đã chịu loại giáo dục này, đương nhiên sẽ không

biết đã đem lại cho con loại tổn thương gì. Nàng khẳng định cũng sẽ không nghĩ gạt bỏ con. Ở thời đại này xem ra nàng ta làm như vậy thật bình thường.”

“Vấn đề của nàng cũng dễ giải quyết, Trương Giới Thụ không phải đã nói muốn coi nàng là em gái mà đưa gả ra ngoài sao? Kêu thủ hạ của Phi Huân chọn lấy một quan viên trẻ đi cầu hôn nàng. Nàng kỳ thật là ước một cuộc sống yên ổn, gả ai cũng được.”

Rất nhiều chuyện khi khơi ra thì rất đơn giản. Thanh Mai, không phải ta cậy già lên mặt, con còn trẻ, làm người là một môn học cao thâm. Thế giới này con còn nhiều thứ phải học.”

(Hức! Bà ấy nói nhiều vậy mà không uống nước sao =.=)”

Nghe dì giải thích, tôi thay đổi góc nhìn, cũng hiểu mình có nhiều chuyện không thỏa đáng, rất nhiều ủy khuất do tự mình tìm. Chuyển tầm mắt, trước mắt cũng mở rộng và sáng sủa hơn, nghĩ đến Trương Giới Thụ còn lo lắng cho sống còn của tôi, lại càng cảm thấy muốn về nhà ngay.

Tôi nín khóc, xấu hổ nói: “Con đã biết, cảm ơn dì! Con cũng nên trở về.”

“Đừng!” Dì giữ chặt tôi: “Nếu sự tình đã vỡ lỡ, liên não loạn một chút. Những thứ này nam nhân cũng khó phản kháng, lỡ hấn được thể, lại không biết quý trọng. Thà làm cho hấn chịu chút đau khổ, về sau nghĩ lại đau khổ kia, hấn cũng không dám đối với con không tốt. Với cả chúng ta hai mẹ con mới gặp lại, như thế nào thì cũng phải ở lâu lâu vài ngày để bồi dưỡng tình cảm chứ!”

Vài ngày sau, dì hỏi kĩ chuyện của tôi đến từng việc nhỏ, rồi đưa ra cái nhìn của bà, vạch ra những thiếu sót của tôi.

Đối với việc tôi từ nhỏ bị cách, bà thực oán giận: “Đúng là thế giới kì dị! Không biết ai có đầu óc bệnh hoạn muốn ức chế ghen E, đem con người biến thành người máy. Con là một tiểu cô nương, cần có một trưởng bối ở bên cạnh chỉ giúp, đem kinh nghiệm của nàng giáo huấn cho con, con có thể bớt đi bao nhiêu đường vòng? Về sau, con có chuyện gì không rõ cứ hỏi dì. Dù sao, ở trên đời này ta vẫn sống nhiều hơn con vài năm, có thể dạy dỗ được con.”

Bà đối với Computer cười nhạt: “Cái vật chết nhai kia có thể đưa ra đề nghị gì chứ? Ta nói nha, con cần bản không cần để ý cái vật chó má ấy. Vật đó là do người phát minh, những lời nó nói đều là lời của con người, làm sao có thể chỉ đạo con người chứ? Nhân sinh không phải là giải phương trình, làm sao có thể 1234 mà nói rõ ràng? Kinh nghiệm cuộc sống phải không ngừng tìm kiếm, không ngừng tu chỉnh mới được.”

Đối với sự nhần nhục chịu đựng của tôi, bà nói: “Con biết không? Người thích bắt nạt kẻ yếu, con ủy khuất như vậy bà ấy chưa chắc đã biết, thời gian dài bà ấy sẽ tập thành thói quen, thậm chí còn ‘một tác lên giới’. Ngày nào đó, con muốn tranh giành quyền lợi của mình thì bà ấy sẽ cảm thấy con đi vào đường sai lầm. Có đôi khi không ngại tùy tâm sở dục (tùy theo lòng mình), làm cho bà ta biết tính cách của con, bà ta làm gì cũng phải quan tâm cảm nhận của con. Nhân sinh bất quá trăm năm, nói cho cùng cũng nên sống vì chính mình vài năm.”

Đối với hình thức ở chung của tôi với Trương Giới Thụ: “Tương kính như tân (vợ chồng kính nhau như khách) là tốt, nhưng một mặt như vậy chỉ sợ lại thành lạnh như băng. Phong mạo (phong cách và diện mạo) của nữ nhân của rất nhiều, hoặc nhần mày, hoặc cười, hoặc tức giận, hoặc kiêu diễm... Mỗi loại đều rất đẹp, con không cần keo kiệt mà không cho hấn nhìn. Cho dù biểu hiện mềm mại của con là đẹp nhất, năm rộng tháng dài cho hấn ăn một loại đồ ăn, cho dù là sơn hào hải vị cũng ngấy. Con phải thỉnh thoảng cho hấn đổi khẩu vị, làm cho hấn lúc nào cũng thấy mới mẻ.”

“Mấy lời lẽ “lấy chồng là trời” sai trái đó trăm ngàn lần đừng tin, ngay cả nam nhân mình cũng không cần thiết phải tin tưởng. Chỉ có nam nhân vô dụng mới thích nữ nhân bắt tài khúm núm. Nhìn vào những trang sử, người mê hoặc những nam nhân kia không phải phần lớn đều là “hồng nhan họa thủy” sao? Vì muốn giành được nụ cười của mỹ nhân mà không tiếc bỏ mạng, mất nước. Nữ nhân muốn cao hứng, hoàn toàn có thể khiến nam nhân tạo phản.”

“Ví như ở đâu đó bị mẹ chồng gây uất ức thì không ngại trở về đá cho hấn vài cái, đá xong rồi nếu đau chân còn bắt hấn giúp con xoa bóp. Rồi sau đó lại làm nũng đối với hấn, ăn vạ bắt chiều chuộng. ~Hự!~ Cứ như

vậy đánh một cái, xoa hai cái thì hẳn lại thấy rất hưởng thụ. Trở lại con thử xem, đảm bảo hẳn yêu chết con!!”

Đối với việc tôi dùng A Mộc dò xét tâm tư người khác, bà nói: “Ta không tán thành con dùng cái đó. Không ai là hoàn mỹ, con cũng không nên hoàn mỹ. Nghĩ muốn mọi chuyện chu toàn là không có khả năng. Con làm tốt ngược lại người khác sẽ đối với con quá mức yên tâm, tương ứng, ý nguyện của con sẽ dễ dàng bị xem nhẹ. Đến cuối cùng con xứng đáng bị hành đến một chết. Hơn nữa, con người vốn rất phức tạp, thường xuyên có những âm mưu gì gì đó, biết nhiều chỉ khổ mình. Có một số việc không biết lại là cẩn thận, không có ngoài ý muốn, con người sẽ vô vị.”

Quả nhiên là nghe vua nói một buổi hơn đọc sách mười năm. Những điều di nói cho tôi biết đều không có trong sách vở, là từng giọt từng giọt kinh nghiệm sống của di, làm tôi có cảm giác tỉnh táo hơn.

Cùng lúc đó, Triệu Phi Huân tìm một nhà tướng Lưu gia đến Trương Gia cầu hôn.

Ban đầu người nọ còn có chút bất đắc dĩ, lúc đến thấy A Hỉ xinh đẹp, lập tức mừng rỡ, vội vàng định ra ngày thành thân. Mà A Hỉ ở trong hôn lễ bị mất mặt, ở Trương gia rất xấu hổ, nhìn tướng mạo, nhân phẩm gia tướng đều xuất sắc, chức quan cao hơn Trương Giới Thụ, cũng nguyện ý gả đi sớm một chút. Lại thêm Triệu Phi Huân ở giữa chu toàn, không quá vài ngày, A Hỉ khoác giá y, thành người phụ nữ của người khác. Trương Giới Thụ lấy thân phận ca ca, sử dụng hết khả năng vì nàng đặt mua một phần đồ cưới, nổi dàn trống và sáo đưa nàng ra cửa.

Trong ngõ phố khắp nơi đang bàn luận âm ỉ một trận lại nhận được một tin mới kinh khủng hơn.

Nghe nói, nữ nhi lưu lạc dân gian của Vĩnh Định Hầu đã tìm thấy, mà tân tiểu thư của Hầu phủ nghe chuyện của Trương Giới Thụ, cảm thấy hẳn có tình có nghĩa, nhất định phải gả cho hắn.

Lúc này, tôi đang ngồi cùng di trong mật thất. Bên ngoài mật thất Triệu Phi Huân đang bức hôn, người bị buộc kia chính là Trương Giới Thụ.

Đây là lần đầu tiên gặp mặt của tôi cùng Trương Giới Thụ sau chuyện kia, chỉ thấy hốc mắt hắn hõm sâu, dáng hình mệt mỏi, toàn thân đều lộ ra một điệu bộ bi thương. Tựa hồ một đả kích nhẹ nhàng cũng có thể đánh bay hắn. Trong lòng tôi vừa đau vừa hối hận, nước mắt ngăn không được mà chảy ra, hận không thể lập tức cùng hắn gặp lại, lại bị di đè xuống, ý bảo tôi ngồi xem một chút rồi nói sau.

“Trương Giới Thụ, tỷ tỷ của bản Hầu chẳng lẽ còn không xứng với một tên như ngươi sao? Ngươi dám kháng hôn?”

“Không dám, chính là hạ quan đã có vợ, không xứng với tiểu thư Hầu gia.”

“Thê tử kia của ngươi chẳng phải đã qua đời rồi sao? Tỷ Tỷ của ta cũng không ghét bỏ ngươi là quan phu (người góa vợ), ngươi còn không mau đáp ứng!”

Thần sắc Trương Giới Thụ trở nên thống khổ, như là biết rõ là lời nói dối, lại bướng bỉnh phải tin tưởng: “Không! Nàng nhất định không có việc gì, sẽ có một ngày nàng trở về. Hạ quan không thể lại có lỗi với nàng!”

“Nếu cả đời này nàng không trở lại, ngươi vẫn chờ đợi sao?”

Trương Giới Thụ kiên định nói: “Dạ, thẳng đến khi hạ quan chết.”

“Nếu xác định được nàng đã ra đi thì sao?”

Trương Giới Thụ lung lay sắp đổ, giống như không thể chấp nhận cái ý nghĩ này, sau một lúc đau kịch liệt mới nói: “Nếu thật là như vậy, chỉ đợi cha mẹ sau trăm tuổi, hạ quan sẽ làm người hầu của nàng dưới đất.”

Vô luận Triệu Phi Huân uy hiếp, đe dọa, dụ dỗ thế nào, Trương Giới Thụ thủy chung không chịu đáp ứng hôn sự.

Cuối cùng, Triệu Phi Huân giận tím mặt: “Ngươi không thích rượu mời lại thích uống rượu phạt! Ngươi cũng biết chọc giận ta thì sẽ có kết cục gì sao? Muốn mạng ngươi cũng có thể.”

Trương Giới Thụ bất động, bình tĩnh nói: “Dân thường không thể thay đổi chí hướng, chính là cái mạng này cũng không tiếc.”

Triệu Phi Huân cười lạnh, ném giấy bút: “Người cho là ta hù dọa người sao? Viết cho ta hưu thư (đơn ly hôn), bất kể nàng sống hay chết, một mực bảo nàng không được ngăn cản sự tình. Không viết thì chờ chết đi.”

Trương Giới Thụ tập trung suy nghĩ, giống như hạ quyết tâm rồi cầm lấy giấy bút bắt đầu viết.

Triệu Phi Huân dùng móng tay nói chuyện với tôi: “Vẫn là đệ thắng, đệ đã nói hấn đỡ không nổi, tỷ xem còn chưa đánh, hấn đã trúng chiêu.”

Tôi chỉ nói: “Ta tin tưởng hấn!”

“Hừ, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!”

Lúc này Trương Giới Thụ đã viết xong, vứt bút đi, thì lễ nói: “Trương mỗ nguyện lĩnh tội.”

Triệu Phi Huân cầm lấy tờ giấy vừa viết, biến sắc, chửi thề một tiếng: “Gặp quỷ! (cũng có thể hiểu là “quái lạ”). Quay đầu gọi người: “Người đâu, đem hấn kéo đến địa lao! Cho hấn giấy bút, không viết đừng nghĩ đến việc còn sống mà đi ra!”

Đội Trương Giới Thụ bị mang đi, chúng ta từ mật thất đi ra.

Tôi cầm tờ giấy kia lên.

“Nhận tội lừa gạt tình yêu của tôn giá (quý ngài – tiếng xưng hô tôn trọng người đối diện), xấu hổ không dám nhận.

Sống cùng vợ hiền, hiểu nhau từ thuở nghèo hèn, ân ái rất dày. Đã từng thề kiếp này, lập ước hẹn kiếp sau. Ân thâm tình nặng, chớ có dám quên. Chẳng nỡ hà mất thiện cảm của cha mẹ, không thể yêu thương tất cả. Lệnh của mẹ, đành phụ lòng. Làm ô nể hận mà đi, sinh tử không rõ.

Tự biết bạc tình phụ nghĩa, xấu hổ với đất trời. Nhưng cha mẹ vẫn còn, sinh tử không tự chủ. Khó mà lệnh cho Khổng Tước bay về Đông Nam, cho dù lương lự bóng nàng cô độc. Phụ lòng phụ bạc như vậy, lời thề đã phụ.

Tình cũ đã phụ, vui mới được sao? Chi Lan vào nhà rồng, trong phòng u oán hơn. Hy vọng Lưu quân tình mất, nhận biết châu ngọc, sẽ có lúc về, giảm bớt tội nghiệt.

Tình ý nhưng đã mất, hiểu nghĩa cũng khó toàn. Tội trước không thể thứ, tình yêu tự nhiên tan. Khiến vô vọng nói dối, cha mẹ lo lắng, càng thẹn với tổ tiên.

Lại nữa, vì tư tình của mình, bàng hoàng mất điều độ, chí hướng chán chường, công vụ rỗng tuếch, làm mất tư cách quan, thực áy náy bồng vua, khó báo ơn vua.

Giống như bức này vô tình vô nghĩa, kẻ bắt trung bắt hiểu sao xứng hái cành hoa, sợ làm ô mỹ ngọc?

Thân này vốn là sống tạm, chết cũng không tiếc. Duy xin chớ làm khó người nhà, Hoàng Tuyền đi không ngại.

Nếu như báo mộng nơi giam giữ, quan ải vạn dặm dễ tìm nàng. Nguyện xuống U Minh, bái tạ thành toàn.”

Tôi nắm chặt tờ giấy, mắt rưng rưng lệ nóng. Trương Giới Thụ, thiếp quả thật chưa từng nhìn lầm chàng.

Dì cũng rất đặc ý, hướng Triệu Phi Huân nói: “Như thế nào? Ta đã nói mà.”

Triệu Phi Huân phẫn nộ nói: “Đánh cuộc đến tối mới có hiệu lực, trước đó con nhất định bắt hấn viết hưu thư!”

Dì chính là lắc đầu châm biếm: “Tiểu tử, mẹ ngươi đã sống đến giờ không phải sống uống phỉ, con cứ chờ thua đi!”

Mà tôi chỉ nhớ đến Trương Giới Thụ: “Làm sao đệ có thể đưa hấn vào địa lao, nơi đó hoàn cảnh kém như vậy, thân thể hấn sao chịu được?”

Triệu Phi Huân khoát khoát tay: “Yên tâm, tỷ tỷ, đệ đã trao đổi với bọn họ rồi, hình cụ (dụng cụ tra tấn) đã được lau sạch sẽ.” (:|||)

Tôi vừa nghe liền đứng ngồi không yên: “Sao còn tra tấn? Như vậy được sao?”

“Aizz! Yên tâm, chỉ là hù dọa hần thôi. Nhà của đệ cũng không còn thực hiện những việc đó nữa, thật vất vả mới mượn từ nha môn tới đó.”

Tôi còn lo lắng, lại bị mẹ con hần cản trở, không thể cùng tới thăm hần.

Tối buổi chiều, hình cụ được bày ra vài lần nhưng Trương Giới Thụ vẫn không đầu hàng.

Triệu Phi Huân đánh cuộc thua đi, bị yêu cầu một năm cưới vợ, hai năm sinh con.

Lời tác giả: Về tính cách của Thanh Mai, xin chú ý, tương lai nàng sống không phải thế giới bây giờ của chúng ta, nơi nàng sinh trưởng không có nghĩa là nơi quyết định cá tính của nàng. Tôi nghĩ, chúng ta cũng nên thông cảm một chút với cổ nhân, ở dưới mái hiên của họ, cúi đầu cũng không sao.

18. Chương 18: Chương 18

Nửa đêm, Triệu Phi Huân hết kì đánh cuộc, tôi liền khẩn cấp đi đến địa lao. Giờ phút này, người hầu sớm kết thúc việc “triển lãm” hình cụ, phòng giam im ắng, đèn đuốc trên tường lay động, tối tăm u ám, thật âm u. Nhưng khi nhìn thấy đầu kia nhà tù là Trương Giới Thụ, trong lòng tôi chỉ thấy chua xót ảm áp.

Trương Giới Thụ ngồi ở góc tường, si ngốc nhìn hòn đá Trường Hà Lạc Nhật mà tôi đưa hần đang giữ trong tay. Trên mặt lộ ra biểu tình say mê, giống như đang đắm chìm trong mộng đẹp. Hần nghĩ đến tập trung như vậy, cho đến khi tôi mở cửa lao đi vào, đến bên cạnh hần, hần cũng không phát hiện ra.

Mắt tôi rung rung lệ nóng, ngồi xổm trước mặt hần, run rẩy xoa xoa khuôn mặt gầy yếu của hần.

Hần từ trong mơ màng bừng tỉnh, giương mắt nhìn tôi lại không ngạc nhiên, chỉ cười hạnh phúc, kéo tôi vào lòng hần.

Hần thì thào nói: “Thanh Mai, nguyên lai nàng thật sự đã gặp bất hạnh. Ta biết nàng trách ta, thời gian dài như vậy đến mơ cũng không cho ta mơ. Hiện tại, nàng rút cuộc tha thứ cho ta. Nàng tới đón ta sao? Chúng ta có thể gặp mặt nhau dưới đất ngay lập tức, về sau không ai có thể tách chúng ta ra.

Thanh Mai, từ sau khi nàng đi, ta thường xuyên hối hận, nếu ta chưa từng đi con đường công danh, hiện nay chúng ta một nhà ảm áp sống ở Giang Ninh, trải qua những ngày êm đềm hạnh phúc. Cuộc sống tuy rằng kham khổ, nhưng hòa thuận. Vì không muốn làm trái mẹ nên phụ nàng, khiến nàng ôm một nỗi hận. Ta còn từng nghĩ, phụ nàng là kết cục đã định, còn lại chỉ sống tạm làm một đứa con tốt. Đối với nỗi hận của nàng, ta biết ta là người đáng hận nhất, nếu ta kiên trì chủ định không thay đổi, biết đâu sẽ có kết quả khác? Hãy nhìn mẹ ta, ta nhìn không được hận bà. Hôm nay định mượn tay Hầu gia kết liễu đời ta, trong lòng ta còn có chút khoái chí, nghĩ có thể báo thù cho nàng, làm ẹ khổ sở. Nàng nói, ta đây có tính là không gà bay trứng vỡ (xôi hỏng bỏng không)? Vì hiếu mà vô ơn bạc nghĩa, ta đúng là ngụy quân tử! cho nên ông trời mới cướp đi nàng, là để trừng phạt ta sao?”

Thanh âm của hần dần dần thống khổ, còn khóc, tôi cũng chảy nước mắt, ôm chặt hần: “Không phải, đều là lỗi của thiếp. Là thiếp tự ỉnh là đúng, là thiếp không tích cực tranh giành. Về sau, thiếp sẽ không bao giờ xa chàng nữa.”

Hần nâng mặt tôi, hai khuôn mặt đầm lệ nhìn nhau, hần lại nở nụ cười: “Được, nếu không tách ra, Thanh Mai, nàng đến thật rồi, đối với nàng, thế giới này sống cũng là đau khổ. Chúng ta đừng đi luân hồi nhé! Ta sợ nghiệp chướng nặng nề, kiếp sau không được làm người, lại tách khỏi nàng. Chúng ta hãy làm đôi cô hồn dã quỷ, ban ngày nương tựa cổ cây, ban đêm dựa vào Phong lộ (Phong: gió. Lộ: đường), gắn bó bên nhau, vĩnh viễn không xa rời nhau. Nàng thấy thế nào?”

Tôi nghẹn ngào nói: “Chàng nói cái gì cũng tốt, chỉ cần cùng chàng một chỗ, thế nào cũng tốt.”

Hần thỏa mãn thở dài, dùng ngón cái lau đi nước mắt của tôi: “Vẫn còn khóc cái gì, về sau chúng ta cùng một chỗ, ai cũng không thể xen vào, chỉ có khoái hoạt.”

“Được!” Tôi cười với hắn, nhưng nước mắt vẫn ngăn không được mà tuôn rơi.

Hắn cúi đầu, hôn lên nước mắt của tôi, hôn lên môi tôi.

Đánh mất mà được hôn môi hạnh phúc như vậy, chúng ta quần quýt lấy nhau, không tác ra.

“Hay cho tên họ Trương kia!! Người...” Bỗng nhiên xung quanh bật sáng, Triệu Phi Huân dẫn theo một đám người cầm cây đuốc hùng hổ tiến vào. Thấy chúng ta đang làm chuyện, hắn xấu hổ, lập tức ra lệnh: “Quay mặt ra ngoài cho ta!!” Đám người kia bối rối xoay người, bởi vì hành động không đồng thời nên còn va vào nhau, nhất thời nhà giam có chút hỗn loạn.

Trương Giới Thụ nghĩ tôi là quỷ, người khác không thấy được, ôm tôi, thản nhiên hỏi: “Tiểu Hầu gia đêm khuya đến tận đây là chờ không được mà lấy mạng hạ quan sao?”

Triệu Phi Huân cố làm ra vẻ khụ khụ vài cái, ý đồ cải tạo không khí. Đáng tiếc, một đám mông hươu vào mặt chúng ta, nhìn thế nào cũng thấy mất uy nghiêm. Trải qua sự náo loạn này, không khí bị ai trong nhà giam được hòa tan, tôi ở trong lòng Trương Giới Thụ cười trộm.

Hắn ngẩng mặt, chất vấn Trương Giới Thụ: “Họ Trương kia, ta nói cho người hay, thân người ta không cần, lúc này người đang ôm tỷ tỷ ta, người định hủy đi danh dự của nàng sao, là rắp tâm của người sao?”

“Tỷ tỷ người?” Thấy Triệu Phi Huân nhìn chằm chằm tôi, Trương Giới Thụ kinh hãi: “Người nhìn thấy nàng?”

“Người sống lớn như vậy đương nhiên thấy được, nàng không phải là tỷ tỷ của ta sao?”

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?” Trương Giới Thụ nâng mặt tôi xem xét tinh tế một lần: “Nàng rõ ràng là thê tử của ta!”

Triệu Phi Huân cười lưu manh: “Đúng vậy nha, ta chưa từng nói nàng không phải thê tử của người, ta chỉ nói rằng nàng là tỷ tỷ của ta thôi.”

Trương Giới Thụ bị một phen đả kích, đầu óc choáng váng, tôi ở bên nói Triệu Phi Huân: “Tốt lắm! Đừng ép buộc chúng ta, mau cho chúng ta rời đi. Nơi này thật ẩm ướt khó chịu!”

Nói xong, tôi đỡ Trương Giới Thụ đứng dậy, đi thẳng ra khỏi địa lao, lướt qua Triệu Phi Huân ra ngoài. Trương Giới Thụ vẫn còn mê man, chỉ tùy tôi lằng lằng kéo đi.

“Uy! Làm sao đã đi rồi?” Triệu Phi Huân ở phía sau than thở: “Ta còn một đồng tiết mục chưa được trình diễn nha.”

Chúng ta không để ý đến hắn, hắn không thú vị mà vẫy vẫy tay, hét lệnh thủ hạ: “Tất cả giải tán!!”

Một đám người đi rồi, Triệu Phi Huân ủ rũ đi sau chúng ta, miệng còn lẩm bẩm: “Thật sự là, biến ta thành như vậy, không để cho ta tìm cách trở về nha. Ta thế nào mà toàn gặp gỡ nữ nhân vô tình vô ý. Mẹ đã như thế, thật vất vả gặp được tỷ tỷ thì cũng vậy, trong mắt chỉ trọng phu, một chút cũng không để ý tình mẫu tử hay “anh em như thể chân tay”. Hừ! Ta nhất định cũng phải tìm được nữ nhân trong mắt CHỈ CÓ MÌNH TA!...”

Chúng ta mặc hắn lẩm bẩm, không có người rảnh rỗi mà để ý hắn. Trương Giới Thụ từ nơi xa xăm trở lại, bầu bầu cánh tay tôi, sờ sờ gương mặt tôi, run rẩy nói: “Thanh Mai, nàng thực sự còn sống? Nàng thật sự không có chuyện gì? Ta không phải đang nằm mơ chứ?”

“Thật sự, thiếp còn sống!” Tôi dừng lại, cầu hắn một cái: “Chàng xem, đau chứ?!”

Hắn mừng rỡ như điên: “Thật sự là đau, là đau. Thanh Mai, thật tốt quá, thật tốt quá, thật sự tốt quá...” Thanh âm hắn nghẹn ngào, gắt gao ôm lấy tôi, không ngừng nói “thật tốt quá!”

Triệu Phi Huân không can lòng quấy rối: “Uy! Hai người các người điên rồi nha, đây chính là trước mặt nhiều người. Áp áp bảo bảo còn ra thể thống gì?”(áp áp bảo bảo có thể hiểu là ôm hôn nhau, nhưng mà ta thấy để thế này cute lắm :>)

Trương Giới Thụ dường như không nghe thấy, chỉ ôm lấy tôi mãi không buông, tôi ở trong lòng hắn cũng tha thiết không muốn rời, dùng sóng não mắng Phi Huân: “Trừ người phá phong cảnh ra, bên cạnh còn ai nữa? Đi mau! Đi nghĩ cách kiếm vợ đi!!”

Triệu Phi Huân oán hận than thở: “Trọng sắc khinh đệ!”, không cam lòng mà đi.

Hồi lâu sau, Trương Giới Thụ mới buông, chúng ta ôm nhau trở lại chỗ ở của tôi. Dì cũng thật cẩn thận phân phó, vú già hầu hạ gặp lúc chúng ta trở về, mang tới thùng tắm và quần áo rồi rời đi.

Tôi giúp Trương Giới Thụ cởi áo: “Giới Thụ, hảo hảo gội rửa đi, rửa hết xui xẻo đi.”

Hắn chỉ si ngốc nhìn tôi, mặc tôi an bài. Hắn ngồi trong thùng tắm, tôi giúp hắn tắm rửa, chạm đến xương sườn lõm chồm của hắn, lại cảm thấy đau lòng, nhịn không được mà rơi nước mắt.

Hắn lau nước mắt cho tôi, nói: “Đừng khóc! Thanh Mai, có thể gặp lại nàng, ở chung với nàng một chỗ tại nhân thế, giống như nàng tái thế vậy, chúng ta nên vui mừng mới đúng.” Nhưng chính hốc mắt của hắn cũng có chút hồng hồng.

Chúng tôi cùng nằm trên giường, cái gì cũng không làm, chỉ bốn mắt nhìn nhau, đã cảm thấy nhân sinh mỹ mãn cũng chỉ có thể.

Nhiều ngày dày vò, cả thể xác và tinh thần của Trương Giới Thụ đều mệt mỏi đến cực điểm, hơn nữa, cả một ngày cảm xúc thay đổi liên tục, tâm tình lên lên xuống xuống, rất nhanh liền chìm vào giấc nồng. Chính là trong lúc ngủ mơ cũng không an ổn, nắm chặt tay tôi không buông. Tỉnh thoảng, chau mày, khuôn mặt lộ ra thần sắc thống khổ. Tôi dùng tay kia vỗ về hắn: “Thiếp ở đây!”. Hắn mới bình tĩnh lại.

Tôi một đêm trấn an hắn, cho đến bình minh mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, lúc tỉnh lại mặt trời đã nhô cao. Tròn mắt nhìn Trương Giới Thụ chống tay nghiêng đầu ngắm tôi. Ánh mắt đã khôi phục sự trong trẻo. Cái loại thần sắc mệt mỏi đã cạn sạch, cả người lập tức tràn ngập ánh sáng hạnh phúc.

Thấy tôi thức dậy, hắn cũng không ngồi dậy, hỏi tôi: “Đêm qua không chú ý để hỏi, hiện tại, nàng có thể kể cho ta mọi việc rồi cuộc là như thế nào? Nàng cùng Hầu gia là có quan hệ gì?”

Tôi đem mọi chuyện giải thích với hắn, Trương Giới Thụ chần kín nghe, nghe xong hỏi tôi cuộc sống mấy ngày nay ra sao, sắc mặt ngày càng ác liệt.

Tôi không yên hỏi hắn: “Giới Thụ, chàng làm sao vậy?”

Hắn trầm mặc một lúc mới nói: “Nàng hận ta như vậy sao? Nàng cũng biết ngày đó thấy quần áo của nàng trong nước, lòng ta có bao nhiêu là đau? Thật sự là chết trăm lần không đủ. Mấy ngày nay nhiều lần thiếu chút nữa là tự sát. Nàng vẫn ở nơi này mà nhìn ta sống không bằng chết sao?”

Tôi chú ý đến vết thương của hắn, vội ôm hắn vào lòng: “Không, không phải, thiếp không muốn giả chết dọa chàng, đều là Phi Huân giở trò quỷ. Sau đó thiếp không muốn trở về đối mặt với A Hỉ. Trong lòng thiếp cũng e ngại lưu luyến chàng. Chàng đừng căm!”

Hắn đau kịch liệt nói: “Ta làm sao có thể trách nàng? Nói đến cùng đều là lỗi của ta. Ta là đang giận chính mình!”

Tôi cũng sám hối: “Đừng nói như vậy! Chàng muốn thiếp tự xử lý như thế nào? Là thiếp chui vào ngõ cụt, mới hại chàng gặp phải những đau khổ kia.”

Chúng tôi mỗi người đều nhận sai về mình. Cuối cùng Trương Giới Thụ cảm thán, ôm tôi thật chặt: “Thanh Mai, về sau có chuyện lớn thế nào cũng phải nói cho ta biết, để chúng ta cùng nhau gánh vác. Nàng phải nhớ vợ chồng vốn là thế, thiếu nàng, một nửa là ta cũng không sống được.”

“Ừ! Thiếp vĩnh viễn sẽ không quên, thiếu chàng, thiếp cũng không sống được.” Tôi thấy hắn vẫn giữ nguyên bộ dạng không nghĩ ngợi gì, muốn làm cho hắn vui mừng liền thông báo: “Giới Thụ! Chàng sắp làm cha! Chàng có vui không?”

“Cái gì? Nàng nói thật sao?” Hắn hơi hơi sợ nói.

“Ừ! Đã được hai tháng.”

“Sao nàng không nói sớm? Ôi, nàng ngủ lâu như vậy, cái gì cũng chưa ăn, đứa nhỏ đói bụng thì sao?” Hấn lập tức tay chân lạnh lẽ, mặc quần áo ra ngoài.

Ngoài cửa, vú già sớm chờ ở đó, hấn thỉnh bà làm chút đồ ăn cho tôi. Trở lại, thấy tôi đang mặc quần áo, vội vàng đến: “Aizz! Để cho ta, nàng đừng cố nữa.” Hấn cẩn thận giúp tôi mặc quần áo.

Bên ngoài, vú già bưng chậu rửa mặt tiến vào, hấn cũng nhận lấy, đem chén súc miệng đến bên miệng tôi, giống như tôi là một đứa mai yếu ớt bất động.

Hấn giúp tôi rửa mặt xong, đồ ăn cũng được mang tới.

Đang ăn, Triệu Phi Huân đến, nói với giọng điệu khác lạ: “Sách sách sách, đã chịu dậy rồi đó à, quả nhiên là giấc xuân chẳng biết trời sáng!”

Trương Giới Thụ đứng dậy hành lễ: “Bái kiến Tiểu Hầu gia!”

Triệu Phi Huân khoát tay: “Đừng! Anh rể, về sau chỉ cần kêu ta Phi Huân là được.”

Trương Giới Thụ đối với tôi thì dễ dàng quên, đối với Triệu Phi Huân vẫn để ý vì bị chơi, ngẩng mặt nói: “Không dám! Hạ quan còn chưa bái tạ việc Tiểu Hầu Gia CHIẾU CỐ vợ chồng hạ quan.” Cuối cùng, hai chữ “chiếu cố” dường như nói từ kẽ răng.

Triệu Phi Huân kêu oan: “Anh rể, anh cũng không nên lấy oán báo ân nha. Nếu không có đệ giúp nàng, không biết nàng đã sớm chạy đi đâu. Nếu không có đệ gọi mẫu thân quay lại gỡ rối cho nàng, nàng khẳng định sẽ không quay đầu. Anh có lỗi với tỷ tỷ ta trước, ta đây làm đệ đệ, tìm cách trút giận giúp tỷ tỷ có gì xấu chứ.”

Trương Giới Thụ cũng thấy đúng, sắc mặt dịu đi: “Đúng vậy, đúng vậy. Phi Huân chớ trách, đều là lỗi của ta. Đệ yên tâm, về sau ta sẽ không làm việc gì có lỗi với tỷ tỷ đệ.”

“Hừ! Tạm thời tin anh. Được rồi, anh mau ngồi đi, tiếp tục ăn.”

Chúng ta tiếp tục ăn cơm, Trương Giới Thụ gấp rau cho tôi: “Nàng ăn nhiều một chút, hiện tại nàng đang mang thai.”

Tôi xới thêm cơm cho hấn: “Chàng cũng ăn nhiều một chút, nhìn chàng gầy như vậy.”

Phi Huân chịu không nổi, ôm mặt phi ra ngoài: “Nhìn không được nha, ăn một bữa cơm mà cũng buồn nôn như vậy. Đợi vợ chồng hiền này tự chán ngấy xong thì đừng có quên đi gặp mặt mẹ nha. Bà có chuyện muốn nói với hai người.”

19. Chương 19: Chương 19

Nhìn thấy dì, Trương Giới Thụ cung kính đầu rạp xuống đất, quỳ xuống: “Ôn của dì là ơn tái sinh.”

Dì đỡ hấn đứng dậy, nói: “Mấy ngày nay con cũng chịu đủ giáo huấn rồi, chuyện quá khứ ta sẽ không nói nhiều nữa. Về sau, hiếu thuận cha mẹ thì có hiếu thuận nhưng không cần ngu hiếu. Cha mẹ không phải thánh nhân nên cũng sẽ phạm sai lầm. Ở trước mặt mẹ cũng không cần lúc nào cũng nói chuyện với vợ, có khi còn gây hiểu lầm. Họ đều cùng quan tâm một nam nhân, lại đang cướp sự quan tâm của người này. Chắc con cũng muốn giữ hòa khí chứ?”

“Về sau cần học ba phải, cho dù trong lòng thương vợ thì cũng không nên lộ ra. Người già đều có chút tính trẻ con, con hãy giả bộ mình chú ý nhất là bà, dỗ bà vui vẻ. Quay về phòng, con muốn làm cái ván giặt quần áo hay lư hương trên bàn thờ thì tùy ý, dù sao cũng không có người thấy. Trước mặt vợ cũng đừng sợ mất mặt. Con nhớ kĩ, một người nam nhân mà giận đối với vợ chính là tự mình tìm phiền toái.”

Trương Giới Thụ gật đầu đồng ý.

Dì liếc mắt thấy Triệu Phi đang gật gật đầu, quát một tiếng: “Tiểu tử, mắc mớ gì tới con? Gật đầu làm cái gì?”

Phi Huân cọt nhả nói: “Con không phải nhanh nhanh tìm vợ sao? Bây giờ học trước một chút.” ([:])

Dì xì hần một cái: “Muốn đùa lão nương sao? Con còn non lắm!”

Phi Huân sầu mi khổ kiếm (cau mày lo lắng, nhìn âu sầu khổ đau) cầu xin: “Mẹ, cho con thư thả hai năm, chờ con học xong mấy chiêu này rồi kiếm vợ được không? Bằng không, sau này chỉ biết tổn thương vợ, làm nàng cáu thì mẹ tính sao giờ?”

Dì cười lạnh khà khà (hay hắc hắc, hi hi =.=): “Đừng nghĩ! Lão nương đây không giống người khác, cảm thấy rằng không nữ nhân nào nên thân thiết với con, cô nương nào như vậy đều bị ủy khuất, ta đây sẽ vô cùng lấy lòng con dâu, miễn cho con bị hừ!”

“Con cũng không kém cõi như thế mà mẹ?” Phi Huân liên tục kêu oan.

Nói giỡn một lúc thì dì nói tiếp: “Ta nghĩ rồi, bên ngoài phong thanh đã có không ít, chắc sau này sẽ có phiền toái, dứt khoát phải tạo ra cho Thanh Mai một cái thân thế. Nói nàng vốn là đứa con của ta và cha Phi Huân có khi đi du lịch, nhưng bất hạnh vừa ra đời đã bị tiên hồ trộm đi. Cha hần sợ ta thương tâm, bèn sai người từ nay không được nhắc đến chuyện này, nên bên ngoài cũng không biết. Sau khi Thanh Mai nhảy sông được Phi Huân cứu, bị vú già bên cạnh ta phát hiện thấy một vết bớt, vì thế từ đó mẹ con biết nhau. Như vậy không sợ sau này phải giải thích lại. Chỉ là không biết ta có phúc khí nghe các con gọi một tiếng nương?”

Phi Huân ở một bên nói: “Tốt! Tốt! Để xem về sau còn có ai dám bắt nạt tỷ tỷ?”

Tôi và Trương Giới Thụ đương nhiên không dị nghị, song song quỳ gối trước mặt kêu tiếng nương.

Trương Giới Thụ sợ người nhà thấp thỏm vội vã muốn về nhà, dì nói: “Đừng nóng vội! Ta đã sai người mời người nhà con đến. Buổi tối chiều đãi tiệc, nhận mặt người thân của Thanh Mai. Các con cứ an tâm mà nghỉ ngơi, rửa mặt chải đầu thật tốt, chuẩn bị trang phục nghênh đón.”

Đang lúc người nhà vui vẻ hòa thuận, một nam nhân trung niên đầu đầy mỡ hôi xông tới. Người chưa tới, giọng nói đã tới trước: “Yêu Yêu, nàng chưa nghe nghị luận bên ngoài sao, ta quả thực chưa làm chuyện gì có lỗi với nàng, nữ nhi kia nhất định là giả mạo!!” Nói xong đến bên người mẹ, không chút chú ý mà ôm lấy bà.

“Hoắc, ông định đuổi khéo ah?” Mẹ hướng chỗ chúng tôi mà chớp chớp mắt, nghiêm mặt nói: “Ai nói giả mạo? Ngay cả con rể cũng đến đây rồi.”

Nam nhân trừng mắt nhìn qua: “Cô nương, dứt khoát cô không được nói bậy nha! Còn có thư sinh kia, nhìn người cũng giống như người đọc sách, mạo nhận là người thân với quan sẽ bị trị tội đấy, người không biết sao?”

Mẹ đập ông một cái: “Cắt cắt cắt!! Ông cho rằng nhà ông cao sang quyền quý lắm à mà có người muốn mạo nhận? Mau ngấm lại lấy cái gì làm lễ gặp mặt. Bọn nhỏ, qua đây gặp cha các con.”

Tôi cùng Trương Giới Thụ lại quỳ gối: “Ra mắt cha ạ.”

Cha sợ tới mức quay sang nhìn mà bảo: “Trước tiên đừng có kêu loạn!” rồi hoài nghi đánh giá kĩ tôi: “Bộ dạng này thực có vài phần giống Yêu Yêu lúc trẻ, hay là...”

Thanh âm của ông chuyển sang bi thương: “Yêu Yêu, là nàng gạt ta ở bên ngoài sinh sao?”

Nương xì ông một: “Đừng ở trước mặt bề dưới mà để mất thể diện, ông dính lấy thiếp như vậy, tách nhau không vượt quá 10 ngày, thiếp sao mà sinh?”

“Đúng vậy nha!” Cha thở dài một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán: “Làm ta sợ muốn chết, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Ông còn nhớ thiếp có một tỷ tỷ không? Thanh Mai chính là con nàng. Ông không phải rất thích con gái sao, lúc này làm thỏa mãn tâm nguyện của ông nhé.”

Cha nghe được mặt mày hớn hở: “Nguyên lai là vậy, được được, nữ nhi này nên nhận. Bất quá Yêu Yêu” Ông tiến đến bên tai mẹ hạ giọng, kì thật chúng tôi đều nghe được, nói: “Ta còn nhớ rằng nàng từng cho phép lại sinh một bảo bối (trẻ con, ta để vậy cho nó ‘cổ đại’), để nó bị bỏ ngỏ cuộn ở trong lòng chơi đùa. Liệu có đòi quá mức không. Yêu Yêu, có được không? Được không?”

Đây là Vĩnh Định Hầu anh minh thần võ, nói năng thận trọng trong truyền thuyết kia sao? Chúng tôi nghen hòng, trở mắt đứng nhìn đường đường là Hầu gia đang làm nũng.

Mẹ có chút sượng mặt không biết trốn vào đâu bèn đẩy ông ra: “Đi! Ta bao nhiêu tuổi rồi? Muốn sinh thì tìm người khác đi, chỉ thiếu nước làm cho ta mất mặt.”

Cha vẫn còn dây dưa: “Ta nào dám? Lần trước vì nàng mơ thấy ta cưới thiếp liền một tháng không để ý tới ta, ta sao còn có can đảm tìm người khác nữa? Yêu Yêu xinh đẹp, mau đáp ứng đi...”

Chúng tôi lại tiếp tục trở mặt nhìn, mẹ hiểu nhiều đạo lý như vậy mà lại làm ra chuyện đó?

Mẹ xấu hổ cười cười: “Này, lý luận xuông thì ai cũng hiểu, nhưng khi xảy ra trên bản thân thì lại không giống nhau?”

Tiêu tan, thần tượng của tôi ầm ầm sụp đổ

Triệu Phi Huân che che mặt bọn tôi, kéo chúng tôi ra ngoài: “Gia giáo không nghiêm, thứ lỗi, thứ lỗi!”

Trong nhà cha tiếp tục quần lấy mẹ, bắt đầu cọ xát bên tai mẹ. Chúng tôi xấu hổ, chạy nhanh ra ngoài.

Ra đến bên ngoài, Triệu Phi Huân sâu kín thở dài: “Hai người thấy rồi đấy, từ nhỏ đệ liền ở trong ngôi nhà ‘vạn vẹo’ (kiểu đạo đức ấy, chứ nhà anh chả giàu quá mà vạn vẹo =.), già mà không kính, cha mẹ trong ngoài không đồng nhất (đối với người ngoài không giống đối với người thân, chắc vậy nhé). Hai người ấy mà sến là sẽ quên bay luôn mình còn có đứa con trai này. Đệ thật đáng thương nha!..”

“Này này, Nhị lão cũng thật đặc biệt!”. Chúng tôi hai mặt nhìn nhau, không còn cách nào khác mà đưa ra bình luận.

Triệu Phi Huân cười khổ: “Tỷ tỷ, anh vợ cũng biết, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, cũng không cần đệ dặn nhé. Hai người bọn họ tầm mười ngày không gặp mặt, phải sến một lát, nhất thời nửa khác sẽ không nhớ đến chúng ta đâu. Chúng ta làm gì thì làm thôi.”

Trở lại trong phòng, Trương Giới Thụ rất cảm thán mà nói: “Chỉ mong khi chúng ta có tuổi như vậy mà vẫn có thể ân ái ái ái như cha mẹ. Chính là Thanh Mai à, nàng đừng đem tội danh trong mộng mà ứng lên người ta nha.”

“Ừ!” Tôi rất hâm mộ Triệu Phi Huân: “Có cha mẹ đáng yêu như vậy, Phi Huân thật may mắn!”

Trương Giới Thụ thương tiếc, ôm lấy tôi, khẽ vuốt bụng tôi: “Về sau đứa nhỏ của chúng ta sẽ còn may mắn hơn đệ ấy. Cha mẹ nàng thiếu nàng, ta sẽ bù thêm cho nàng.”

Kế tiếp Trương Giới Thụ bắt đầu giải quyết việc cũ: “Nàng nói, vật trên cổ tay nàng có thể tìm hiểu tâm tư người khác? Ta ở trước mặt nàng chẳng phải là không chút nào che giấu?”

“Này, chàng quang minh lỗi lạc, không có gì không thể cho ai biết.” Tôi âm thầm hối hận, trước đó mẹ có nhắc tôi, mặc dù là vợ chồng, cũng không cần nói mọi chuyện thẳng thắn, có một số việc không quan trọng thì không cần nói để đỡ làm phức tạp vấn đề. Chỉ là lúc tôi gặp Phi Huân, không bịa ra một lời nói dối chuẩn, để lộ thực chất. Việc này là không nghe lời lão nhân (Lão – già, nhân – người =.), để bây giờ chịu thiệt.

Trương Giới Thụ vẫn rầu rĩ không vui: “Có nói như vậy thì điều đó cũng không tốt!”

“Thiếp đã sớm bỏ rồi, hiện tại không cần cái đó thiếp vẫn có thể hiểu được chàng.” Tôi theo lời mẹ dạy, nhanh nhanh thử làm nũng: “Ai nha ~~ Giới Thụ, bụng thiếp có điểm khó chịu, chàng đỡ thiếp đi nằm một lát ~~”

Lần đầu tiên làm nũng, có chút mất tự nhiên, Giới Thụ cũng nhìn ra nhưng không vạch trần tôi, còn mang theo biểu tình hứng thú và dung túng đỡ tôi nằm. Đối với tôi, trách phạt cứ như vậy không giải quyết được.

Quả nhiên tới trước cơm chiều, cha mẹ mới lại gọi chúng tôi. Lần này cha cuối cùng cũng giống bộ dạng một Hầu gia. Thực uy nghiêm mà tiếp nhận quỳ lạy của chúng tôi. Tuy chúng tôi đã sớm thấy tính cách thật của ông, chúng tôi cũng sợ hãi không đứng dậy.

Cha đưa ra một đồng trang sức châu báu làm lễ gặp mặt, chúng tôi rất quý trọng nhưng không thể nhận.

Mẹ nói: “Ai~~ Nhận lấy đi, đều là lão Triệu cướp đoạt từ mồ hôi nước mắt của dân, các con coi như gánh tai họa thay cha.”

Cha làm bộ oán trách mẹ, liếc nàng một cái, cũng nói: “Cướp của dân thì đưa dân dùng chứ sao.”

Liên sử dụng đồng châu báu kia, bọn nha hoàn trang điểm lộng lẫy cho tôi. Chỉ thấy Trương Giới Thụ sáng mắt lên cứ như là đã thấy tôi thực sự chói lòa hẳn.

Đại sảnh tiếp đãi của Hầu phủ là phòng Uyên ương. Phòng ngoài để tiếp đãi khách nam, phòng trong dành riêng để tiếp nữ quyến. Giờ phút này đèn đóm sáng rực rỡ.

Ngoại trừ người Trương gia thì còn mời các quan viên khác cũng người thân thuộc.

Tôi theo mẹ lấp lánh tỏa sáng đi vào, chỉ cảm thấy tầm mắt của mọi người đều tập trung vào tôi. Có hâm mộ, có đổ kị, nhưng không có khinh miệt.

Tất cả mọi người đều chào mẹ, trong đó có mẹ chồng của tôi. Phi Huân cố ý an bài để từ lúc bà đến vẫn chưa nhìn thấy Trương Giới Thụ nên cứ thấp thỏm không biết lành dữ mà đứng ngồi không yên.

Mẹ bảo họ miễn lễ và mời ngồi.

Tôi đến trước mặt mẹ chồng, nhẹ nhàng quỳ xuống: “Chào mẹ.”

Mẹ chồng kinh hãi, đứng lên, sợ hãi khoát khoát tay: “Không được, tiểu thư đứng dậy nhanh, giết lão thân mất.”

Mẹ ở một bên nói: “Bà thông gia thông thả ngồi, nàng là con dâu của bà, một vái đó vẫn nhận được.”

Mẹ chồng càng thêm sợ hãi: “Không dám, nhân phẩm tiểu thư không phải thứ nhà lão thân có thể với? Huống hồ con trai lão chung tình với người vợ cũ, thiếu chút nữa mất mạng, lão thân chỉ có một đứa con trai, không dám bắt buộc. Kính xin phu nhân và tiểu thư đại từ đại lượng, cho tiểu nhi một đường sống.”

20. Chương 20: Chương 20

Về sau, mẹ chồng biết tôi không phải trẻ mồ côi, mà còn là thiên kim của Hầu phủ nên đối với tôi vô cùng cẩn thận, rất khiêm nhường. Mà tôi nhớ kỹ không có bà thì sẽ không có Trương Giới Thụ, lễ nghi của tiểu bối vẫn lễ phép thực hiện, lâu ngày bà cũng yên tâm, mặc dù không thể so với việc mẹ con thân cận, nhưng cũng không kém.

Cha mẹ đều là người rất tốt, ngoài đối đãi tốt với tôi, cũng “yêu ai yêu cả đường đi”, đối với Trương Giới Thụ tốt lắm. Không bao lâu sau, chúng tôi liền vô cùng thân thiết. Mẹ rất thích du lịch, cha cũng đi theo bà. Để lại nhiệm vụ cho tôi, giám sát việc Phi Huân cưới vợ, nửa năm sau, họ sẽ trở về ‘nghiem thu’.

Phi Huân một bên kêu khổ, một bên trơ mặt ‘đi dạo ở trong vườn hoa’ (chắc là đi tán gái ấy ~~). Chuyện xấu thì không ít nhưng trở thành sự thật lại không có. Tôi không thể lơ là trách nhiệm ‘trưởng nữ’, vì mẹ mà ngày ngày lẩm bẩm lẩm bẩm bên tai ‘đệ đệ’.

Tôi và Trương Giới Thụ đương nhiên là càng ngày càng thêm mặn nồng. Tôi dần dần làm nũng và giận dỗi đều luyện thành, vận dụng vô cùng tự nhiên.

Mang thai tới tháng thứ sáu, hôm đó, mới rạng sáng đã tỉnh, bỗng nhiên đặc biệt nhớ món ăn của ngày nghèo khó trước kia – Cháo trấu cá (cháo trấu và cá), liền thúc thúc Trương Giới Thụ bên cạnh: “Giới Thụ ~~ Thiếp thèm ăn cháo trấu cá.”

Hắn mơ mơ màng màng đáp ứng một câu: “Ừ ~~ Ngày mai ta làm cho nàng ~~”

Tôi chưa thôi: “Nhưng hiện tại người ta muốn ăn

”

Hắn mơ mơ hồ hồ mở mắt nhìn ra ngoài: “Trời sáng, lập tức làm cho nàng.” Nói xong, xoay người tiếp tục ngủ.

Trong lòng tôi cảm thấy đặc biệt oan ức, hu hu khóc lên

~~Việc này khiến cơn buồn ngủ của hần toàn bộ tan biến, ôm tôi: “Aaa ~~ Mai Mai ah, đừng khóc nữa nha
Làm sao vậy?”

Tôi ghen ngào: “Thiếp thêm ăn cháo trấu cám, bây giờ muốn ~~”

“Được được được, tiểu tổ tông, nàng đừng khóc nữa, ta làm cho nàng ngay đây ~~” Hần xoay người xuống giường, thấp nển, mặc quần áo.

Tôi cũng nín khóc, đi theo.

“Ôi chào ~~ Nàng đứng lên làm gì? Coi chừng bị lạnh ~~ Mau ngủ đi, ta làm xong bưng lên cho nàng.”

“Không cần, thiếp muốn cùng đi với chàng.”

Đến phòng bếp, chúng tôi giống như kẻ trộm, lục tung nhà bếp lên. Bây giờ sống tốt quá, muốn tìm ‘lương thực phụ’ không dễ nữa. Lục cả nửa ngày mới tìm được một túi nhỏ trong góc.

Trương Giới Thụ vo rồi rửa sạch với nước, ngồi ở lò nhóm lửa, tôi dựa sát vào hần. Bất giác nhớ tới ngày trước, khi đó dù vất vả nhưng trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

Trong chốc lát cháo đã nấu xong, chúng tôi đứng ra bát để ăn, cứ nghĩ rằng chính là vị ngày xưa. Tôi chỉ nếm hai cái liền khó xử nói: “Giới Thụ, thiếp không muốn ăn.”

Hần trừng tôi một cái: “Tiểu yêu tinh ~~ Mỗi hạt gạo đều vất vả mà làm thành, đưa ta ăn cho. Hừ! Vị như thế nào?”

“Từ tiết kiệm sang xa xỉ thì dễ dàng, từ xa xỉ quay về tiết kiệm lại khó chứ sao.”

“Uh! Coi như nhớ lại đau khổ ngọt ngào.”

Trương Giới Thụ nhéo nhéo mũi tôi, cũng thu dọn mọi thứ, trở về tiếp tục ngủ.

Sáng sớm ở trên bàn ăn, mẹ chồng kể một chuyện lạ: “Tối hôm qua phòng bếp bị trộm, các con có thấy kì quái không? Cái gì cũng không trộm, chỉ lấy đồ ăn cho gà do lão Trần mua.”

Sắc mặt Trương Giới Thụ từ xanh biến trắng, biến ảo liên tục, tôi thì ghen cười. Chờ khi trở lại trong phòng, tôi nhận không được cười phá lên. Vui quá hóa buồn, bị sắc, bụng liền đau.

Trương Giới Thụ vội vàng đỡ tôi lên giường, giúp tôi xoa bụng, thở dài: “Lúc trước nhạc phụ đại nhân đã cảnh cáo ta, sau đó lại trải qua sự dạy dỗ của nhạc mẫu đại nhân, cái ngày mà ta không được hò reo khen ngợi hay chọc cho vợ cười sẽ không còn xa. Quả nhiên là không sai.”

Tôi hết sắc, ôm cổ hần: “Chẳng lẽ chàng không thích sao? ~~”

Hần vô cùng thân thiết chạm mũi với tôi: “Thích, sao có thể không thích? Như vậy ta càng thích”. Hần liền hôn tôi.

Hôn đến hôn hển nửa ngày mới tách ra, hần oán hận nhìn nhìn bụng tôi: “Chưa có mà đã thấy bảo bảo phiền phức rồi ~~”

Tôi chỉ cười cười.

Mang bầu tám tháng, thân thể tôi ngày càng mập ú, ngồi ở trong vườn ngắm hoa.

Phi Huân đến thăm tôi, mang theo một cô nương. Cổ tay nàng cũng có một vòng tay bằng gỗ đen, hóa ra cũng là người tương lai. Thấy bộ dạng lạnh lùng của nàng, tôi bất giác nhớ lại thời điểm mình mới tới. Lại thấy Phi Huân như hổ rình mồi ở bên, cảm giác nàng ‘nóng’ lên có lẽ không xa nữa.

Phi Huân vẫn là bộ dáng của một tên lưu manh, nói: “Tỷ tỷ, trước khi đi ra ngoài, gặp được cô nương dẫn độn này, nàng nói muốn tìm tỷ, đệ liền đưa nàng đến.”

Cô nương kia chỉ lạnh lùng nói: “Chỉ số IQ của tôi 268, của cô ấy 235, của anh mới 210, chính anh mới là kẻ ngu nhất!” Nói xong cũng không để ý khuôn mặt Phi Huân hết trắng lại xanh, nói với tôi: “Xin chào!

Tôi là Vân Thư, đến từ năm 4260. Chính phủ ủy thác tôi đến xin lỗi chị. Năm đó đuổi chị đến cổ đại là sai lầm của chính phủ. Hiện tại, cánh cửa thời gian đã mở lại, chị có thể tùy lúc trở lại, chính phủ sẽ bồi thường hết sức.”

Tôi không hiểu: “Có chuyện gì sao?”

Vân Thư giải thích: “Năm 4250, cục nghiên cứu thời không rút cuộc có đột phá, mở ra cánh cửa thời gian tương lai. Nhưng đến năm 5000, địa cầu sẽ trở nên hoang vu không bóng người. Mỗi năm đều điều tra phát hiện ra vì gien E bị áp chế, nhân loại đã không còn dục vọng, cũng không có động lực tiến lên, cuối cùng tự hướng mình đến con đường hủy diệt. Vì để thay đổi tương lai, chúng tôi mỗi người khi đến 16 tuổi nhất định phải trải nghiệm xã hội thực tiễn, trở lại quá khứ, cùng cổ nhân tiếp xúc để kích hoạt lại gien E. Tôi được an bài đến thời đại này, quốc gia này. Theo hồ sơ tra được, thấy chị cũng ở đây, chính phủ liền ủy thác tôi đến chuyển lời xin lỗi. Đây là con Chip di chuyển tức thời cho chị.”

Hóa ra là như vậy, lịch sử thật sự như kiểu xoắn ốc, dứt bỏ nhân tình trong thời gian ngắn, nhân loại rốt cuộc trở lại chính nó.

Tôi tiếp nhận Chip, nhớ tới mẹ, trải qua thời gian dài như vậy, nàng sớm đã tạ thế, cái thế giới kia đối với tôi có ý nghĩa gì? Tôi trả Chip lại cho nàng: “Không cần, tôi không định trở về.”

Vân Thư không nhận, thật khách quan mà nhắc nhở tôi: “Vật chất ở thế giới bên kia tiến bộ hơn ở nơi này rất nhiều!”

Phi Huân duỗi duỗi tay, cướp lấy Chip: “Tỷ không đi thì đệ đi.” Ánh mắt có thâm ý khác thường nhìn Vân Thư, đáng tiếc đối với việc này, ‘làn thu thủy’ cũng không thay đổi.

Vân Thư nói: “Đây là của chị, tùy chị!”

Tôi định giúp Phi Huân nên nói: “Tốt lắm! Tôi đem quyền lợi này chuyển cho Phi Huân.”

Phi Huân đặc ý hướng Vân Thư ‘liếc mắt đưa tình’, lắp Chip vào cổng Computer trên cổ tay.

Vân Thư không để ý đến hắn, nói với tôi: “Chuyển lời thế là xong, tôi đi đây.”

Phi Huân sốt ruột hướng tôi nháy mắt, tôi vội kéo nàng lại: “Ôi chào ~~ Đừng đi, cô đã có chỗ để đi chưa?”

Vân Thư lắc đầu: “Không có, tôi chuẩn bị đi đây đó khắp nơi.”

“Như vậy đi, kỳ thật thì ở đâu cũng giống nhau. Chúng ta đều là đồng hương, chiếu cố cô sẽ là hắn. Đối với việc kích hoạt gien E, tôi cũng có chút kinh nghiệm. Không bằng cô ở lại chỗ tôi, tôi cũng có thể giúp cô.”

Phi Huân ở sau lưng nàng hướng tôi bật ngón cái!

Nàng tính toán một chút, thấy có lý liền gật đầu: “Được! Tôi cũng nên tìm công việc. Bây giờ còn thiếu hắn mấy lượng bạc.”

“Nha

Công việc? Chỗ tôi có một việc đây, không biết cô có nguyện ý không?” Tôi hướng Phi Huân nháy mắt mấy cái. May mắn là Vân Thư tương đối hiền hậu, không giám sát sóng não của chúng tôi, cũng không nhìn ra chúng tôi đang dùng ‘ám ngữ’.

Nàng gật gù: “Chỉ cần có thể giúp được gánh nặng cuộc sống của tôi, làm gì cũng được.”

“Ừ! Cha mẹ của hắn trước khi ra ngoài có bảo tôi chiếu cố hắn, cô cũng thấy đấy, thân thể tôi không tiện, nhiều chuyện chú ý không được. Có thể hay không cô giúp tôi trông coi hắn? Đừng để hắn ra ngoài gây chuyện. Nội dung của công việc là làm cận vệ của hắn, bảo đảm an toàn cho hắn, đừng để nữ nhân có mục đích riêng tới gần hắn. Đãi ngộ thì ... ăn, ở, mặc, đi lại toàn bộ miễn phí. Cô thấy sao?”

Nàng suy tư một lát cũng đồng ý. Triệu Phi Huân hỗn hờ hướng tôi dạ tạ.

Đúng lúc này, Trương Giới Thụ trở về, đối với Phi Huân gật gù: “Phi Huân tới rồi”. Bước đến bên cạnh tôi, kéo tay tôi, hỏi: “Hôm nay thấy thế nào? Đứa nhỏ có đập nàng không?”

Tôi cười cười: “Không có việc gì, thiếp quen rồi.”

Vân Thư ở bên kia nói: “Tại sao trong đầu người trừ Thanh Mai thì cũng toàn Thanh Mai thế?”

Tôi thấy nàng dò xét sóng não của Trương Giới Thụ, liền yêu cầu nàng: “Khi đang làm việc, cấm dò xét tư tưởng chủ nhân. Cái này cũng có lợi giúp cô kích hoạt gen E.”

“Đã biết!” Nàng nghe lời đóng chế độ dò xét lại.

Trương Giới Thụ lúc này mới chú ý có thêm một người, hướng chúng tôi hỏi, tôi không cần A Mộc cũng có thể đọc ánh mắt của hắn, hắn hỏi: “Cũng là người cùng thế giới với nàng?”

Tôi dùng ánh mắt trả lời: “Đúng vậy, Phi Huân coi trọng nàng, thiếp đang giúp đệ ấy.”

Trương Giới Thụ lại dùng ánh mắt nói: “Nha ~~ Trách không được có chút giống bộ dạng trước kia của nàng. Chuyện của hắn thì hắn phải chịu trách nhiệm, nàng đừng quan tâm quá để mệt nhọc.” (:P dùng mắt mà nói được nhiều ghê!!)

Lúc này, Vân Thư kinh ngạc hỏi: “Này này, đây là chuyện gì nha? Hai người bọn họ có thể dùng ánh mắt giải như vậy? So với bình thường giá trị cao gấp nghìn lần.”

Triệu Phi Huân cười rất lưu manh: “Nàng cho ta hôn một cái, cũng có thể giải như vậy.”

Vân Thư nói thật khoa học: “Giữa hai người tại sao có thể liên hệ được? Không phù hợp với nguyên lý giải phẫu học. Lại nói, khoang miệng có bao nhiêu vi khuẩn, vô cùng bẩn”

Trương Giới Thụ dở khóc dở cười, nhớ lại lần đầu tiên hắn hôn tôi.

Triệu Phi Huân thật đau đầu kéo kéo nàng: “Tốt lắm! Hộ vệ gốc, đừng quấy rầy người ta ân ái, theo ta trở về thôi!”

Đợi bọn hắn đi rồi, tôi kéo Trương Giới Thụ, chủ động hôn hắn, đồng thời dùng sóng não nói với Vân Thư: “Thử rồi mới biết thế nào là chính xác. Cô cứ thử đi sẽ biết.”

Nàng quay đầu nhìn tôi cùng Trương Giới Thụ quần quýt, dùng sóng não, kinh ngạc hỏi: “Cô không chê bẩn sao?”

“Cô thử xem

Sẽ biết.”

Làm tỷ tỷ như tôi cũng coi như là hết lòng giúp đỡ chứ? Tôi không quan tâm bọn họ nữa, toàn tâm tập trung âu yếm Trương Giới Thụ.

Mẹ cười nói: “Bà thông gia hãy nhìn cho kỹ, người quỳ xuống không phải con dâu cũ của bà sao?”

Mẹ chồng lúc này mới quan sát kỹ tôi: “Đúng là có nhiều phần giống.”

Tôi lại quỳ xuống: “Trước kia là con không hiểu chuyện, khiến mẹ tức giận, mong mẹ tha lỗi.”

Vừa nghe rõ được âm thanh của tôi, mẹ chồng lúc này mới xác nhận chính xác là tôi: “Thanh Mai, thật là con! Hoàn hảo, con không sao!” Nói xong, nước mắt chảy ra: “Tính tình con quá cương trực, thiếu chút nữa Trương gia tan cửa nát nhà.”

Tôi cúi đầu nhận sai: “Đều là con có lỗi, kính xin mẹ bớt giận!”

Mẹ đứng ra hòa giải: “Được rồi, được rồi, hiện tại cũng coi như ‘khổ tận cam lai’ (thời kì cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới), cũng đừng nghĩ về chuyện xưa nữa. Nói đến chuyện vui đi. Bà thông gia, chúc mừng, nhà bà sắp có cháu trai rồi.”

“Cái gì? Chẳng lẽ là? Ai nha

Thanh Mai, con đã có thai sao còn quỳ trên mặt đất? Mau đứng lên.” Trong lòng mẹ chồng đang có khúc mắc ngay lập tức bị tin tức này xoa dịu, mau mau kéo tôi đứng dậy.

Mẹ giúp chúng tôi nói một loạt những từ ngữ hoa mỹ với mọi người, mọi người thấy diện mạo của tôi cùng mẹ như vậy nên cũng tin, đều đến đây chúc Phúc. A Hỉ cũng ở trong đó, nàng còn chưa hoàn toàn quên được, chỉ là nói hai câu hợp với tình hình, nét mặt nhạt nhẽo.

Việc này nàng cũng là người bị hại, mẹ lưu ý việc lung lạc nàng, chủ động tìm nàng bắt chuyện, trong lời nói thì rất khen ngợi đối với nàng. Mọi người xung quanh căn bản là xem sắc mặt mẹ mà làm việc, cũng không dám xem nhẹ nàng. Sắc mặt nàng mới dần dần cởi mở hơn, có điều ánh mắt thì vẫn cố ý lảng tránh tôi.

Sau đó tất cả đều thuận lợi, chúng tôi cùng trở về nhà. Mẹ nói với mẹ chồng: “Bà thông gia à, nữ nhi của ta từ nhỏ đã không được lớn lên ở bên cạnh ta, không thể dạy nàng lễ nghi. Có cái gì không đúng, bà hãy chỉ cho nó, giáo huấn nó, không cần nhìn mặt mũi ta.”

Mẹ chồng chỉ vâng dạ: “Sẽ không, từ trước đến nay Thanh Mai vẫn thật hiền đức, nhưng thật ra ta chính là một mẹ chồng khó tính thôi.”

Sau này, mẹ chồng biết ta không phải là bé gái mồ côi nữa, mà là thiên kim của Hầu phủ nên đối với tôi cũng câu nệ hẳn lên, rất là khiêm nhường. Mà ta cũng nhớ nên không nhắc với bà.

Nửa tháng sau, tôi thuận lợi sinh hạ một đứa con. Cha mẹ tính toán ngày sinh dự kiến của ta mà trở về. Mẹ nhìn thấy Vân Thư liền rất vui mừng.

Dưới sự trợ giúp của tôi, Phi Huân thuận lợi trộm được mỹ nhân. Bất quá Vân Thư thuộc loại trời sinh ghen E đã bị kiềm chế, để kích hoạt được khó hơn tôi nhiều. Trước mắt mới chỉ có thể dùng thái độ nghiên cứu để hôn môi. Đường tình của Phi Huân còn gian nan lắm.

Sau một năm nữa, cha của Trương Giới Thụ bị bệnh lâu ngày mỉm cười sang Tây Thiên. Trương Giới Thụ báo có đại tang mà ở nhà. Sau lại thành quen cuộc sống nhàn nhã đi chơi, định từ quan không làm. Bèn mua ruộng đất ngay tại địa phương này để làm ông nông dân. Có thời gian nhàn rỗi thì nhận mấy cậu học trò để giết thời gian. Dựa vào cây đại thụ là phủ Hầu gia, cũng không ai dám khinh thường.

Bức tranh thêu của tôi ngẫu nhiên bị người ta thấy, đám nhà giàu thế gia đều muốn đưa con gái đến chỗ tôi học thêu. Đến thời điểm gả đi cũng lấy danh là đệ tử của tôi mà vẻ vang. Tuy chưa từng mở quán thu đệ tử, không cần học phí nhưng cứ ba ngày năm lần tặng nên số quà biếu coi như nhà tôi đủ ăn đủ mặc.

Mẹ chồng lúc đầu còn kín đáo phê bình việc Giới Thụ từ quan, đến khi thấy cuộc sống gia đình đầm ấm cũng tốt hơn lúc làm quan, lại nghe tin vài quan viên phạm tội bị lưu đầy thì cũng mở lòng an phận ở nhà làm lão phu nhân để hưởng phúc.

Cách năm, em chồng cũng cưới phu quân, nhà rể cũng là thế gia, mọi việc vô cùng hoàn mỹ. Tôi lại sinh thêm một nữ nhi, mẹ chồng căn bản là mọi việc đúng ý.

Sau khi làm đủ trò lừa gạt, Phi Huân rốt cuộc có thể ôm mỹ nhân về, may mắn vừa đúng thời gian ước định.

Điều duy nhất chưa hoàn hảo là việc A Hỉ vẫn chú ý, khi gặp mặt xã giao đều khách sáo sau đó không nói gì nữa. Cũng may, nghe nói chồng nàng rất yêu nàng, có hai đứa con trai, ngày trôi qua cũng mỹ mãn. Trước kia, nàng tâm sự với tôi, nói rằng thời gian không thể quay trở lại.

Hai năm sau, một lần gặp nhau trên đường, nàng lại chủ động bắt chuyện với tôi. Hóa ra trượng phu của nàng gần đây nạp thiếp, rốt cuộc nàng cũng hiểu rõ cảm giác của tôi khi đó, thông cảm với tôi.

Tôi được mẹ chỉ bảo nên giờ đã luyện thành tinh liên hồi kỹ nàng rồi tính kế.

Hòa ra, vị thiếp kia chỉ là một tỳ nữ, bộ dạng bình thường, cử chỉ lỗ mãng, câu dẫn chủ nhân. Chỉ là trượng phu của nàng không bằng Giới Thụ, tranh cãi âm ỉ với A Hỉ, hai người bất hòa.

Không nghĩ tới nam nhân cổ đại, một mặt yêu cầu nữ nhân phải ‘tam tông tứ đức’

(Tam tông: Tại gia tông phụ, xuất giá tông phu, phu tử tông tử ; Tứ đức: Công Dung Ngôn Hạnh

1) Công là giỏi việc trong ngoài

Gọn gàng nề nếp, việc chi không phiền.

2) Dung là nét đẹp diệu hiền .

Trang nhã, thanh thoát ai nhìn cũng ưa.

3) Ngôn là lời nói dạ thưa

Nhỏ nhẹ phải trái chẳng ưa phiền hà.

4) Hạnh là đức tính thật thà

Tự tin tròn nghĩa thuận hòa dưới trên.)

Một mặt lại bị nữ nhân ngoài quy tắc hấp dẫn (thế nên mới có chuyện nữ xuyên qua, phá cách

> nam 9 yêu)

Tôi dặn A Hỉ trước hết không cần phải tranh giành náo loạn, tùy vào bọn họ, chỉ mặc quần áo bằng vải thô ở nhà, làm lụng vất vả. Quả nhiên, chồng nàng sinh lòng áy náy, lại thân cận nàng, nàng cũng nghe lời tôi, đẩy hắn đi chỗ tiểu thiếp.

Khi nào rảnh, nàng liền tìm tôi, tôi dạy nàng cách trang điểm, dạy nàng cười thế nào cho quyến rũ, động tác nào thể hiện sự xinh đẹp (Thành tình thiết rầu =.=”).

Cứ như thế một tháng sau, vừa vặn sinh nhật mẹ chồng, A Hỉ mặc trang phục lộng lẫy tới mừng thọ, cũng đem tiểu thiếp đi tiếp khách, đối với nàng ta vẻ mặt ôn hòa. Hai bên cùng so sánh với nhau, tiểu thiếp thì càng lộ vẻ thô tục. Ánh mắt chồng nàng đã sớm chỉ chú ý đến A Hỉ.

Trong thọ yến, A Hỉ cố tình uống chút rượu, rượu vào choáng váng, càng làm nổi bật khuôn mặt đẹp như hoa đào của nàng. Nàng kêu đầu hơi choáng rồi trở về phòng trước, chồng nàng cũng đi theo, gõ cửa tìm nàng. Nàng chỉ nói buồn ngủ, không mở cửa.

Chồng nàng không cam lòng mà rời đi, ban đêm cũng chưa từng tìm tiểu thiếp, chỉ ngủ lại thư phòng. Đến ngày hôm sau, trời chưa tối đã vào phòng A Hỉ đẩy cửa không chịu rời đi. A Hỉ lúc này mới ốm ờ, cả đêm triền miên thân thiết, nóng bỏng hơn cả tân hôn.

Về sau, hàng đêm, chồng nàng đều lưu luyến nhưng A Hỉ luôn đẩy hắn đi chỗ tiểu thiếp, hắn năm lần bảy lượt ‘cầu hoan’ cũng không đáp ứng. Hắn càng cảm thấy nàng hiền đức, lại kính yêu nàng. Mà đứa tiểu thiếp kia chỉ biết ghen tuông, càng có vẻ đáng ghét, rất nhanh đã ‘thùng rỗng kêu to’.

A Hỉ vui mừng rạo rực đến cảm tạ tôi, hỏi tôi nguyên nhân vì sao, tôi nói: “Nếu đem nàng so sánh với sơn hào hải vị thì tiểu thiếp kia chính là đồ ăn dân dã. Mọi người đều thích của mới, ghét đồ cũ, trượng phu nàng chỉ là vui thú mới mẻ thôi. Một tháng ăn đủ khiến hắn ngấy rồi. Nàng mặc quần áo vải thô sau đó lại diện quần áo lộng lẫy, nàng sẽ biến thành con người khác. Tựa như một tên ăn đồ ngô khoai sắn lâu rồi, bỗng nhiên được ăn thịt, hắn làm sao có thể không yêu nàng? Mà nàng cũng không dễ dàng đáp ứng hắn, hắn gặp phải thử thách, càng thấy quý trọng.” (Tác giả: Đạo văn từ liêu trai “Hằng Nương”).

Sau đó, cuộc sống hôn nhân của A Hỉ quả thật rất hạnh phúc, có tâm sự gì cũng nói cho tôi. Giờ phút này, tôi cũng không phải con người lãnh đạm trước kia, nên cùng nàng kết làm tỷ muội.

Nhìn lại Trương Giới Thụ, thật may mắn, hắn là một con người có ý chí kiên định, nếu gặp phải chuyện của A Hỉ, chỉ sợ tôi không thể làm được như nàng.

Dễ dàng được báu vật, khó có người mình yêu. Tôi cùng Trương Giới Thụ thủy chung ân ái, không ai có thể chen vào. Cuộc đời tôi thế là viên mãn, khiến tôi hạnh phúc tưởng như trong mộng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai>